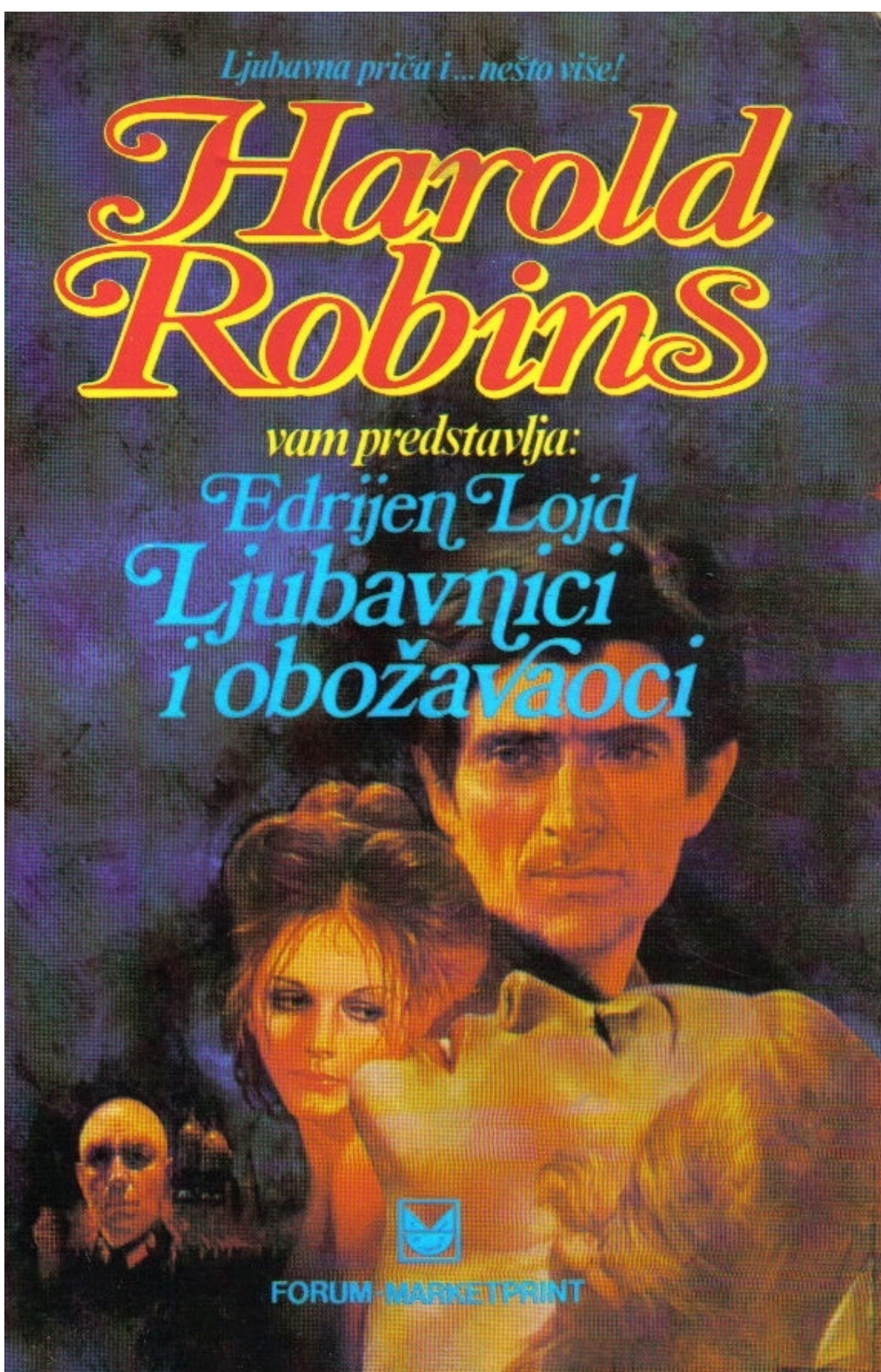

Ljubavna priča i... nešto više!

Harold Robins

vam predstavlja:

Edrijen Lojd
Ljubavnici
i obožavaoci

EDRIJEN LOJD

LJUBAVNICI I OBOŽAVAOCI

Adrien Lloyd – ACRES IN THE SKY
Prevod: Marija KANJUH

1.

Džonatan Broud pogledao je oko sebe i zadovoljan osmeh pređe mu preko lica. Sve je bilo na njegovom dlanu. Mnoštvo poznatih lica došlo je da mu čestita na uspehu verovatno mu zavideći na prelepoj zgradi „*Broud Palasa*“. I sam je uživao u prizoru. Visoka građevina od stakla i betona bila je pravi izazov prirodi. Bila je to stvar na koju je bio najponosniji.

A bilo je dosta toga na šta je mogao da bude ponosan. U svojoj trideset i petoj, Džonatan je bio ime u građevinarstvu i hotelijerstvu takođe. Mnogo novca uložio je u sve to, ali ono što je gradio dobijalo je gotovo neprocenjivu vrednost i on je toga svakim danom postajao sve svesniji.

Kompaniju koju je osnovao još njegov deda, Džonatan je polako pretvarao u imperiju i sada je imao sedam hotela na Menhetnu i dva u Atlantik Sitiju. Kao da granica nije bilo za njega i njegovu snagu.

"Dame i gospodo" počeo je Džud Belton, bivši kongresmen i uvažena ličnost "danas je ovaj grad postao bogatiji za jedno divno zdanje: „*Broud Palas*“."

Gosti su njegove reči dočekali s aplauzom i Džonatan se nasmešio. Oko njega je bilo toliko poznatih imena da nije znao s kim će pre stati da porazgovara posle svega. Bili su tu Mariza Berenson, Nen Kepner, Amanda Bureden, Kornelia Vest, Tomas Hoving, Džeri Zipkin, Barbara Valters i još mnogi drugi. Bogati, moćni i poznati... I svi oni želeli su da budu danas tu, u njegovu čast. Zašto? Zato što njih povezuje jedna stvar, a to je novac. *Klan takvih uvek se drži zajedno*, razmišljao je.

Još nekoliko ljudi održalo je kratke prigodne govore, a onda je bilo vreme da se preseče traka. Ta čast pripadala je njemu i kad je to uradio, ponovo se začuo talas aplauza. Džonatan je pogledom potražio svog oca, Dejvida Brouda, i svoju sestru Meri. Oboje su blistali od sreće i mahali mu razdragano. Odmah pored njegovog oca stajala je Stela. Njegova žena bila je obučena najlepše od svih zvanica i toga je bila svesna. Kad je videla njegov pogled, nasmešila mu se, ali Džonatan je dobro osećao hladnoću tog osmeha.

"Dame i gospodo" počeo je Džonatan ne nameravajući da drži dug, zamarajući govor "čast mi je da otvorim ovu divnu zgradu koja nosi ime moje porodice i za koju se nadam da je bar mali doprinos lepoti ovog grada. Ovo je način da vratimo Njujorku makar delić onoga što on daje nama."

Još jedan buran aplauz i Džonatan odahnu. *Nije bilo tako strašno*, razmišljao je. U stvari, teško je držati samo one govore u kojima tražimo nešto.

"Zahvaljujem se svima koji su na bilo koji način doprineli izgradnji ovog hotela i da vas ne bih zadržavao, neću ih nabrajati. Zato, budite moji gosti u „*Broud Palasu*“. On vas čeka..."

Konačno je bilo gotovo i Džonatan se umešao u masu zvanica. Osećao se divno. Predvorje je bilo puno cveća, a mladići obučeni u srednjovekovna odela nosili su hranu i piće mnogobrojnim gostima. Za sve to pobrinula se Stela, nadajući se da će novinari taj deo smatrati originalnim ako ne duhovitim. Mora se priznati da ima neku žicu za šou-biznis, razmišljao je. Želela je da bude glumica i Džonatan je verovao da ona to u stvarnom životu i jeste. Njena jedina želja bila je da postane zvezda i zato nikada, ni za tren, nije se opuštala, već je glumila Stelu kakvu je sebi predstavljala.

"Divno, Džonatane!" začuo je mio glas iza sebe i okrenuo se.

Bila je to Evangelina Keri. Zahvalio joj se, poljubio je u obraz i nastavio dalje. Sledeća je bila Felicija Mos, bogata naslednica s prelepim oblinama u kojima je i sam uživao pre nekoliko godina u Akapulku. Poljubili su se, malo intimnije nego drugi i Džonatan je morao da nastavi dalje. Na drugom kraju Stela je igrala svoju ulogu. I ona je primala čestitke, poljupce i uživala u pažnji koju je imala među svima. Čak i sa druge strane dvorane Džonatan je mogao da primeti poglede kako muškaraca tako i žena koji su se zadržavali na njoj.

Stela je bila lepa, zapanjujuće lepa. Rasni konji, oblakoderi i posebna vrsta žena imaju jednu zajedničku crtu i Stela je imala. Bila je prefinjena, drugačija... Njena duga crna kosa naizgled neuredna, hladne plave oči koje kao da se smeše, ali ne odaju ništa, koža malo potamnela od sunca, divno telo i duge, lepe noge... Imala je retku lepotu i svakog trena želela je da to svima da do znanja.

"Prinče Džonatane" začuo je iza sebe glas i okrenuo se. Bio je to Džesi Gartner, poznati komičar, obučen kao dvorska luda. "Pa, moram priznati da si izgradio lepoticu od zgrade... Reci, da li je grejanje u redu?"

Nekoliko ljudi oko njih glasno se nasmejalo. Džonatan mu je samo mahnuo. Džesi nije želeo nikome da naudi, ali koliko se sećao, Džonatan je naglasio Steli da ga ne želi na otvaranju zgrade. Čim je pogledao u njenom pravcu, video je njen pobednički osmeh. Bio je van sebe od besa, ali, to nije smeo da pokaže.

"Imaš li problema, dragi?" upitala je kad joj se približio.

"Šta taj Džesi Gartner radi ovde u toj glupoj odeći?" upitao je šapatom, ali hladno, tražeći direktan odgovor. "Rekao sam ti da ga ne želim ovde."

"Zašto tako oštro, mili? Malo humora nikada nije naodmet. A kako smo mogli da ga izostavimo sa spiska? On je kao član porodice."

"Tvoje porodice, možda."

Okrenula se prema njemu i pogledala ga. Ni sam nije znao zbog čega je još želeo u krevetu, ali svaki put kad bi ga tako pogledala, njegovo telo jednostavno je reagovalo.

"Možda, Džonatane" rekla je hladno i udaljila se. Lagano ljuljanje njenih bokova izluđivao je ne samo njega, već i veći broj prisutnih.

"Šta je sad opet naumila?" upitala je Meri prilazeći mu.

"O, Meri, molim te" utišao je, ne mogavši da se savlada. On je voleo svoju sestru, ali nije mu bilo potrebno stalno ukazivanje na Steline loše strane. I sam ih je postajao sve više svestan.

"Ne podnosim kad se ružno ponaša prema tebi, Džonatane" rekla je Meri. "Bar ne danas... Danas je tvoj i naš dan!"

"Ne birini, Meri" nagnuo se prema njoj i zagrlio je. "Sve dok smo mi zajedno, niko nam ne može ništa."

"Divne li slike!" rekao je Dejvid Broud prilazeći svojoj deci. "Moja dva dragulja!"

Oboje su zagrlili oca. Zašto ne? On je bio čovek koji je voleo svoju decu i pokazivao je to na svakom koraku. Možda je drugima izgledao nedostižan i dalek, ali za njih je bio uvek onaj isti. Celog svog života radio je ono što mu je najbolje išlo. Bavio se zarađivanjem novca koji je sada bio osnova za dalji rad njegovog sina. Iako je te činjenice bio svestan, Dejvid je bio divan otac. Niko osim Meri i Džonatana to nije znao, ali, on je bio nežan, pažljiv i strpljiv otac uvek spreman da pomogne i uputi.

"Tata, osećaš li se dobro?" upitao je Džonatan pogledavši oca. Već nekoliko poslednjih nedelja njegov otac nije izgledao najbolje.

"Da li se osećam dobro?" upitao je Dejvid. "Zar bih mogao da budem loše na ovaj dan? Vaša majka bila bi tako ponosna na vas! Meri je odličan dizajner, a bez Džonatana ovaj hotel ne bi bio ono što jeste."

"Dejvide, čestitam!" rekao je Edvard Kohen prilazeći im. Bio je to gradonačelnik grada Njujorka i vrlo uvažena ličnost. "Imaš divnu i sposobnu decu!"

Stari prijatelji srdačno su se rukovali i nasmejali. Međutim, tada se pored njih ponovo pojavio Džesi Gartner.

"Vidi, vidi ko je tu! Naš prijatelj gradonačelnik..." govorio je karikirajući i izvijajući se. Sve to nerviralo je Džonatana. "Moj pozdrav, Ede."

"Kako si, Džesi?"

"Kakvo igralište, šta kažeš? A Džonatan je morao da ubije samo pet šest ljudi da bi došao do ovoga!"

Za trenutak je u njihovom krugu zavladała tišina. Džonatan je hladno pogledao klovna.

"Saberu se, Džesi" upozorio je.

"Dođi, Džesi" rekla je Meri i spremno uhvatila komičara pod ruku. "Ti i ja obići ćemo dvoranu da vidimo kakvih ptičica ima još oko nas."

"Sa vama, mlada damo, vrlo rado" rekao je Džesi i povukao dim iz nepostojeće cigarete. "Radije bih učinio nešto drugo, ali, ako nudite samo obilazak, moraću da se zadovoljim time..."

Sad je već bilo dosta. Džonatan je samo bacio pogled prema dvojici koji su bili obezbeđenje i oni su istoga časa bez buke izveli komičara napolje. Tu su čekala spremna kola za takve prilike.

Meri je bila ljuta, povređena, ali nije to želela da kaže. Džonatan je uzeo pod ruku i poveo na most sa kojeg se videla cela dvorana u svom bogatstvu i šarenilu

Sutradan će njegove slike biti na naslovnim stranama mnogih novina, razmišljao je Džonatan. Znao je da je privlačan i takva reklama mu nije smetala. Bio je na majku, poreklom Francuskinju, koja je bila vrlo šarmantna i lepa. Umrula je pre deset godina, i nije bilo čudo da se njegov otac posle nje nikada nije oženio. Džonatan je od nje nasledio lepe crte lica, plave oči i crnu kosu već prošaranu sedim vlasima.

Njegov fizički izgled bio je samo još jedan plus u poslu kojim se bavio i Džonatan je bio svestan da ga mora negovati i čuvati kad ga je već nasledio. U svetu današnjice važni su uspeh, slava, moć i bogatstvo. Sve to ide jedno s drugim i ko želi da uživa u životu, mora mnogo da radi da bi imao sve to.

Smisao za igru i pobede valjda ga je i privukao Steli. Kad je upoznao, bila je na recepciji jednog od njegovih hotela. Odmerio je dobro i bilo mu je jasno da Stela nije za posao na recepciji. Hotel u kojem je radila posećivale su mahom porodice iz unutrašnjosti, žene koje bi dolazile u kupovinu i Stela nije odgovarala mestu na kojem je radila. Niko ko izgleda kao što je izgledala Stela Nevins nije pogodan za taj posao.

Tako je prebacio u pedeset i sedmu ulicu u jedan od najnovijih hotela. Ceo hotel bio je moderan, u nijansama ljubičaste boje i Stela je bila samo još jedan dodatni dekor. Ubrzo je Stela dobila garderobu i postala poznata u krugovima koji su posećivali hotele. Njeno lice ubrzo se pojavilo na naslovnoj strani „Voga“ i ona je živela najbolje godine života.

Međutim, Stela je imala veće ambicije nego da pozira za neke listove. Ona je želela Džonatana, tako kako samo žene njenog kova mogu da se namere na čoveka. On je u to doba izlazio sa Ejbigel Forester, ali ona za to nije marila.

Kad je upoznao Ejbigel, Džonatan je bio siguran da je to jedna savršena žena kojoj je gotovo sve na svetu dostupno. Bogata i lepa, privlačila ga je, mada je shvatao da je starija od njega. Bila je izazovna, bujne crvene kose i zelenih očiju. Nije mu trebalo mnogo vremena da shvati da nije neosvojiva i da joj njegova pažnja godi.

Sa Ebi, kako je zvao, bilo je lepo. Imao je uvek nekoga s kim mu je bilo lepo, a ko nije tražio vernost zauzvrat. Međutim, tada se pojavila Stela.

"Smeši se, Džonatane" šapnula je Meri.

Džonatan se poslušno okrenuo prema fotografima.

Sve je išlo svojim ustaljenim tokom. Smešio se sve dok nije sreo prezrivi osmeh svoje žene. *Da nije bilo nje, život bi bio vrlo lep, razmišljao je odjednom potišten.*

Nešto kasnije, počeo je ples i od Džonatana se očekivalo da zapleše sa Stelom. Nerado joj je prišao i naklonio se. Ona se takođe naklonila, smešeći se za fotografe koji su vrebali svaki njihov trenutak zajedno.

"Kakav dirljiv prizor!" rekla je s ironijom. "Gospodin graditelj sveta pleše sa svojom lepom suprugom" rugala se.

"Mogla bi bar da ne komentarišeš. Ti si velika glumica, zar ne? Zato, kad ti se pruža ovakva prilika, glumi, Stela! Budi savršena supruga poznatog muža! Glumi do mile volje..."

Pogledala ga je tako zlobno da se pitao kako je još uvek može želeti kao ženu. Mogao je lako da je zamisli kako ga ubija... Mogao je da je zamisli kako čini bilo šta da bi došla do nečega do čega joj je stalo.

"Zdravo, En!" doviknula je dobacivši mladoj ženi svoj najlepši i najneviniji osmeh.

Džonatan je dobro poznavao i taj osmeh. Kad bi joj neko poznanstvo moglo dobro doći, Stela je znala kako da dođe do njega. Tako se smešila i njemu kad je prvi put video na recepciji svog hotela. Bila je u običnoj plavoj haljini, ali ona je ocrtavala tanak struk i bujne grudi. Kosa joj je bila pokupljena u rep i njen osmeh podsetio ga je na mačku. Kad mu je prišla, osećao je miris njenog mladog tela i pitao se kako izgleda bez odeće. Navikao je na to da drugi žele njegovo društvo, ali tada, tog dana on je bio taj koji je čeznuo za nekim drugim.

Iste večeri upitao je želi li da mu se pridruži za večerom. Nije pitala može li da povede brata ili sestru već šta da obuče. *Nešto za igru*, rekao joj je.

Izašli su na večeru, a onda je u jedan novi klub sa divnom muzikom. Bila je u ljubičastoj haljini sjajnih dugmadi, koja je izvrsno pristajala uz njene oči. Međutim, Džonatanu se činilo da joj je u stvari neprijatno u njoj i da jedva čeka da je svuče. U to da je bio u pravu uverio se kasnije te večeri kad su pošli u krevet. Pokazala mu je neke stvari koje nikada nije iskusio i Džonatan je znao da to nije njihov poslednji izlazak.

"Čini mi se da si uzbuđen, dragi" rekla je Stela uz osmeh. "S obzirom na ove ljude i fotografe, čini mi se da si jedinstven."

"Ti..." počeo je, ali se na vreme savladao. Da bar ne mora s njom da igra...

"Džonatane" začuo je mio glas i okrenuo se. Bila je to Loli Hanikat, jedna od najboljih prijateljica Ebi Forester. "Čestitam, Džonatane."

Poljubila ga je u obraz i nastavila dalje. Džonatan je i dalje plesao sa Stelom.

"Jedna od obožavateljki?" upitala je Stela. Nije odgovorio ništa.

Konačno je ples bio završen i krenuli su da večeraju. Iako je sve bilo prvoklasno, Džonatan nije imao apetit.

"Ovo je izvanredno, Džonatan!" rekao mu je jedan od vodećih arhitekta Amerike, Filip Džonson.

"Da, mladić mnogo obećava" složio se još jedan ugledni građanin Njuroka.

"Vrlo ste ljubazni..." uzvratio je Džonatan uz osmeh. Nije voleo lažnu skromnost.

Do kraja večeri bilo je još čestitki, još zagrljaja, poljubaca pića i plesa. Džonatan je bio zadovoljan. Sve je on to uradio bez mnogo tuđe pomoći. Sve je to rezultat njegove volje i niko mu to ne može oduzeti. Ni Stela, niti bilo ko drugi...

Slavlju je došao kraj oko tri sata izjutra. Tada je bilo vreme da paparaci pređu na stvar. Stela je ušla u toalet želeći da proveri svoj izgled. Ono što je videla u ogledalu dopalo joj se. Njoj je bilo važno da zna da je sve u najboljem redu i tada je bila sigurna u sebe. Kosa je bila u redu, šminka perfektna, a haljina koju je platila sedamnaest i po hiljada dolara bila je dobra investicija. Ni jedna žena nije bila elegantnija od nje.

Hvala bogu što ima taj izgled, razmišljala je prolazeći prstima kroz kosu. Sva sreća što ne liči na oca. On je bio sasvim običan čovek koji je nestao kad je imala svega četiri godine. Od majke je nasledila izgled, ali njena majka ga je ubrzo izgubila. Bila je medicinska sestra koja je uvek mnogo radila i to je zadovoljavalo. Stela je odmalena zamrzela miris koji je donosila kući i kad bi bolje razmislila, nikada nije volela tu ženu. Radila je mnogo, u smenama, a kad bi se vratila kući, bila bi preumorna za bilo šta, pa je sedela pred televizor i grickala slatkiše. Niko nije mogao ni da nasluti da je nekada bila prava lepotica.

Ostala je kod kuće do svoje sedamnaeste godine. Imala je i brata, ali je on rano počeo da izlazi s lošim društvom. Stela je pokušavala da ima dobar uspeh u školi, ali često je bilo tako samo zahvaljujući njenom napadnom oblačenju i osmesima na koje su neki profesori bili slabi. Ko zna dokle bi tako išlo da se Adolf nije uselio kod njih. Bilo je to kad je Stela imala četrnaest godina, ali i sama je primećivala da joj pridaje više pažnje nego majci. Konačno, kad je navršila šesnaest, drugi muž njene majke, jednog dana je nasrnuo na nju. Bio je jak i Stela mu nije mogla ništa.

Dešavalo se to kasnije prilično često, a Stela je ponekad čak uživala s njim, samo što je odbijala da prizna. Dok je njena majka čvrsto spavala ili bila na nekom dežurstvu, Stela je morala da bude s Adolfom.

A onda, oko godinu dana kasnije, odlučila je da krene u Njujork.

Spakovala je svoje stvari i odlučno krenula prema svom cilju. Kad je već ljudi nalaze da je lepa i žele da uživaju u njenim čarima, neka to pošteno plate. Sledilo je bezbroj muškaraca, ali Stela je došla do onoga što je želela.

Vrata su se otvorila i Stela je u ogledalu ugledala Meri Broud. Meri je za trenutak zastala, ali onda ušla.

"O, to si ti" rekla je.

Stela nije rekla ništa, već je izvadila pozlaćenu četku iz tašne i prošla njome nekoliko puta kroz kosu. Sve vreme posmatrala je Meri. Džonatanova sestra imala je trideset i dve godine, nije izgledala naročito i nije imala mladića ili neku stalnu vezu. Pa ipak, ljudi su govorili da je dobar dizajner za enterijere.

"Ogledala nisu smela da budu uokvirena tom bojom, Meri" rekla je zlobno i nasmešila se. "Ljudi će misliti da imaju oboljenje bubrega kad se vide..."

"Hvala na upozorenju, Stela" odgovorila je Meri suvo.

"Zar još nije vreme da ideš u krevet, draga?"

"To se tebe ne tiče."

"Čini se da se to nikoga ne tiče" uzvratila je Stela.

"Kad ćeš već jednom da izađeš iz naših života, Stela?" upitala je Meri ozbiljnim glasom. "Niko te ne podnosi. To više nije nikakva tajna. Hvala bogu te je i Džonatan shvatio s kim ima posla."

"Otići ću kad ja to budem htela" rekla je Stela uz ledeni osmeh. "I, ne brini, neću nikome praviti probleme."

"Tisi... užasna!"

"Ha.." rekla je Stela nadmeno, ne mareći za mišljenje Džonatanove sestre. Onda je izašla, osećajući se kao kraljica. Paparaci su počeli svoj posao.

"Stela! Stela!" vikali su, a ona im se smešila, nameštajući se tako da otkrije svoje lepo telo. Malo reklame ne može biti naodmet, razmišljala je, sve dok ne kvari imidž o sebi.

"Hej! Stela, dušo! Stela Nevins!"

Odjednom je osmeh nestao sa njenog lica. Nešto nije bilo u redu. Kao životinja koju jure, osetila je opasnost. Osvrnula se oko sebe, sve dok nije primetila jedno ružno, masno, debelo lice. Za trenutak je pomislila da će povratiti.

"Stela, dušo!" ponavljao je poznati glas bez milosti. Bio je to Džeri Kastriata. Debeli Džeri... Nesvesno je sakrila lice od bliceva i požurila do kola koja su je čekala. "Hej, Stela, dušo! Nemoj tako... Zar me se ne sećaš?"

Iako se nije okrenula, čula ga je kako se smeje. Njeno srce ubrzano je tuklo, a ona je samo želela da što pre ode i zaboravi to lice i taj glas.

2.

Džonatan je sedeo u svojoj kancelariji na vrhu „*Broud Palasa*“ i slušao Vilsona Marinera koji se žalio na kompaniju koja im je radila jedan novi kazino u Atlantik Sitiju.

Njegov arhitekta se mnogo žalio, razmišljao je zagledan kroz ogroman prozor. Voleo je visoke građevine i uživao je u pogledu na grad. Njegova kancelarija bila je na najvišem spratu, a stan je zauzimao sedamnaest prostorija, na tri sprata zgrade. Imao je gimnastičku dvoranu, vrt i veliku terasu punu cveća. Sve je to, naravno, koštalo mnogo, gotovo neprocenjivo, ali Džonatan tu nije žalio novca.

"Dobro, Vilson" prekinuo je svog sagovornika "videćemo šta se tu može. Čućemo se" rekao je i prekinuo liniju. Onda je javio Loti, svojoj sekretarici, da nazove Majka Maligana. Bio je to novinar „*Dejli Njusa*“ s kojim je bio dobar prijatelj i koji je često pisao o Džonatanu i njegovoj kompaniji.

"Zdravo, Majk" rekao je kad se novinar javio "kako si? Znaš šta, večeras letim u Atlantik Siti. Hoćeš li da ideš sa mnom? Mogao bi posle da napišeš članak o meni..." šalio se s osmehom na licu.

Za Majka su neki pričali da voli pripadnike istog pola, ali on nije imao nikakvo neprijatno iskustvo s njim i nije hteo da prihvati takve glasine kao istinu. Međutim, kad je Majk poziv obručke prihvatio, pomalo se plašio da su drugi možda ipak u pravu.

"Dobro, drugar. Čekaj me oko pola sedam."

Nije još ni spustio slušalicu, kad mu je Loti javila da na drugoj liniji ima drugi poziv.

"Loli Naikat, Džonatane" rekla je Loti.

Džonatan je podigao slušalicu. Loli je bila dobra prijateljica Ebi Forester.

"Loli?"

"Džonatane" začuo je umilan glas. "Sinoć je bilo divno. Samo sam htela da ti to kažem."

Loli je bila vrlo nalik svojoj prijateljici, samo nekoliko godina mlađa. Bila je lepa, negovana i družila se s istim ljudima kao i Ebi.

"Lepo od tebe, Loli."

"Tako te dugo nisam videla zajedno sa Stelom, i Džonatane ..."

"Stela i ja prilično smo zauzeti ovih dana i izlazimo svako za sebe..." prekinuo je.

"Pa, mogu li da ti ponudim svoje gostoprimstvo, Džonatane? Možda bismo mogli da večeramo zajedno?"

Džonatan je pogledao u reku vozila daleko ispod sebe i nasmešio se. Dame slične Ebi vrlo su preduzimljive, razmišljalo je. Ali, s obzirom

da Lolin muž ima sedamdeset i pet godina i bezbroj operacija iza sebe, razumljivo je što neke stvari traži izvan braka.

"Divna ideja, Loli" slagao je, nemajući nameru da ulazi u bilo kakvu vezu s njom. "Nazvaću te kad se vratim iz Evrope..."

* * *

Bio je kod četrdeset i petog skleka kad je Loti ušla u gimnastičku salu.

"Zar se još nisi dovoljno preznojio? Šteta za te skupe trenerke..." šalila se.

"Ne brini... četrdeset šest... za moje... četrdeset i sedam... trenerki... četrdeset i osam... četrdeset i devet... pedeset."

"Pa, s obzirom da koštaju preko dve stotine dolara, ja se ipak brinem, Džonatane" rekla je Loti i sela na ivicu grede. "U tvojim godinama dve stotine dolara za mene je bila poprilična suma."

"Dobro, dobro... Verujem ti, Loti!"

"Ne, ne veruješ. Ali, pitaj svog oca..."

"Dodaj mi taj sok od grejpa, Loti, hoćeš li?" Zamolio je ustajući.

Onda je popio svoj sok i udahnuo punim plućima. Voleo je svež sok i mogao je da priušti sebi tako nešto. Zašto ne bi imao ono što želi?

Loti je bila idealna sekretarica i Džonatan je bio srećan što je radila za njega. Uvek je umela da ga umiri i da mu ukaže na neke važne stvari koje bi mu možda u nekom trenutku promakle.

Bilo je pola dvanaest, a on je ustao još u pet ujutro. Uvek se budio u to vreme, radio u stanu do šest, a u pola sedam bio je u svojoj kancelariji. Loti nije pristajala da radi tako rano i dolazila je svakog jutra u sedam.

Do sada je imao tri sastanka i rekreacija mu je bila neophodna.

"Previše radiš, Džonatane" rekla je Loti uživajući u jednoj od svojih dugačkih cigareta. Bila je to navika koje nije mogla da se oslobodi.

Pablo Kuita, njegov trener već ga je čekao da nastave sa radom. Iako je imao četrdeset i pet godina, izgledao je mogo mlađi i Džonatan se nadao da će u njegovim godinama biti isto tako vitalan i pun snage.

"Dobar dan, gospodine Broud" javio mu se Pablo. Džonatan je insistirao da ga Pablo zove po imenu, ali trener nikako nije mogao da prestane da persira svom bogatom štićeniku.

"Zdravo, Pablo" pozdravio ga je i odmah prešao na uobičajene vežbe. Posle toga sledilo je plivanje i posle svega Džonatan se osećao mnogo bolje.

Kad je izašao iz saune i istuširao se, bilo je jedan i petnaest. Obukao se u jedno od svojih savršenih odela i krenuo u ekskluzivni klub na ručak. Toga dana trebalo je da ruča sa svojim ocem.

"Zakasnio sam, zar ne, tata?" upitao je sedajući za sto gde ga je otac već čekao.

"Ne, ne. Ne brini zbog toga, Džoni. Dobro izledaš" primetio je Dejvid Broud uz osmeh.

"Upravo dolazim iz gimnastičke dvorane i bazena."

"Divim se tvojoj energiji, sine. U tvojim godinama ja sam izgledao kao jedan sredovečni gospodin. Imao sam tebe i tvoju sestru i nisam imao mnogo vremena za razonodu.

"Nije to samo razonoda, tata. Tako održavam kondiciju da bih izdržao sve napore. Da se ne bavim sportom, ne bih izdržao ovaj tempo ni nedelju dana."

"Razumem, Džoni" rekao je njegov otac s razumevanjem i usuo mu čašu njihovog omiljenog vina.

Džonatan je dozvoljavao sebi samo jedno žestoko piće dnevno, razmišljajući prvenstveno o svom zdravlju. Uostalom, imajući trideset i pet godina, morao je da vodi računa o mnogim stvarima, a prvenstveno o zdravlju.

"Otvaranje hotela prošlo je izvanredno, Džoni" rekao je Dejvid Broud. "Čak je i Stela bila pristojna..."

"Ume ona da bude onakva kakva je potrebno, kad hoće. Ima različita interesovanja i mnogo talenta."

"Čini mi se da ti prija to piće" rekao je Dejvid.

"Zar to nije u redu?"

"Ne znam... Džoni. Čini mi se da si pod velikim pritiskom i da mi ne govoriš o čemu je reč."

Džonatan nije rekao ništa, već se nasmešio jednoj prijateljici koju je opazio u drugom društvu.

"Pogledaj me, Džoni" rekao je njegov otac direktno. "Ne volim da ručam s tobom kad mi se čini da te mori hiljadu problema. Čak mi se čini da pridaješ važnost nekim nevažnim stvarima, čak i ljudima."

Džonatan je pogledao svog oca. On je najčešće bio izvanredan sagovornik, ali je danas bio njegov loš dan. Nije ga često kritikovao, ali, sada je bio trenutak.

"Čudan si mi, tata. Osećaš li se dobro?" upitao je Džonatan.

"Naravno da se osećam dobro" uzvratio je Dejvid kao da se brani. "Samo sam zabrinut zbog tebe..."

"Smršao si... Jesi li bio na kontroli?"

"O, Džoni, molim te! Vrlo je mudro to što pokušavaš, ali sad govorimo o tebi!"

Džonatan nije odgovorio ništa. Nije želeo da se prepire s ocem, a očito je ovaj imao loš dan.

"Ne bi trebalo da jedeš ostrige, Džoni... Hepatitis i ostalo."

Džonatan je samo uzdahnuo. Njegov otac bio je dobar čovek, ali i veliki borac. Želeo mu je samo najbolje, ali ponekad je umeo da pretera

u svojoj brizi za njega.

"Jesi li razgovarao sa Meri?"

"Nisam" rekao je Džonatan i nastavio da uživa u ostrigama koje su stigle.

"A trebalo bi, Džoni. Trebalo bi da razgovaraš s njom svakog dana. Kad mene više ne bude, ona neće imati nikoga osim tebe."

"Hej, tata! Kakav ručak! Jesi li me pozvao na ručak da bi mi rekao kako sam loš sin i još gori brat?"

"Džonatane, samo sam predložio da ti i Meri..."

"Molim te, tata. Meri je odrasla osoba, baš kao i ja. Mi se veoma volimo, ali svako ima svoj život. Tako i ti imaš svoj život."

"Samo sam zabrinut zbog svoje dece" rekao je Dejvid pomalo patetično. "Kad ti budeš imao decu, ako ih budeš imao, znaćeš kako je to."

"Hajde da promenimo temu, tata" predložio je Džonatan duboko uzdahnuvši. "Znaš, večeras letim u Atlantik Siti sa Vilsonom Marnerom i Majkom Maliganom iz „*Dejli Njusa*”..."

"Pazi šta govoriš, Džonatane. Majk je možda dobar prijatelj, ali porodica je porodica. Ne bi trebalo da pričaš o svemu..."

Šta je s njegovim ocem, pitao se Džonatan.

"Sutra počinje nastavak razgovora u vezi sa „*River parkom*". Možda bi hteo da prisustvuješ sutrašnjem sastanku sa Denisom Ogilvijem?"

"Ogilvil? Taj planira razvitak grada, zar ne?"

"Tačno" potvrdio je Džonatan.

Ogilvi je bio čovek koji je umnogome odlučivao o izgledu Njujorka u budućnosti i Džonatan je mislio da bi mu taj čovek mogao mnogo pomoći oko ostvarenja plana za uređenje pristaništa.

"Ne sviđa mi se taj projekat" rekao je Dejvid zabrinuto.

"Nikada ti se nije mnogo dopadao."

"Zato što mi nije jasno čemu toliko truda oko tog zaboravljenog i zanemarenog dela grada..."

"Njujork ima najveću luku na svetu, a mnogi njegovi stanovnici to kao da ne osećaju. Sve velike luke sveta uređene su tako da njihovi stanovnici osećaju blizinu vode, mogu da prošetaju duž njenih obala, da jedu sladoled i kokice u večernjim šetnjama. Ali, u Njujorku je to nemoguće."

"Malo si zakasnio, Džoni. Mi već imamo deo koji je uređen i..."

"To je malo, tata. To je sve usko, kao neki drugi, veštački svet. Ja govorim o projektu koji će potpuno otvoriti grad..."

"Ne znam, Džoni, možda grešim, ali da sam na tvom mestu, ja bih odustao od celog projekta. Čini mi se da će sve ići previše teško, a nisam siguran da se isplati..."

"Grešiš, tata..."

"Pogledaj šta se sve dešava u našem gradu, Džoni! Hoćeš li i ti probleme kakve graditelji imaju?"

Nekoliko trenutaka samo su se gledali, ali Džoni nije imao nameru da odustane od svoje zamisli velikog parka koji bi otvorio celu luku.

"Slušaj, tata. Ja znam da to mogu. Siguran sam da se svi delovi koji su sada puni truleži i pacova mogu pretvoriti u prijatno mesto na koje ćemo biti ponosni."

"Moram priznati da ću početi da ti verujem ako tako nastaviš. Toliko si siguran u sebe da me podsećaš na tvoju majku. Svakoga ćeš ubediti da si u pravu..."

Džonatan se nasmešio. Bilo mu je drago što njegov otac govori tako o njemu. Dejvid je svoju ženu prosto obožavao i posle njene smrti nikada više nije našao ženu koja bi mogla istinski da ga zainteresuje. Takva ljubav je u početku njihove veze nudila uzbuđenje, ali ljubav... Ne, ljubav svakako nije, zaključio je.

"Pa ipak, ne bih bio tako siguran u sve. Osećam da će biti mnogo problema oko toga. I još nešto, čini mi se pomalo naivno očekivati da ćeš izaći iz svega ne uprljavši ruke."

"Ali, to sam uspeo i u Atlantik Sitiju."

"Tačno, ali ne možeš uvek biti onaj koji dobija najbolje, Džoni. Život je pun promena, nabolje i nagore. Prihvati moj savet i ostavi se toga."

Džonatan je pogledao svog oca, a onda spustio glavu. Dejvid je bio dobar čovek, ali bez vizija za budućnost.

"Ja sam star čovek, Džonatane i..."

"Tata, molim te, nemoj opet o tome..."

"Ja sam star čovek, Džoni" rekao je Dejvid podigavši ruku. "Kad pogledam na svoj život, sve se nekako uklapa. Imao sam lep život. Bilo je razočaranja, ali, imao sam i mnogo sreće. Ono što mi je uvek davalo snage je to što sam bio okružen ljudima koji su me voleli i koje sam ja voleo. Tvoju majku, tvoju sestru i tebe. Ne smeš biti jednostran, sine. Plašim se da nećeš videti šumu od drveta, ako tako nastaviš da gradiš imperije."

"Ne razumem kako misliš?"

"Moraš imati svoj život, Džoni. Uspeh i novac jesu važni, ali najvažnije je da živiš s ljudima koje voliš... da imaš decu i porodicu."

"Želiš unuke, zar ne?" upitao je Džonatan uz osmeh

"Učini ono što moraš. Džoni. Želim da imaš dobar i osmišljen život. Niko to ne može da učini za tebe. To moraš sam."

3.

"Vrati se za oko sat vremena, Ferguse" rekao je Džonatan izlazeći iz kola.

"U redu, gospodine" rekao je njegov šofer i ubacio menjač u brzinu, a Džonatan je pošao prema vratima velike kuće između Pete avenije i Medisona.

Pozvonio je i na vratima se pojavila mlada sobarica. Rozana je bila mlada, lepa i gotovo neodoljiva.

"Gospođa vas čeka, gospodine" rekla je ljubazno i dobacila mu svoj najlepší osmeh.

"Hvala, Rozana" rekao je i pomislio da Ebi ima dobar ukus čak i u odabiranju svojih sobarica.

Pošao je stepeništem lepo uređene kuće, pitajući se gde je Ebi. Ona je volela da ga iznenadi čekajući ga u najrazličitijim odorama i na različitim mestima. Već dve godine dolazio je povremeno i nije mu bilo dosadno s njom. Bila je bivša žena jednog vrlo bogatog starijeg čoveka koji joj je dao razvod i ostavio mnogo gotovine i nekretnine.

"Ebi?" pozvao je zavirujući u jednu od soba. Nije je bilo. Kad je stigao do kupatila, osetio je miris njene omiljene pene za kupanje. Otvorio je vrata i zastao od prizora pred njegovim očima.

"Džonatane... Izgledaš umorno" rekla je milujući svoje golo mokro telo. Osmeh na njenim usnama bio je izazovan kao i način na koji je reagovala. "Možda bi hteo da mi se pridružiš?"

Bez dvoumljenja se oslobodio odeće. Voda je bila mlaka i mirisala je na more. Kako sve uspeva tako savršeno, pitao se po ko zna koji put. U stvari, nevolja je bila u tome što je Ebi bila u svemu savršena. To ponekad ide na živce...

"Čekala sam te od ujutru" rekla je mazno, milujući ga penom.

"Nisam mogao da dođem ranije, Ebi" šapnuo je i uzeo njene meke usne. Njene grudi milovale su ga po grudima i Džonatan je osetio kako njegovo uzbuđenje raste.

"Ja bih radije..." počela je, ali je samo privukao bliže.

"Da se nisi pomakla" i onda je strasno počeo da je miluje i ljubi.

Tako je bilo svaki put. Njihovi sastanci uvek su bili puni neobuzdane strasti koja je vodila do neminovnog zadovoljstva. Uzeo je tu, u vodi koja ih je milovala i još više uzbuđivala. Kasnije su pošli u njenu sobu i nastavili strašnu ljubavnu igru.

"Bilo je divno, mili" uzdahnula je na kraju, kad je ustao i pošao u kupatilo. Tu se osvežio i stavio svoju omiljenu kolonjsku vodu koju je držala tu za njega.

"Posao, kao i obično?" upitala je kad se vratio i poljubio njene čvrste grudi.

"Da, kao i obično" složio se oblačeći se. Ona je već uživala u svojoj cigareti.

"Kad ću te ponovo videti?"

"Da vidimo... Sutra sam u Atlantik Sitiju, a imam i zakazanu večeru. Onda idem u Frankfurt na dva dana..."

"Frankfurt?" upitala je praveći grimasu. "Jadni Džonatane!"

"U četvrtak?"

"Isto vreme, isto mesto?"

"Meni odgovara."

"Čekaću te" rekla je i još jednom ga poljubila.

"Sad moram da idem..."

"Nemojte previše da radite, gospodine Broud!"

Kad je sišao, ponovo ga je dočekao mio osmeh Ebine sobarice.

"Hvala, Rozana" rekao je i izašao.

Fergus ga je već čekao. Čitao je „*Vol Strit žurnal*“, jer je i sam investirao u neke projekte od kad je počeo da radi za Džonatana.

"U kancelariju, gospodine?" upitao je sklanjajući novine.

"Da" potvrdio je Džonatan i zavalio se na udobnom kožnom sedištu iza njega.

Razmišljao je o Steli sa kojom nije spavao već mesecima, i o Ebi, Loli Hanikat i Rozani koje je mogao da ima kad god poželi. Njegov otac mu je rekao da stvori život za sebe... Pomalo ironično, kad zna da se on trudi da drugima stvori život kakav žele, ali čini se ne i sebi. Kola su uskoro bila pred tvrđavom od betona i stakla, koja je bila samo njegova.

4.

Iako nije volela vodu, pokušavala je da uživa ispruživši se mazno dok se jahta lagano ljuljuškala na talasima. Vejn Mulins bio je pored nje, kao uostalom već oko šest meseci. Upoznali su se na jednoj zabavi u Los Angelesu i kad su se videli, nisu gubili vreme. Privlačnost je očito bila obostrana.

Vejn je bio izrazito visok, mršav i riđobrad. Imao je ogromne ruke i umeo je da vodi ljubav s njom onako kako je ona to želela. Kada bi o njemu govorila svom frizeru za koga je znala da voli pripadnike istoga pola, Bili Džou, primetila bi da joj ovaj zavidi i da bi dao mnogo da može da oseti tu strast.

"Stela, dušo, jesi li se probudila?"

"Da, Vejne" rekla je i uspravila se u krevetu. "Ali, nemoj mi reći da ponovo hoćeš..."

"Samo jednom se živi, Stela" rekao je i privukao je sebi. Stela je pokušala da mu se otme, znajući da će ga to još više izazvati, a u stvari je i sama uživala u ljubavi s njim. Bio je grub, baš kao što je ona volela i zato ga je izazivala dok je ne bi uzeo skoro na silu.

Kada se posle naporene i iscrpljujuće ljubavne igre ponovo probudila, bilo je kasno. Zašto ne može da ostane tu koliko joj drago, pitala se ustajući. Onda se nagla nad njim i poljupcem ga probudila.

"Bilo je dobro, Stela" rekao je milujući je po grudima.

"Činilo mi se da uživaš" odgovorila je.

"Uvek uživam sa tobom, Stela."

Nasmešila mu se. Uz njega je bila zadovoljna i srećna. Iako su se poznavali tek pola godine, s njim je ispunjavalo zadovoljstvo koje s drugim muškarcima nije osećala. Bio je vlasnik, u stvari suvlasnik, korporacije koja je proizvodila avione i njegovo ime bilo je u novinama gotovo svakodnevno. Bio je bogat i svakoga dana se njegovo bogatstvo uvećavalo. Često je razmišljala o tome kako bi Džonatan pored Vejna izgledao nesiguran i mali. Jer, kako su neke ljude uzbuđivali mesečina, putovanja ili ljubavna avantura, tako je nju uzbuđivao novac. Volela ga je u svakom obliku, ali joj je najdraži bio u obliku čistih, zelenih dolara.

Vejn je bio drugačiji kad je novac u pitanju. Nije se oblačio kao neko ko ima mnogo novaca, na jahti nije imao pozlaćene slavine. Bio je običan što se toga tiče i novac je za njega bila još jedna igra. To joj se dopadalo. Volela je moćne ljude. To je i privuklo Džonatanu, naravno pored novca. Ali, Džonatan je u stvari bio dobar i pošten čovek pored kojeg se osećala prljavom i jeftinom. Ona je bila dobra glumica i mogla je da se pretvara da je sve ono što on želi, ali joj je i toga već bilo dosta.

"Dobar smo tim, zar ne?" upitala je. Oblačila je svoj ogromni

pulover preko glave, ne žureći previše. Imala je prekrasne grudi i dozvoljavala mu je da uživa još malo.

"Dođi" pozvao je.

"Ne, prestani, Vejne. Ne možemo tako beskonačno. Moram se vratiti na posao!"

"Baš me briga za posao."

Privukao je i sklonio čaršav da bi osetila njegovo golo telo. Počela je da ga miluje po celom telu, znajući da ima izrazito mnogo talenta za to. Kao devojka iz provincije morala je da čini slične stvari mnogim muškarcima koje je upoznala. Tako je sve išlo lakše, mada nikada nije postala glumica kao što je želela. Tako se setila Džerija Kastriate... debelog Džerija. Nije htela da misli o njemu, ali, to nije bilo lako.

"O, Stela... Ti si najbolja..."

Ona je to i bila. To je želela da čuje i sluša neprestano. Vejn je bar u komplimentima bio izdašan...

"Dobar smo tim, dušo" ponovila je konačno ga ostavljajući. "Čeka nas ceo svet, Vejne."

"Samo reci i krećem s tobom makar i na kraj sveta."

"Ne tako daleko, Vejne, ali ipak ti hvala."

"Nikad nisam sreo ženu poput tebe, Stela. Ti si klasa za sebe."

"Znam" potvrdila je i oboje su se nasmejali. Dopadao joj se. Sve na njemu joj se dopadalo. Zajedno bi mogli mnogo toga, razmišljala je. "Sad stvarno moram da krenem..."

"Mogu oni i bez tebe, Stela."

"Nije vreme za to..."

"Kako misliš?"

"Dejvid Broud nije više ono što je bio."

"Ne razumem..."

"Dejvid ne izgleda dobro, čini se da je sada zaista bolestan i Džonatan to zna. Jadni Džonatan. Trese se od straha. Šta će bez svog tate?"

"Ma hajde, Stela, nije valjda baš tako?"

"Ali jeste, Vejne. Džonatan ga sluša u svemu. Kad ga više ne bude bilo, pojaviće se mnogo sada nezapaženih ljudi koji će želeti da imaju neke koristi."

"Ti, na primer?"

"Kako bih ja to mogla?" upitala je, znajući da on ipak nije nimalo naivan. "Ja govorim o ljudima koji zaista mogu pravno da mu pomrse poslove. Samo još malo i videćeš koliko će biti lojalni."

"Znači, po tebi je „*Broud kompanija*“ zrela za preuzimanje? Interesantno... I ti stvarno misliš da će Džonatan propasti?"

"Moram da žurim" rekla je izbegavajući direktan odgovor. "Čućemo se."

"Stela!" povikao je za njom, ali ona mu se samo nasmešila i izašla.

5.

Imala je vremena samo da se istušira, presvuče u nešto prigodnije i požuri u restoran.

"Dobar dan, gospodo Broud" rekao je konobar uz osmeh. Steli je još uvek prijala pažnja koju su joj svi pridavali zbog toga što je bila Džonatanova žena.

"Dobar dan, Žan-Pole" pozdravila je i pošla za uobičajeni sto. Oliver Benks, Ogi, kako ga je ona zvala, već je čekao.

"Ogi" rekla je pružajući svoju negovanu ruku "nadam se da me ne čekaš predugo."

"Stela, izgledaš čarobno! Pa, ne duže nego obično" uzvratio je i Stela je sela naspram njega.

Imao je oko šezdeset godina, proćelav, jedna noga bila mu je kraća od druge i više su ga zanimali muškarci od lepih žena koje je poznao. Niko nije tačno znao čime se bavi, ali svima je bilo poznato da je vrlo bogat. Znalo se da je nasledio mnogo novca od oca koji je radio za „Vog“, ali, ništa više. Osim toga, bio je dobar prijatelj Nensi Regan, s kojom je često ručao u istom ovom restoranu, što je još više imponovalo Steli.

"Možda bismo mogli da jedemo školjke ili jastoga" predložio je ali je Stela napravila grimasu.

"Ja to ne jedem" priznala je.

"Ne? Ali zašto bi? Devojka iz srca zemlje, šta bi mogla znati o školjkama?" konstatovao je.

Stela ga je pogledala. Bilo joj je jasno da slede ručak i razgovor pun cinizma.

"Ne bi se moglo reći da tako nešto nije stizalo do nas" rekla je i zapalila cigaretu.

"O, zar?"

Nije joj se dopadao njegov ton. Za trenutak joj se učinilo da je možda saznao nešto o njoj i njenoj prošlosti.

"Izgledaš savršeno, Ogi" želela je da promeni temu. "Gde si bio?"

"O, pa... da se prisetim. U Akapulku neko vreme... razgledao sam neke ruševine i..."

"Kako je bilo?"

"Ruševine su grozne, ali su zato Indijanci odlični... Posle sam otišao u Los Anđeles..."

"Baš lepo..."

"Da, svi su hteli da ostanem kod njih, ali, ja sam se lepo zahvalio. U tom gradu moram imati svoj mir i ne želim obaveze." *Osim mladića*, pomislila je Stela. "A ti, najdraža? Hoću da znaš da mi je zaista bilo žao što sam juče propustio otvaranje. Svi sad pričaju o tome i kažu da

je bilo nezaboravno."

"Lepo od njih" promrmljala je. "Mogla bih da ti pokažem sve posle ručka."

"Bilo bi to lepo, ali već u tri putujem u Vašington."

"Onda drugi put" predložila je mekim glasom.

Oboje su naručili ribu i salatu koje je bila specijalitet kuće, a onda se Ogi nagnuo prema njoj i počeo šapatom.

"A sada mi pričaj otkuda taj blistav izraz na tvom licu."

"To mora da je zbog otvaranja hotela" rekla je.

"A ja sam onda Dolores Del Rio" dodao je kratko. "Hajde, lepotice. Reklo bi se da si žena koja je tek izašla iz nekog kreveta koji je svakako delila s nekim. Naravno, ja ne shvatam zbog čega tražiš to pored onog lepotana od Džonatana, ali, zato ćeš mi ti reći."

Stela je osetila bes, ali nije smela da ga pokaže. Najradije bi ga udarila pravo u to bezobrazno lice, ali je umesto toga nastavila da mu se smeši.

"Ti imaš bujnu maštu, Ogi... Možda bi trebalo da napišeš jedan od onih bestselera..."

"O, nameravam ja to, lepotice. Ti ćeš biti glavna junakinja. Nego, priča se da imaš nekog pilota, a ja znam da to nije Harison Ford, mada bi to bilo lepo. Da čujem o kome je reč?"

"Ne znam o čemu pričaš, Ogi... i ne želim više da čujem ništa o tome" pokušala je da bude mirna.

"Stela!" rekao je naglašavajući svako slovo. "Nemoj meni da serviraš to nevino lice. To je neukusno od žene kao što si ti."

Stela se trгла, kao da je ošamario. Najradije bi mu prosula piće u lice, ili ga ponizila pred poznatim ljudima koji su ručali oko njih, ali, nije uradila ništa. Ništa se tu nije moglo. On je mogao da joj uništi glas za koji se tako dugo borila u ovom gradu.

"Ne bih volela da te razočaram, ali..."

"Preskoči priče, Stela. Viđaš li se s Vejnoin Mulinsom, ili ne?"

Ako mu slaže, učiniće nešto zbog čega će sigurno zažaliti. Imao je u šaci, znao je mnogo i nije voleo kad bi ga neko razočarao. Ako mu prizna istinu, ili je bar ne porekne, možda će misliti da je i ona jedna od njegovih devojaka, ali je možda neće odati...

"Ima li šta u Njujorku, a da ti ne znaš, Ogi?" upitala je na kraju i stavila ruku pod njegovu.

"Dobra devojčica" rekao je netremice je gledajući u oči. Ako je uopšte mogao da se uzbudi, Stela je bila sigurna da ga ova priča uzbuđuje. "A sada da čujem detalje. Kakav je Vejn u krevetu?"

Stela je popila gutljaj pića i okrenula se oko sebe. Sve sami poznati i bogati ljudi oko nje. Da li je uopšte primećuju? Nju, malu Stelu Nevins? Pa, kako im drago... Ona je našla svoje mesto među njima.

"Ogi..." rekla je gledajući ga pravo u oči. "On je jedan od poslednjih pravih muškaraca..."

Pošto su se poljubili za rastanak, Stela je pošla u svoju kancelariju koja je bila skoro iza ugla. Bio je divan jesenji dan i ona se osećala izvrsno, samo što je popila malo više nego što je trebalo i nerviralo je što mora u kancelariju.

Kad je stigla na dvadeset i sedmi sprat, prošla je pored svoje sekretarice i treskom zatvorila vrata za sobom. Trebalo joj je nekoliko minuta da se smiri, a onda je pozvala Dijanu da uđe. Bila je to njena treća sekretarica te godine i Stela je bila sigurna da je neće još dugo držati. Iako je bila stručna, nervirala je njena pojava.

"Ima li poruka?" upitala je zagledana u svoje duge, crvenim lakom namazane nokte.

Dijana joj je pružila nekoliko ružičastih papira s porukama. Stela ih je pregledala i u jednom času srce joj je zastalo. Džeri Kastriata. Podigla je pogled prema Dijani.

"Piše da je hitno. Zašto?"

"Da, gospodin Kastriata. Insistirao je da ga nazovete do pet sati. Hoćete li da ga nazovem?"

"Nazvaćete ga kad vam ja to kažem" rekla je Stela besno. "Da li je rekao zašto je hitno?"

"Ne, žao mi je, gospođo Broud. Pokušala sam da saznam, ali on nije..."

"Pokušali ste, pokušavali, ali! Ta reč vam vrlo dobro pristaje, Dijana! Hvala. Sama ću da ga nazovem."

Dijana je klimnula glavom i izašla iz kancelarije. Stela je i dalje gledala u poruku. Džeri Kastriata... Kakvo ime! Debeli Džeri! Kakvo masno, odvratno ime... Čak je i telefonski broj bio odvratan.

Nervozno je prošla prstima kroz kosu i uzdahnula. Šta li taj stvor hoće od nje? Uostalom, ona zna šta on želi... Pre osam godina, kad je bila bez novca, pozirala mu je. Još uvek se dobro sećala stana u potkrovlju jedne stare zgrade. Bila je tu još jedna žena, Filipina, sa grudima poput ogromnih krušaka. Mnogo kokaina i pića... Radila je sve što su joj govorili. Zaradila je bednih dvestotine dolara i sada je došlo vreme da za to plati.

Šta da uradi? Prvo joj je palo na pamet da pita Džonatana, ali to nije mogla. Ona ga nikada nije volela, ali je uvek imala osećaj da se na njega može osloniti. U početku je igrala ulogu devojke koja vapi za nekim ko će o njoj brinuti i to je Džonatanu, čini se prijalo. Ponekad, doduše retko, mislila je čak da nije pravo što ga ne voli. Podigla je slušalicu i okrenula broj. Srce joj je snažno udaralo od uzbuđenja dok nije začula glas.

"Stela, dušo?"

Osetila je gađenje i strah. Zar njega niko ne zove kad se odmah javlja imenom? Zar je imao tako velike planove u vezi s njom?

"Šta želiš, Džeri?" upitala je pokušavajući da kontroliše svoj glas.

"Samo sam hteo da se čujemo posle dužeg vremena, Stela dušo..."

"Prestani da mi se obraćaš tako!" prekinula ga je i odmah osetila da je to bila greška.

"U redu, gospođo Broud. Neću vas tako zvati."

Novac. Naravno... Ali pitanje je koliko želi. I, kad će tome doći kraj?

"U redu, Džeri. Hajde da završimo s tim. Kaži šta hoćeš."

"Baš umeš da razgovaraš, Stela. Uvek si umela" rekao je kroz smeh. "Slušaj" bio je ozbiljniji. "Ja volim majmune, razumeš?"

Nije razumela. O čemu on to govori, pitala se razmišljajući grozničavo.

"Majmune?"

"Da, volim da ih posmatram. Sve vrste, naročito šimpanze. Sutra ujutro u deset sati videćemo se u zoološkom vrtu kod majmuna."

"U zoološkom vrtu? Ti si lud, Džeri! Ne pada mi na pamet da idem u bilo kakav zoološki vrt..."

"Šta fali zoološkom vrtu, Stela? Sve dame s kojima se sada družiš daju novac za izdržavanje zooloških vrtova. Zar ti ne želiš da budeš kao one?"

"Ti si jedan..."

"Sutra u deset, gospođo Broud. Imaću „nikon" oko vrata ako si zaboravila kako izgledam."

"Slušaj, ti..." počela je, ali Džeri je već spustio slušalicu.

6.

Niko ne sprema jaja kao Lusi, razmišljala je Romi Monahan sedeći za trpezarijskim stolom s ocem i braćom. Bilo je tek pola sedam ujutro, ali Romi nije bila loše volje.

"Dodaj mi so, molim te" rekao je Rajan žvaćući mek hleb.

"Ne pričaj dok su ti usta puna" rekla je Romi i dodala so svom bratu. Rajan je bio njen najmlađi brat od njih četvoro "Pogledaj ih, tata" rekla je pogledavši u oca. "Svi sole slaninu! Kao da u ovoj porodici nema dovoljno srčanih bolesnika..."

"Naša sestra, advokat" promrmljao je Brendan, najstariji brat. "Ne može bez uputstava za druge..."

"Nisi ni ti ništa bolji" rekla je Romi i udarila ga savijenim novinama.

"Nemoj joj to dozvoljavati, Brendane" nasmejao se Denis.

On je bio najomiljeniji od braće i smeo je često da kaže više od drugih. Četvrti brat bio je Džozef, koji je bio sveštenik i uvek umirivao svoju braću i sestru. Romi je ponovo posegla za novinama i udarila Denisa po glavi.

"Pa, zar ovo nije divan prizor?" rekao je njihov otac i svi su za tren ućutali "Slušaj, Romi. Nisi još toliko stara da ne bi i ti mogla da dobiješ tim novinama po glavi..."

"Ostavi devojkicu na miru, Edmund" rekla je Lusi, koja je uvek branila Romi. Donela je još vrele kafe koja je prijatno zamirisala.

Lusi je bila Italijanka i mada je već dugo živela u Americi, još uvek je grešila u govoru i retko kad je iznosila svoje mišljenje, sem da nekoga brani od ostalih.

"Nemoj se uplitati u porodične svađe, Lusi, jer ćeš i sama izvući deblji kraj."

"A ovo nije moja porodica?" upitala je stavljajući ruke na kukove i gledajući Edmunda Monahana.

Lusi je bila u pravu. Kad je njena majka umrla, kad je Romi bilo samo devet godina, Lusi se brinula za nju kao majka. Svu brigu i ljubav nikada joj nije mogla zaboraviti.

"Da, tata i nemoj to da zaboraviš" rekla je i sama govoreći punih usta.

Ova kuća bila je u stvari Romin dom. Zvali su je „*Red huk*“. Svakoga jutra ustajala bi rano i napuštala svoj veliki stan da bi došla i doručkovala s ocem, braćom i Lusi u roditeljskoj kući. Tek posle zajedničkog doručka bi se razišli svako na svoju stranu.

Romi je bila lepa, plavokosa devojkica koja je svoj visoki stas nasledila od majke, a izdržljivost i ratobornost od oca. Edmund Monahan nikada nije prežalio svoju ženu i nikada nije ni pomišljao da

se ponovo oženi. Na žalost, ni njegovi sinovi još nisu pomišljali na ženidbu, a možda nikada ni neće. Uostalom, ako neka žena i odluči da se uda za nekoga od njih, neće joj biti lako, razmišljala je Romi.

"Pa, šta danas imaš u planu, Romi?" upitao je njen otac jedući svoj neslani omlet.

"Imam sastanak sa Džonatanom Broudom" rekla je i popila gutljaj kafe.

"Džonatanom Broudom?" zapitao je Rajan. "Nikad nisam čuo za njega..."

"Ti nikad nisi čuo ni za koga ko ne igra fudbal" primetio je Brendan zatresavši glavom.

Bila je to istina. Rajan nikada nije bio intelektualni tip. Pokušao je da se bavi sportom, ali posle niza povreda konačno se zadovoljio time da bude vatreni navijač.

"Taj čovek je pljačkaš" rekao je Brendan ozbiljnim glasom.

Bio je vrlo pametan, načitan i oštrouman, ali otac je hteo da ostane s njim na brodu i Brendan je ostao. I sam je mogao da bude dobar pravnik, novinar ili nešto slično. Pošto je Džozef bio jezuita, jedino je Romi uspela da se izvuče iz kuće i nastavi svoje školovanje. Njoj, kao jedinoj sestri, ništa nisu mogli da odbiju.

"Molim te, Brendane, nije lepo da tako govoriš o nekome koga ne poznaješ" rekao je njihov otac.

"Ja govorim istinu, a ona u ovom slučaju nije lepa. Taj čovek pljačka siromašne i daje bogatima kao što je i sam. Šta ti imaš s takvim čovekom, Romi?"

"Sastanak, kao što sam već rekla, Brendane. Podneo je nekakav zahtev za razmatranje preuređenja pristaništa, bar delimično. „*River park*“ se zove ceo poduhvat..."

"„*River park*“?" upitao je Rajan. "Lepo zvuči..."

"Ti baš ne umeš da čutiš Rajane" obrecnuo se Denis.

"Ne vidim šta sam pogrešno kazao?" upitao je Rajan odjednom pocrvenevši.

"Neće to biti park u pravom smislu reći, Rajane" rekla je Romi strpljivo. "Biće to izgradnja velikog dela luke u nešto što će ličiti na veći deo grada kakav je danas. Biće tu poslovne zgrade, privatne građevine, parkovi, zabavni parkovi, robne kuće..."

"Robne kuće, naravno" rekao je Brendan prezrivo. "Naravno, za siromašne."

"Čini mi se da malo preteruješ, Brendane" nije mogla da odoli Romi.

"Da, ali meni se čini da ni ti nisi ništa bolja. Imaš lep, veliki stan u potkrovlju i ostalo..."

Romi je ova primedba zbolela. Iako je volela prostor svog stana, njegovu udobnost i čistoću, znala je da Brendan mora ponekad da joj

prebaci na načinu života koji je vodila. Kao advokat, Romi je zarađivala dovoljno da živi u tom stanu i taj mir joj je mnogo značio. U stvari, Brendan je voleo isto koliko i ona njega i ona mu je praštala tu retku zajedljivost. Kad god joj je savet bio potreban, Romi bi potražila baš njega, od sve svoje braće.

"I, šta taj Broud hoće u stvari?" upitao je njen otac.

"A šta misliš, tata?" požurio je da kaže Brendan. "Hoće sve ovo gde i mi živimo godinama kao i mnogi drugi, da pretvori u jedan lep, mirišljavi butik! Tvoj brodić neće više biti ni od kakve koristi. Možeš ga jedino pretvoriti u neki dućan na vodi..."

"O čemu on to govori, Romi?" upitao je Edi Monahan uplašeno.

Romi nije mogla da se ne nasmeje. On je vrlo retko odlazio u centar grada i savremenost svega pomalo ga je plašila. Jedini sladoled koji je u životu jeo bio je vanila sladoled kod jednog starog sladoledžije.

"A i ti, Lusi... U tvom malom restoranu moraćeš da promeniš jelovnik, znaš" rekao je Brendan pogledavši u Lusi. Ni ona nije bila spremnija za promene od Edija.

Romi se nasmejala. Brendan je baš umeo da uplaši čoveka, a da sve to izgleda smešno.

"Nego slušaj, Romi" nastavio je Brendan "nadam se da ćeš stati na rep toj debeloj mački! Tvoja je dužnost kao člana naše porodice i stanovnice ovog dela grada da se zauzmeš protiv tog plana za preuređenje. Od samog imena mi se diže kosa na glavi! Luka nije park i to ne može da bude! Ona je srce ovoga grada... U njoj se dešavaju stvari od kojih bi ti zastao dah... Nego, reci tom gospodinu Broudu da je možda lepo zamislio stvar, ali, ona je neizvodljiva i da je bolje da se okane toga dok je vreme. Jasno?"

Nekoliko trenutaka Romi ga je bez reči gledala. Ona je svim srcem volela te ljude, taj kraj i svoj komšiluk. Bio je to običan svet, obični ljudi s običnim brigama. Ona je otišla malo dalje od njih i znala je da u svetu poslovnih ljudi ne ide sve onako kako se očekuje.

"Ne brini, Brendane" rekla je na kraju. "Znam ja svoj posao."

7.

Na brodiću je bilo prilično hladno. Bio je kraj septembra i duvao je hladan vetar. Ipak, Romi je uživala u vožnji. Pila je toplu kafu bez koje je Lusi nikad nije puštala i gledala trojicu svoje braće kako pošteno rade svoj težak posao. Bili su zdravi, vredni i radni. Pravi muškarci, razmišljala je Romi.

Iako je izgledala prilično lepo, možda i lepše nego bilo ko iz tog dela grada, Romi je imala problema s muškarcima. U kancelariji su joj pridavali prilično pažnje. Bila je okružena mladim ljudima koji su studirali na „*Harvardu*“ ili nekom sličnom koledžu, koji su poticali iz bogatih, starih porodica i koji su očekivali da im pripadne sve ili gotovo sve što požele.

Oblačili su se kod poznatih kreatora, igrali tenis u slobodno vreme i negovali svoje telo do iznemoglosti. Putovanje u Evropu bilo je obavezan deo njihovog obrazovanja i Romi se jednostavno nije osećala dobro i ravnopravno među njima.

Imala je trideset godina i volela je muškarce koji dobro izgledaju, koji su zdravi i ne libe se posla, i sa kojima nije dosadno dvadeset i četiri sata dnevno. Međutim, ako je takvih muškaraca i bilo, oni su je se plašili. Uostalom, ona je bila lepa, snalažljiva, duhovita i gotovo iskričave inteligencije. Zahvaljujući stipendiji koju je stekla stalnim radom, i ona je završila „*Harvard*“ ali nikada nije zaboravila strah od toga da će izgubiti poverenje i novac i da neće završiti među najboljima. Za to, naravno, nije imala razloga i Romi je završila studije na vreme i s odličnim uspehom.

Pa ipak, kao advokat, Romi je mogla da zarađuje još više. Međutim, ona nije želela da bogate čini još bogatijim, kako bi to Brendan rekao, već je prihvatila državni posao savetnika za izgradnju grada i planiranje.

"Zahladnilo je, zar ne" upitao je otac i seo pored nje.

"Da, ovaj vetar prodire do kostiju..."

"Hladne su ti ruke" rekao je uzevši je za ruku.

"Ali, zato mi je srce vrelo" rekla Romi nasmešivši se.

"I divno... Ti si divna osoba, Romi..."

Kojoj je potrebna još jedna divna osoba, muškarac, pomislila je Romi. Opet će morati da sluša o tome kako bi trebalo da se uda i ima decu... Ako njen otac nastavi tako, moraće da odlazi na posao podzemnom željeznicom, zaključila je.

"Ti bi nekog dobrog čoveka zaista usrećila i..."

"Molim te, tata! Ti imaš još tri sina koji bi mogli da se ožene i imaju decu. Zašto samo meni pričaš jedno te isto?"

"Nemoj odmah da se ljutiš Romi. Samo sam hteo da kažem da..."

"...je vreme da se udam i rodim dete" završila je rečenicu umesto njega nezadovoljno.

"Pa... zašto nikada ne dozvoliš onom drugom da završi rečenicu, Romi? Ista si kao i tvoja majka!" Već je htela da kaže nešto, ali se uzdržala i popila još jedan gutljaj kafe. "Samo kažem da imaš trideset godina. Žena koja želi porodicu i decu morala bi da počne da razmišlja o braku u tim godinama. Sasvim sam siguran da se mnogi dobri mladići zanimaju za lepu i pametnu devojkicu kakva si ti, ali ja ne vidim da se bilo šta menja. Zato sam heto samo da..."

"Da pitaš šta se dešava. Pa, tata, ništa se ne dešava" prekinula ga je ne mogavši više da odoli. "Nisam sreća nijednog čoveka s kojim bih bila spremna da podelim život, već je i nekoliko večeri napor. Većina njih je detinjasta, nastrana... ili traži ženu koja ima kapital koji ja nemam. Zato sedim i čekam, zar ne? Zato bi bilo dobro da pokušaš s Rajanom. On bi možda i hteo da se oženi..."

"Nemoj da misliš da te kritikujem, Romi" rekao je Edi pomalo potišteno. "Ti si bolja nego... Toliko se ponosim tobom, Romi. Samo, život brzo teče i usamljenost je teška stvar. Voleo bih samo da budeš srećna, kćeri."

"Ali ja jesam srećna, tata. Veruj mi da jesam" dodala je, mada je osetila suze u očima.

Kad se njen otac vratio poslu, Romi se zagledala u reku i kuće pored nje. Sve je bilo isto već godinama, decenijama... Možda bi bilo lakše dozvoliti nekome da od toga napravi trgovački centar, ali ona to neće dozvoliti po svaku cenu. Njenog oca brine njena budućnost, ali ona sad ne sme misliti na to. Njeno je da sada misli na budućnost grada koji voli svim srcem.

Sedela je u svojoj kancelariji i gledala kroz prozor. Pila je kafu i razmišljala. Možda bi trebalo da pije čaj umesto toliko kafe... Onda je pritisla dugme na diktafonu i počela da diktira pismo. Međutim, još nije završila ni uvodni deo pisma, kad je Dolores, njena sekretarica pokucala na vrata.

"Romi.. Piter Emerot iz „*Tajmsa*“ je na vezi..."

"Hvala, Dolores" rekla je i podigla slušalicu. "Zdravo, Pitere. Kako si?"

"Nije loše, Romi..."

Ona i Piter bili su dobri prijatelji. Često su ručali i večerali zajedno, i Romi je pokušavala da mu pomogne. Piter je imao veliki problem, alkohol. Tako je bilo sa većinom muškaraca s kojima je dolazila u kontakt. Bili su problematični, na ovaj ili onaj način. Ili su bili oženjeni...

"Pa, zoveš li poslovno ili privatno?"

"Poslovno, lepotice" rekao je i nasmejao se. "Hteo bih izjavu u vezi sa novim merama za zaštitu čovekove sredine."

"Daj mi jedan sat vremena..."

"Nadam se da će ti toliko biti dovoljno da spremiš nešto što će biti dovoljno birokratski?"

Problem prenošenja otrovnih materijala kroz Njujork bio je ogroman i zadavao je mnogima glavobolje, ali se Romi nadala da će Piter biti fer prema njoj...

"Sat vremena, Pitere..."

Osećala je da počinje jedna od glavobolja zbog posla. Izašla je i u hodniku začula poznati glas iza leđa. Bio je to Talbot Morison.

"Ti ne igraš fudbal, zar ne, Romi?" upitao je.

Romi ga je pogledala i nasmešila se. Talbot je bio mlad, savršeno građen i savršeno obrazovan. U stvari, nije valjalo baš to što je Talbot u svemu bio savršen, ili bar blizu toga.

"Ne, ne igram fudbal, Talbote."

"Đavolski dobra igra" rekao je s dečaćkim osmehom na usnama.

"Sigurna sam da jeste" odgovorila je. Zar o tome već nisu razgovarali? Zašto je taj čovek ne ostavi na miru već jednom?

"Voleo bih da te upoznam sa čarima te igre..."

"Lepo od tebe, Talbote, ali verovao ili ne, ja nemam vremena za igru. Nemam vremena za fudbal, aerobik, džoging, niti bilo šta slično."

"Pa, ne bi trebalo da zanemariš potrebe svog tela, Romi" rekao je uz osmeh. Ma koliko ga odbijala i bila pomalo drugačija od drugih, Romi ga je neodoljivo privlačila.

"U svakom slučaju, hvala, Talbote" rekla je i produžila dalje.

U jedan je imala vremena samo za sendvič i malo priče sa Dolores koja s žalila na majku svog momka. Bila je to stara priča i Romi je tek upola slušala. Posle svega sad je još čeka i taj razgovor sa Džonatanom Broudom... Sidnijem Farelom. Planovi za „*River park*“ bili su na njenom stolu već nekoliko nedelja i kad ih je detaljno pregledala. Romi je zaključila da plan ima dovoljno dobrih, ali i loših strana. O tome je izvestila Broud kompaniju, ali umesto da nastave sa prepiskom, Džonatan Broud i Sidni Farel želeli su da čuju njeno mišljenje.

Pogledala se u ogledalu i prošla prstima kroz bujnu plavu kosu. Izgledala je dobro. Na sebi je imala lepu haljinu, možda malo kratku ali to ne smeta i bila je zadovoljna sobom. Uzela je svežanj papira i krenula na razgovor.

"Gospodo, Romi Monahan" rekla je ulazeći i pružila svoju dugu ruku prvo jednom, a onda drugom sagovorniku. Broud je gledao s neprimetnim osmehom, možda se čudeći njenom nastupu, a možda njenom izgledu. Odmah su prešli na posao.

"Mislim da ste dobili moj odgovor i mišljenje u vezi sa „*River parkom*“" rekla je bez uvoda.

"Da, gospođice Monahan, jesmo" rekao je Džonatan hladno.

"I?" upitala je posle kraće pauze.

"Iskreno rečeno, čini se da ste prilično ratoborni" konstatovao je Džonatan uz osmeh.

Romi se nije dopadao taj način, ali se svim silama trudila da održi mirnoću.

"Meni se čini, gospođice Monahan, da gospodin Broud misli kako bi svi trebalo da budemo na istoj strani i da tako treba da se ponašamo."

"O, zar ste tako mislili, gospodine Broud?"

"Da, upravo tako" rekao je Džonatan s ironičnim osmehom. "I, molim vas, zovite me Džonatan."

Umeo je lepo da se ponaša i govori, razmišljala je Romi. I izgleda mnogo bolje nego na slikama. Njegova ironija joj nije naročito smetala. I sama je bila takva. Za razliku od njega, Sidni Farel joj je od početka išao na živce. Previše je gestikulirao rukama, a naočari su mu stalno padale na vrh nosa.

"Naš koncept je prosto fantastičan i Džonatan ima izvanrednu viziju svega. To bi bio poklon ovom gradu, gospođice Monahan."

Romi ga je samo pogledala. Kakav čovek može da drži pored sebe jednog takvog poltrona, upitala se.

"O tome bi se moglo razgovarati, gospodine Farele... Čini se da je park u vašem planu najmanje važan."

"Mislite?" upitao je Džonatan odjednom. "Sam poduhvat povećaće zelenu površinu grada za oko tri posto."

"Ma nemojte?" upitala je, ne znajući kako može njoj da govori o tako glupim statistikama. "No, mi nismo tu zato da diskutujemo o tome. Čini mi se da u vašem planu tačka broj dvadeset i sedam nije protumačena kao problem i..."

"Gospođice Monahan" prekinuo je Sidni slatkorečivo "mi smo još uvek u fazi kada su moguće mnoge promene plana..."

Znači ne treba da bude skeptična, već da im se prilagođava, pomislila je. To je Sidni na lep način hteo da joj saopšti... Ne treba sve uzimati tako ozbiljno.

"Moj posao, gospodine Farele, jeste da plan bude onakav kakav će pomoći ovom gradu. Život ljudi u luci ne sme da bude onemogućen i iz temelja promenjen..."

"Ceo plan i odnosi se na život u luci" rekao je Džonatan tihim glasom.

"Zar, gospodine Broud?" upitala je namerno mu se obraćajući tako.

Bila je ljuta, a nije bila sigurna da zna zbog čega. Taj Broud bio je ugladen, odmeren i sve ono što ona nije. Možda se ona nije ponašala savršeno, ali imala je silnu želju da pokaže tom čoveku da i te kako zna pravila te igre.

"„*River park*“ je upravo ono što ovom gradu nedostaje, gospođice Monahan" rekao je Sidni. "Nikome nije u interesu da uništi ono što

ovaj grad ima i čime može da se ponosi. Ovo je najvažniji projekat od... od..."

Od kada, upitala se Romi. Od Starih Grka naovamo? Ovi ljudi joj se nisu dopadali. Nisu joj se dopadala njihova skupa odela, skupe kolonjske vode i način razmišljanja.

"Od kada, gospodine Farele? Mošda od praistorije naovamo?"

"Romi" rekao je Džonatan strpljivim glasom "nadam se da nećete osuditi ovaj ceo projekat bez zasluženog suđenja."

"Ništa ja ne osuđujem. Ja samo želim uvid u celu situaciju kao što moj posao zahteva."

"Naravno, ali ne bih voleo da previdite činjenicu da bi „*River park*“ mogao da bude od velikog značaja za naš grad..."

"Šta vi u stvari podrazumevate pod tim? Naš grad.. gospodine Broud. Da li je vama važno samo to da će ne ki ljudi moći da žive u novosagrađenim blokovima? A šta mislite o ljudima koji žive u luci od svog rođenja, a koji nemaju dovoljno sredstava da pređu u te divne, nove zgrade? Oni ne znaju šta su butici, skupi restorani, gospodine Broud. Oni imaju samo nekoliko kvadratnih metara u kojima žive i to je sve. Kuda će ti ljudi, gospodine Broud?"

"Grad se menja i promena može da bude pozitivna stvar..."

"Da, za malobrojne ljude koji će imati sreće a šta s ostalima?"

"Pa, mislim da smo vam oduzeli dovoljno vašeg dragocenog vremena, gospođice Monahan. Hajdemo, Sidni" rekao je Džonatan još uvek pod utiskom gorčine u njenom glasu.

"Siguran sam da ćemo na kraju ipak sve probleme rešiti u obostranu korist" rekao je Sidni na kraju i pošao za Džonatanom.

Romi ih je posmatrala dok su izlazili. Ovo će morati da ode dalje, razmišljala je. A njen šef će je ponovo podsećati na to koliko je Džonatan učinio za ovaj grad. A koliko je ovaj grad učinio za njegov račun u banci, o tome niko neće govoriti. Dok se vraćala u svoju kancelariju, nije ni primetila Talbota Morisona. Bila je zamišljena i prosto se sudarila s njim.

"Dajem peni za tvoje misli" rekao je uz svoj uobičajeni osmeh.

"Ostavi me već jednom na miru, Talbote!" Bila je nervozna i zbunjena. Džonatan Broud nije izlazio iz njenih misli.

8.

Jutarnje sunce upiralo je u stakla trpezarije i smetalo Džonatanu koji je sedeo za stolom i držao „*Vol stret žurnal*“ pred sobom. Podigao je pogled i zamislio se. Trpezarija je bila sva u cveću i sve je oko njega bilo predivno, a on je bio nezadovoljan. Ali, šta je više mogao da poželi od onoga što je već imao?

Stela je sedela na drugom kraju stola i čitala neke druge novine. Bila je u jutarnjem svilenom ogrtaču bledoružičaste boje, a kosa joj je padala na ramena.

"Ha!" rekla je odjednom ironično. "Pogledaj samo tu debelu Džejn Konroj! Na jahanju... Izgleda kao prase pred božić..."

"Da vidim" rekao je Džonatan. Stela ga je samo pogledala. Ona se nije obraćala njemu, jer već duže vremena njih dvoje nisu razgovarali.

"Nije važno" promrmljala je i ponovo se zagledala u ilustrovane novine.

Rubina, njihova sobarica ušla je i donela još kafe. Bila je tako mirna i uzdržana da joj se Džonatan divio. Bila je Indijanka i kao da je još uvek pod Himalajima, razmišljao je. Civilizacija nije uticala na nju. Pa ipak, ne može u svakoj ženi tražiti ono što mu Stela ne pruža, zaključio je potišteno.

Ni sam nije znao zbog čega, ali njegove misli vraćale su se Romi Monahan. Kakva žena... Radna i spremna na borbu, a da još i ne zna ko je on. Pa ipak, dok je sedeo i razmišljao o njoj, osećao se dobro. Njena plava kosa, zelene oči i vitko telo bili su tako sveži, tako čisti... Žena naspram njega bila je negovana, ali i pored toga imao je utisak da je prljava i nedostojna svega u čemu svojski uživa.

Pre nego što se oženio sa Stelom, njegov otac i Meri hteli su da ispitaju njenu prošlost, ali on to nije želeo. Jedan od razloga zbog kojih je odlučio da se s njom oženi, bilo je upravo navaljivanje njegovog oca da osnuje porodicu.

Kad se Stela pojavila, bila je tako drugačija... Činilo mu se da je uzbuđljiva i pomalo opasna i to mu je godilo. Samo, tada nije znao, niti je mogao da zna da je ta žena zaista opasna na svoj način. Sada se nalazio u teškoj situaciji i mora naći izlaz, iako to neće biti lako.

"Zašto tako gledaš?" upitala ga je.

"Ništa... Tek tako. Hoću li te videti večeras na večeri kod guvernera?"

Klimnula je glavom, mada je bilo očito da je takve večeri samo zamaraju. Još uvek su izlazili zajedno na večere i ručkove takve vrste, mada bi posle toga svako otišao svojim putem. Već mesecima nisu zajedno spavali.

Ispio je kafu do kraja i svojim privatnim liftom sišao u kancelariju. Uvek je stizao prvi na posao. Obavio je nekoliko razgovora i pregledao poštu koja je pristigla kasno juče. Džonatan je bio radan i nikada se nije postavljao iznad ljudi koji su radili za njega. Zašto bi njegova sekretarica zvala nekoga umesto njega? Prošlo je skoro sat vremena, a onda mu je Loti unela sok od grejpa, kafu i jutarnju poštu.

"Jesi li dobro spavao, Džonatane?" upitala je Loti.

"Da, Loti. A ti?"

"Ja? Ja nisam spavala dobro od jednog leta od pre oko dvadeset godina... Ali, mi govorimo o tebi. Jesi li stvarno dobro spavao?"

"Jesam, dobro sam spavao, Loti. Šta se desilo?" upitao je jer mu nije bilo jasno zašto toliko insistira.

"Drago mi je što si se lepo odmorio, Džonatane, jer danas te čeka užasan dan. Jesi li spreman za ovo?" upitala je podižući jedne novine presavijene na polovini.

"Da vidim" zabrinut izraz pojavio se na njegovom licu.

"Mrzim što ti uvek ja serviram loše vesti, ali..."

"Da vidim šta je to, Loti" ponovio je.

Bila je to karikatura. Velika jabuka, simbol Njujorka, bila je zagrižena. Bio je tu njegov lik s odvratnim izrazom lica i mnogo sitnih figura građana koji su visili sa strane sa nešto malo stvari na ramenu.

"Rekla sam da će ovo biti težak dan."

"Taj gad! Frenk Lumis! Nikako da me ostavi na miru... Pogledaj samo! Izgledam kao Atila, bič božiji!"

"Ne znam. Meni ne izgledaš tako loše... Nego, šta je s tim čovekom? Zašto se tako okomio na tebe? Nisi ga pozvao na otvaranje, ili šta?"

„Naš grad postaje igralište jednog nedoraslog deteta koje želi da se poigra..." čitao je i zaškripao zubima.

"Taj gad! Taj nema mere ni u čemu!" uzviknuo je Džonatan i bacio novine.

"Hej, pazi na zidove! Nedavno su završeni, ako se ne sećaš!"

"Baš me briga za zidove, Loti!"

"Šta se s tobom dešava, Džonatane?" upitala je Loti ozbiljnim glasom. "Svako doživi malo lošeg publiciteta. Ti obično to ne shvataš tako ozbiljno. Ne znam šta je s tobom u poslednje vreme..." Pogledao je, ali nije rekao ništa. "Suviše si mlad za razračunavanje, a prestar za zavist. Mora da se radi o nečem ličnom."

"Možda" priznao je.

"Slušaj, Džonatane. Ja možda nisam stigla dalje nego do toga da budem dobra sekretarica, ali ipak znam ponešto. Prvo i osnovno, Džonatane jeste da zapamtiš: kad jednom pogrešiš, ne moraš živeti s tim do kraja života. Pošto je moj prvi muž prodao iz stana sve što smo

imali, opametila sam se i ostavila ga. Tako sam bar upoznala svog drugog muža, bog da mu dušu prosti..."

"U redu, Loti..."

"Dozvoli mi da završim" rekla je ozbiljnim glasom. "Ti si mlad čovek. Uradio si mnogo do sada, možda više od dvojice običnih građana ovoga grada u celom životu, ali ti si ipak mlad čovek..."

"Koji stari iz dana u dan."

"Koji mora znati da odabere" nastavila je Loti ne mareći za njegovu upadicu. "Ti možeš da napraviš najvišu zgradu u gradu, u zemlji ili na svetu, ali ipak moraš da znaš kad si pogrešio i moraš naći snage da to priznaš."

Neizgovoreno ime lebdelo je u vazduhu. Svi njegovi ljudi mrzeli su Stelu, a imali su za to razloga. Ona se uzdigla na socijalnoj lestvici iznad njih i nisu joj bili od koristi. U isto vreme, Stela nije želela da je podsećaju odakle je došla. Sada je kraljica i tako se i ponašala prema drugima.

"Jasno?" upitala je Loti.

"Bolje mi donesi još kafe, hoćeš li?" rekao je izbegavajući odgovor.

* * *

Stela je stajala u predvorju „*Le Printemps*” hotela s izgledom nekoga ko će svakog časa planuti od besa. Pored nje je bio poznati dizajner za enterijere, Džimi Batler, koji se neprestano pitao zbog čega je uopšte prihvatio posao s ovom ženom. Odgovor je, naravno bio jednostavan. Zbog novca.

"Pogledaj samo ovu žutu!" vikala je Stela. "Ja sam htela nešto drugo, nešto zatvorenije, elegantno. Ovo izgleda kao kafana!"

Ona je mogla da zna kako jeftine kafane izgledaju, pomislio je Džimi, ali to, naravno, nije rekao. Ona je sama, verovatno, čistila stolove pred zoru u nekoj takvoj kafani.

"Ali tebi se boja dopala, Stela..."

"Neću ni da čujem tako nešto!" odbrusila je ljutito. "Ne znam sa čim sam se složila, ali s tom bojom sigurno nisam. Ni za hiljadu godina se ne bih složila s tim!"

"Pa, možemo je ispraviti..."

"Ne, ti je možeš popraviti. I to odmah."

"Ne misliš valjda da će moja kompanija snositi odgovornost za ovo..."

"Naravno da mislim" rekla je Stela i stavila ruke na bokove. "Ti si pogrešio, ti ispravljaš!"

"Mislim da nam ni jednom ni drugom ne pristaje ovakva prepirka zbog bednih..."

"Tako znači? Nekoliko hiljada dolara za tebe je bedno! E, onda da ti kažem da porodica Broud i njena kompanija sigurno nije stigla tamo

gde danas jeste opraštajući stotine, a kamo li hiljade dolara takvima kao što si ti. Zato na posao, Džimi. Jasno?"

Gledao je nekoliko trenutaka ne mogavši da razume kako je mogao da počne bilo kakav posao sa tom aždajom. Onda se okrenuo i bez reči izašao, ostavljajući je samu u predvorju.

Stela je sela na jednu od stolica u stilu Luja, nije znala kojeg, i izvadila cigaretu. Bila je nervozna, najverovatnije zbog zakazanog sastanka sa Džerijem Kastriatom i možda je baš zato došla ovamo. Taj hotel joj je uvek bio pomalo depresivan, a tu je i upoznala Džonatana. Daleko je stigla od tog dana, razmišljala je. Njen cilj bio je jasan. Ona je želela samo novac. Novac u izobilju, uvek samo novac. Osim toga, ono što joj je novac mogao pružiti, položaj u društvu, u svetu bogatih. Kad je već učinila tako mnogo da ne bude jedna obična žena s običnim problemima, onda nek joj se to bar isplati.

Primetila je da je jedan mladić posmatra. *Šta sad hoće*, upitala se ljutito. Radio je u hotelu i Stela je bila svesna da mu se dopada. Ipak, njegov strah od nje bio je jači.

"Pepeljaru!" viknula je Stela bezdušno, jer pored sebe nije videla ni jednu.

Mladić je gotovo potrčao da donese pepeljaru za nju. Međutim, kad se vratio s malom kristalnom pepeljarom, ona ga je iznenađeno pogledala.

"Šta je ovo?"

"Pepeljara, madam..."

"Ovo nije pepeljara kakve sam nabavila za ovo predvorje" rekla je Stela ljutito. "Gde su mermerne pepeljare?"

"Pa... madam... one su ukradene."

"Ukradene?" upitala je i nervozno se nasmejala. "Divno. Baš lepo! Plaćam obezbeđenje ogromnom sumom. a oni dozvole gostima da iznesu ogromne mermerne pepeljare! Nego, mislim da biste svi mogli da letite odavde vrlo lako ako čujem da još nešto nije u redu!" rekla je i uzevši svoju bundu od risa izašla napolje.

Kola su je već čekala. Njen vozač, Korejac, bez reči je odvezao u zoološki vrt gde je trebalo da se vidi sa debelim Džerijem. Iako tu ranije nije bila, Stela se dobro snalazila u praćenju znakova. Staze su bile pune dece koje su majke dovele u zoološki vrt. Svi su bili presrećni i slikali se pored ogromnih kaveza sa životinjama.

Baš lepo, razmišljala je neraspoloženo. *Idealan dan za majke i decu u zoološkom vrtu*. Samo, kako to da na nju to ne ostavlja baš nikakav utisak? Kako to da je ona sasvim ravnodušna prema svemu tome? U stvari, ona nije volela da se brine ni o kome. Nije za to ni imala vremena, jer se morala brinuti o sebi. Ako je zbog toga užasna osoba, neka je.

A Džonatan je toliko želeo dete... Ona ga je optuživala da želi svom

ocu da podari unuču s obzirom da njegova sestra čini se nije ni sposobna za to, ali u duši je znala da je Džonatan osećajnije i bolja osoba od nje. Jer, ona nije bila nežna i umiljata. Ona je mogla to samo da odglumi... Jedan od razloga zbog kojih je jedva čekala da njen brak propadne jeste činjenica da tako neće morati da ima decu.

Uskoro je stigla do dela gde su počinjali kavezi sa majmunima. Sve je zaudaralo i Stela je mislila da će joj pozliti. Onda je bez razmišljanja stala pored jednog kaveza, izvadila svoj omiljeni parfem i raspršila ga oko sebe.

"Pa, kako si, Stela?" začula je poznati glas iza leđa i okrenula se. "Drago mi je što te ponovo vidim."

"Da... divno" promrmljala je.

"E, pa sad... Ako se budeš tako ponašala, biće teže i tebi i meni" rekao je uz osmeh.

Stela ga je samo mrzovoljno pogledala. Onda je izvadila cigaretu i zapalila je. Međutim, majmun iza njenih leđa počeo je da skače, vrišti i udara svojim prednjim nogama o kavez.

"Šta je sad?" upitala je nervozno.

"Ne dopada mu se miris tvoje cigarete" rekao je Džeri kroz smeh. "Osim toga, verovatno nije ni lud za tvojim mirisom. Ne bi baš mnogo ljudi pošlo u zoološki vrt u takvoj bundi, ali, ti se ne menjaš, Stela."

"Slušaj, Džeri" rekla je odlučno i ugasila cigaretu. "Zašto ne predemo na posao?"

"Stela Nevins Broud. Poslovna žena, osim jedne noći. Te noći stvarno si bila opuštena dušo."

"Ne znam o čemu govoriš" progutala je pljuvačku.

"Onda dozvoli da ti osvežim pamćenje. 1978... Imao sam potkrovlje u dvadeset i petoj ulici. Poslao te Ebi Gošin. Sećaš li se starog Ebija?"

"Da, sećam se Ebija" rekla je s gorčinom. "Zašto me nisi našao ranije? Ne ličiš mi na čoveka koji neće posegnuti za onim što mu je dostupno čim je u mogućnosti?"

"Hajde da ne razgovaramo o meni, Stela... nego, kad već pitaš, mislio sam da sam izgubio negative. Ali nisam. Pre nekoliko nedelja pravio sam malo spremanje i zamisli šta sam našao! Naravno pogadaš. Stela Nevins sa još jednom..."

"Dosta!" uzviknula je ne mogavši da se savlada.

"Nema tu ničeg čega bi trebalo da se stidiš, Stela" rekao je mirnim glasom. "Imala si divno telo. U stvari, još uvek ga imaš."

Dok je vadio fotografije iz male tašne, Stela je osećala kako joj se želudac steže. Onda joj je pružio film, u stvari deo filma. Uzela ga je i bez reči ga pogledala. Bio je to taj film. Ona u svim mogućim i nemogućim pozama... Naga i drogirana...

"Gade! Ti nisi ništa drugo no debela, prljava svinja..."

"Polako, dušo..."

"Dobila sam bednih dve stotine dolara za to. Dve stotine i to je bilo sve! A sada dolaziš kao nekakav lešinar da mi pretiš..."

"Takav je život, Stela."

"Volela bih da vidim ove ružne životinje kako ti piju krv..."

"Smiri se, Stela. Daću ti jedan dan da razmisliš... da se smiriš."

"Šta hoćeš?" uzviknula je više ne mogavši da se kontroliše. "Reci mi šta hoćeš?"

"Novac, dušo" odgovorio je i nasmejao se. "Šta si mislila?"

Nije joj dao vremena da bilo šta kaže. Uzeo je film, stavio ga u tašnu i krenuo prema izlazu.

"Nazvaću te oko podne."

"Životinjo! Zažalićeš ti..."

Ostala je tu, pored kaveza, pokušavajući da se smiri. Džeri nimalo nije izgledao uplašen njenom pretnjom, ali, ona mora naći izlaz do sutra...

9.

Džonatan je sedeo u beloj trpezariji restorana na dvadeset i trećem spratu „*Brou Palasa*“ i razgovarao sa Danijelom Poterom, predsednikom ekonomske izgradnje i finansija. Danijel Poter bio je izvrstan stručnjak u svojoj struci, ali je poticao iz siromašne porodice i nikada nije naučio lepo da se ponaša za stolom. Bio je onizak, proćelav čovek oko četrdeset godina. Džonatan je jedva izdržao ručak s takvim čovekom, ali ga je u suštini cenio i trebao njegovu pomoć.

"To je supa..." rekao je Poter zadovoljno. "Ni moja majka ne bi skuvala bolju."

"Bolje da vas ne čuje" našalio se Džonatan. On sam nikada nije imao bogzna kakav apetit za ručak, ali najčešće je morao da ruča sa svojim poslovnim prijateljima. Najviše je voleo dane kad je mogao da pojede sendvič sa sirom u svojoj kancelariji.

"O... ona je bila užasna kuvarica" rekao je Poter. "Divna žena, ali loša kuvarica. Nego, nećemo o tome zar ne?"

"Jeste li pregledali moj plan, možda?"

Poter je klimnuo glavom.

"Ovo je veliki zalogaj, zar ne, Džonatane?"

"Gradu je ovo potrebno Danijele... Luka je sada užasna. Tako bismo povezali druge delove grada s ovim i on bi sasvim sigurno dobio nov izgled i značaj."

"Ne znam, Džonatane. Imali smo pokušaja koji su neslavno prošli..."

"Da, ali moj plan nije dovršen. Onima koji gube svoje straćare nudim ogromna sredstva. Nikada nisu imali više. Misliće da sam novi Robin Hud!"

"Gotovo da ti čovek poveruje" rekao je Danijel Poter kroz smeh.

"U redu, i sam znam da neće biti lako. Ali vredi pokušati, zar ne? Pomislite samo koliko će nove građevine značiti našem gradu... Hiljade miliona poreza! Znate li šta to znači, Danijele? Znači više policije, škola, medicinskih ustanova, čistu podzemnu željeznicu!"

"Čini mi se da se nisi toliko brinuo za gradski porez kad je bilo reči o ovom velelepnom zdanju..."

"Ovo velelepno zdanje i ne donosi onoliko koliko ste vi tražili. Ali „*River park*“ bi mogao. Morao bi, Danijele."

"Ne znam... Ja sam oduvek bio mišljenja da luku treba ostaviti mornarima, pacovima i propalicama."

"Ma ne verujem da je tako, Danijele..." pokušao je Džonatan. "Luka je važan deo grada... Izvor toliko toga!"

"Stvarno ti je stalo do toga, zar ne, Džonatane? To je dobro. Ali znaš, ja sam dobio dopis od Romi Monahan. Ti si razgovarao sa njom,

zar ne?"

"Jesam" rekao je, ne želeći da otkrije više nego što je neophodno.

"Čini mi se da ona baš nije oduševljena tom idejom. Misli da luka ne bi trebalo da pripadne posebnim interesnim grupama. Čini se da prvenstveno misli na ljude koji žive u tom području..."

"Dosta mi je te priče" planuo je Džonatan i protiv svoje volje. "Zar mislite da ja ne mislim na ljude koji žive u ovom gradu? Zar mislite da bih sve to pretvorio u jednu ogromnu robnu kuću? Ja govorim o izgradnji nove luke, o luci koja bi značila novi život lepši nego što je ovaj. Istakao bih i to da nameravamo da sačuvamo sve što je vredno i autentično."

"Prilično si ubedljiv, moram priznati, Džonatane. Videću šta se tu može učiniti."

"Hvala vam, Danijele" odgovorio je Džonatan. "Hoćete li još jednu čašu vina?"

Džonatan i Poter rukovali su se u liftu. Onda je Džonatan nastavio u svoju kancelariju, a Poter krenuo iz zgrade. Enderson Kendal i Sidni Farel već su ga čekali u kancelariji.

"Kako je bilo na ručku?" upitala je Loti dok mu je predavala telefonske poruke.

"Odlično. Ne znam kakva je hrana, ali Poter je malo bolje volje kad je plan u pitanju."

Ušao je i seo za svoj sto. Dvojica koji su ga čekali bili su različiti koliko se to može zamisliti. Sidni je bio nizak, nervozan i gotovo ponizan. Enderson je bio visok, odlično građen i siguran u sebe. Bio je tipičan produkt dobrog i skupog koledža i na žalost previše precizan u svemu. Nisu cenili jedan drugog, a to je prilično otežavalo posao i njima i Džonatanu. U kancelariji je vladala zategnuta atmosfera zbog njihovog neprikrivenog neprijateljstva.

"Čini se da svi blokiraju poduhvat" rekao je Sidni meškoljeći se na stolici. Činio se malim i sićušnim u svakoj stolici na koju bi seo. "Već me pozivaju novinari spremni na bitku, Džonatane..."

"Danas me je zvao Frenk Lumis" rekao je Enderson mirno.

"Nadam se da nisi razgovarao s njim posle onog što je napisao o Džonatanu!" povikao je Sidni.

"Zar nije bolje da razgovaram s njim, Sidni? Ovako bi još mogao da nas predstavi nedostupnim."

"Pa ipak, moraš biti obazriv s njim, Endi" rekao je Džonatan. "To je prava ajkula. Sve u svemu, odlučio sam da projekat poverim Etel Koneli. Mislim da nam je potreban neko kao ona."

"Pa, moglo bi se reći" rekao je Endi.

"Odlična ideja" složio se Sidni.

Razgovor je potrajao još oko pola sata i Džonatan je saslušao obojicu svojih saradnika. Iako to nije očekivao, osećao je da će nevolje

zaista tek nastupiti.

"Dosta, gospodo" rekao je odjednom i dvojica saradnika pogledala su se pitajući se ko je rekao nešto neumesno. Situaciju je spasla Loti, koja je javila da dolazi Meri, Džonatanova sestra.

"Reci joj da uđe, Loti. I... donesi nešto slatko za grickanje" dodao je. S vremena na vreme osećao je potrebu za tim i mogao je to sebi da dozvoli. Kad je Meri ušla, ponudio je slatkišima, ali je ona odbila. Bila je opsednut svojom težinom i Loti je samo zatresla glavom.

"Moraš i da jedeš s vremena na vreme" prebacila joj je. "Da ti se obrazi malo zarumene..."

"Molim te, Loti. Od slatkiša se sigurno neću zarumeneti."

Dok je skidala rukavice, Džonatan je posmatrao. Bila je besprekorno obučena, ali čovek ne bi rekao da je lepotica. Bila je previše mršava, bleđa i kao da se nije trudila da osvoji ljude oko sebe. Džonatan je bio stariji svega godinu i po dana i kao deca bili su vrlo slični. Kasnije, kako je on jačao i bivao sve više vitalan, Meri je postajala sve bleđa i nekako apatična. To je zbunjivalo Džonatana. Nikada nije imala ni jednu stalnu vezu s nekim muškarcem, više se družila sa svojim drugaricama i retko je izlazila. Kao da je uživala u svojoj samoći. On je bio drugačiji. Oduvek je uživao da bude u centru događaja i nije razumeo svoju sestru.

Kao dizajner bila je najbolja. Radila je predano i dobro. Kao priznati dizajner mogla je već davno početi odvojen posao, ali njoj kao da nije bilo do toga.

"Donela sam dva uzorka za jedno od predvorja."

"Savršeno... kao i uvek" rekao je kad je izvadila iz tašne dva uzorka. "Meri, ti imaš mnogo talenta za to."

Pogledala ga je i na njenom licu pokazao se osmeh. Tako je bilo oduvek. Ona je oduvek tražila njegovu pažnju.

"Ponekad mi se čini da i ne znaš koliko si dobra."

"Nisam baš tako dobra."

"Ne govori tako, Meri!" rekao je skoro ljutito. "Uvek sebe stavljaš u podređeni položaj. Ti si moja sestra. Nemoj da mi omalovažavaš sestru, Meri" našalio se.

"Ti si divan, Džonatane."

"Slušaj, upravo treba da krenem u „*Batnhol bar*". Mogla bi da ideš sa mnom. Mogla bi da me posavetuješ..."

"Znaš da to ne volim, Džonatane. Tu je Stela najvažnija..."

"Ne brini za Stelu, Meri. Voleo bih da čujem šta ti misliš."

"Tebi je lako da to kažeš, Džonatane... Ipak, ne. Iskreno rečeno, ne bih da sretnem tvoju ženu." Nekoliko trenutaka je samo ćutala, ali onda nastavila. Obično nije zalazila u njegov život, ali sada joj je bilo dosta ćutanja. "Zašto si to učinio Džonatane?"

"Meri, molim te..."

"Zašto si se oženio s njom?"

"Zar ne misliš da je to moja stvar?"

"Ne. Kad dovedeš takvu ženu u porodicu... Ona je užasna, Džonatane! Ona nije ništa drugo do..."

"Ne želim da slušam o tome, Meri."

"Zašto to ne okončaš? Zašto je se ne oslobodiš? Svi samo čekaju..."

"Zato što će me živog odrati..."

"Ne brini. Ja ću biti pored tebe sa zavojima."

"Oni neće biti dovoljni, Meri. Ona se neće libiti ničega."

"Kao da je se plašiš." Ustao je i pošao do prozora. Nije znao šta da joj kaže. "Nema ničeg lošeg u strahu, Džonatane. Pogledaj mene. Ja se sve vreme plašim."

"Potrebno mi je vremena, Meri. Znam da sam pogrešio... Napravio sam užasnu grešku. Ipak, potrebno mi je mnogo vremena da nađem izlaz."

"Postoji samo jedan izlaz."

Nije stigao da joj odgovori. Loti je zakucala na vrata.

"Poziv za tebe, Džonatane... Nešto hitno."

Džonatan se javio. Međutim, dok je slušao glas sa druge strane telefona, njegovo lice postajalo je blede kao zid.

"Šta je, Džonatane?"

"Kad se to desilo?" upitao je. "Dolazim odmah. I... hoću najbolju moguću negu. Jasno?"

Meri ga je preplašeno gledala. Plašila se onoga što će joj reći.

"Tata."

"Srčani udar" rekla je poluglasno. "I!"

"Onesvestio se."

"O, Džonatane..."

"Hajdemo, Meri" rekao je uzimajući je za ruku.

Odjednom je imao novu snagu. Bio je potreban svom ocu. Kad je ugledao svog oca na belom bolničkom krevetu, Džonatanu se srce steglo. Taj čovek bio je uvek tu da mu pomogne, da ga savetuje... Ne može ga sada tek tako napustiti...

"Ne mogu da verujem" rekla je Meri. "Videla sam ga jutros. Izgledao je dobro."

"Već nedeljama nije izgledao dobro. Mi samo nismo hteli to da priznamo."

"U prilično je lošem stanju" počeo je lekar koji im se pridružio u hodniku.

"Hoće li ozdraviti?" upitala je Meri.

"Ne mogu vam ništa reći..."

Džonatan i Meri bili su pored Dejvidovog kreveta još nekoliko sati. Oboje su gledali u blede nepomično lice svoga oca.

"Ne mogu da zamislim život bez njega."

"Preživeli smo maminu smrt. Dvoje smo."

"Ne želim da umre" insistirao je Džonatan. "Potreban mi je."

"O, Džonatane... Ovo je jedna od retkih situacija gde novac ništa ne pomaže. Možemo samo da se nadamo..."

10.

"Tako, mala... Samo tako..."

Imala ga je u šaci. Jeo joj je iz ruke. Znala je da bude ono što je želeo, naročito kao sada, u krevetu. S njom je morao da uživa maksimalno.

"O, Stela... dušo..."

"Kako se osećaš, Vejne? Reci, dušo."

"Divno, Stela. S tobom uvek divno..."

Nekoliko trenutaka po završetku ljubavne igre on je već spavao pored nje. Ona je bila nemirna i nimalo joj se nije spavalo. Uzela je cigaretu i pušeci, gledala u tavanicu. Odglumila je sve. On, naravno, to nije znao. Ona je bila dobra glumica, a zašto ga ne bi ostavila u uverenju da je i njoj bilo lepo kao njemu?

Gledala ga je dok je spavao. Dopadao joj se. Iako joj je bilo stalo do njega, njemu nije mogla da se poveri. Njen problem, debeli Džeri nije mogao da bude i njegov. Ali, ona je bila prosto opsednuta Džerijem. Njegovim odvratnim licem i odvratnim pristupom. Nije joj izlazio iz glave. Mora da nađe rešenje i to brzo.

Otišla je u kupatilo, sredila se i vratila u sobu. Vejn se promeškoltio na krevetu.

"Stela?"

"Tu sam dragi."

"Zašto si već obučena? Šta je sa drugim činom?"

"Zar je tebi uvek samo do toga?" upitala je ne mogavši potpuno da prikrije nervozu.

"Naravno da mislim. Dođi da ti pričam o tome."

"Ne mogu Vejne. Moram da idem."

"Onda sutra?"

"Nazvaću te" rekla je i izašla.

Napolju je duvao hladan vetar.

* * *

"Naravno. Svaki gost naših hotela jeste deo porodice. Zato u svako doba možete dobiti kafu u sobi. svaka soba ima košaru sa mnogo svežeg voća... kupatila su uređena kao ona u najboljim kućama. Mislim da svaki naš gost to može da potvrdi..."

"Priča se da sa vama nije lako saradivati, Stela. Šta možete da kažete o tome?" upitao je televizijski voditelj.

"Pa, Donovane, mislim da nije lako raditi ni sa kim ko ima visoke zahteve u svako doba. Naravno, bolji rad odgovara svima. Tako svi imamo više profita."

Poslednja činjenicu nije bila tačna, ali Steli to nije bilo važno. Dok

se neko javi sa pravom informacijom, ovaj intervju biće iza nje.

"Proteklih sat vremena razgovarali smo sa lepom Stelom Broud" rekao je voditelj i Stela se po poslednji put nasmešila u kameru. Bila je zadovoljna što je sve bilo gotovo.

"Bila si dobra" rekao je Donovan.

"Hvala" rekla je i ogrnula svoj krzneni ogrtač.

"Nadam se da mi nećeš zameriti zbog nekih pitanja?"

"Ne možeš ti da smisliš ništa na šta ja ne mogu da odgovorim."

Posle intervjuja odvezla se u najbolji restoran u gradu. Volela je svoj sadašnji način života. Imala je svoja kola, svog šofera, svoju sekretaricu. Kad je stigla, nije imala novca, morala je da se vozi podzemnom željeznicom... Čak je morala da spava i s mnogim ljudima samo radi novca. Nikada o sebi nije razmišljala kao o prostitutki, ali je bila svesna da je to mnogima bilo jasno. U stvari, bila je ljuta. Bila je ogorčena... Ogorčena na sve i svakoga. Kad je konačno dobila ono što je želela, pojavio se taj gad, taj debeli Džeri i spreman je da uništi sve samo zbog jedne nepromišljene noći...

Posle jela, malo se smirila i vratila se kući. Rubina joj je napunila kadu i Stela je u toploj vodi konačno počela da se opušta. Sve ovo suviše je lepo da bi joj bilo ko to oduzeo, razmišljala je sklopljenih očiju. A onda se setila. Brzo je ustala, obavila se mekim peškirom i pošla da telefonira. Još uvek se dobro sećala broja.

"Dobro veče. Mogu li da razgovaram sa Gabrijelom Masinom?"

"A ko ga treba?"

"Stela Nevins" rekla je pokušavajući da ne misli na to da se vraća nekadašnjem načinu života.

* * *

Pošto nije smela da ide sa šoferom, Stela je krenula svojim „lamburdžinijem". Dok je vozila, nekoliko puta se pogledala u retrovizor. Možda bi trebalo češće da posećuje svoju kozmetičarku. Možda previše puši... Bila je besprekorno obučena. Crne kožne pantalone, crne čizme i bela svileni košulja. Bunda od risa...

Gabrijela Masina nije videla šest godina. Zajedno su mnogo toga doživeli. Tada je imao oko četrdeset godina, lepo građen, prosed i uvek elegantan. Radila je u jednom kazinu i bila je zadovoljna svojim poslom. Odmah mu se dopala. Pozvao je za svoj sto i Stela se nije predomišljala. Bio je dobar prema njoj. Kupovao joj je skupu odeću, nakit, vodio sa sobom u London, Rim, na Havajska ostrva. Nije samo tražio, umeo je i da daje.

Ipak, na kraju je bila umorna od te veze. Tražila je nešto više. Napustila ga je i u početku joj je pretio, ali je na kraju ostavio na miru.

Kad je konačno stigla, pred njom je bila ogromna kuća od belog mermera. Tako je se dobro sećala. Gabrijel je znao šta znači dobar život.

"Madam?" upitao je batler otvorivši joj vrata.

"Stela Nevins. Mogu li da vidim gospodina Masinija?"

"Izvolite..."

Stela ga je sledila do biblioteke. Kad je ušla, Gabrijel Masina je telefonirao. Stajala je tako, na vratima, a on je nastavio da priča. Nije čak ni pogled podigao. Osećala se užasno. Nije je video godinama, a ipak je prvo hteo da završi taj prokleti razgovor. Za trenutak je poželela da izađe, ali znala je da to ne sme. Konačno je spustio slušalicu i zagledao se u nju preko stola.

"Nisi se nimalo promenila, Stela."

"Nisi ni ti, Gabrijele."

"Glupost. Pogledaj moje oči... podočnjake. Možda bi trebalo da odem na jednu od onih operacija, šta ti misliš?"

"Sve ti to dobro pristaje Gabrijele. Mislim da izgledaš odlično."

"Odlično" rekao je s ironijom. "Lepo od tebe, Stela, ali mislim da vreme traži svoje."

"Ti se nikada nećeš promeniti..."

"Ali, ti si se promenila, zar ne, mala? Na vrhu sveta, zar ne? Gospođa Broud! Tvoje lice na naslovnim stranicama ... Zar ne daješ novac za sve one muzeje i ostalo? Baš kao Džeki Onazis..."

"Ne volim sve to, ali ponešto od svega toga se mora, Gabrijele."

"Nemoj tako, Stela. Znam da si tamo kad god je to potrebno. Postala si velika dama Njujorka" rekao je i ustao. Bio je visok i prilično mršav. Očito je pazio na svoj izgled.

"Poslovan si, zar ne?"

"Šta je u pitanju, Stela?" upitao je i čvrsto je uhvatio za ruku. "Zaželela si me se?"

"To boli, Gabrijele!"

"I mene je bolelo. Mnogo. Ostavila si me kad je tebi odgovaralo, mala."

"Da odem?" upitala je.

"Ne, tek si došla. Hoćeš li jedan „džek danijels“?"

"To je još uvek moje piće. Ti si me naučio na njega."

"Nadam se da nisi zaboravila još ponešto šta sam te ja naučio. Bila si dobar učenik."

"Nisam zaboravila ništa, Gabrijele."

"Pa, lepotice, reci, šta ti treba." Stela je osetila suze u očima. Ipak, plašila se da Gabrijel ne pomisli da je to samo gluma. "Preskoči taj deo, mala" požurio je da kaže.

"Potrebna mi je tvoja pomoć" rekla je s gorčinom u glasu.

"A šta ja to mogu da učinim za tebe što veliki i uvaženi Džonatan Broud ne može?"

"Neko mi preti, Gabrijele..."

"A ko bi to mogao tebi da preti? Takvoj lepotici?"

"Jednom davno... bila sam gladna, Gabrijele. Zaista gladna..."

"Ne, ne mala. Boli me i sama pomisao da bi ti mogla da budeš gladna."

"Nisam imala posao. Bila je zima."

"Gladna za Novu godinu? Zar je to moguće, Stela?" komentarisao je s ironijom i podsmehom. Stela je naglo ustala i uzela svoj krzneni ogrtač. "Šta je sad?"

"Ti mi se podsmevaš... To neću podnositi. Nije me briga koliko mi je potrebna tvoja pomoć. Neću da od mene praviš budalu."

"Uvek si bila ponosna, zar ne? Ponekad i previše..."

"Ne, nisam uvek bila ponosna. Jednom, kad sam mislila da nemam više šta da izgubim, dozvolila sam jednom muškarcu da me slika u svim pozama... Bila sam pijana i drogirana. Bila je tu još jedna devojka... Zajedno smo činile sve što je tražio. Nije mi bilo stalo ni do čega. Bilo mi je sve svejedno, samo da dođem do novca i zato sam sad tu..." rekla je i zastala. Pogledala ga je, onda se okrenula i briznula u plač.

"Ne plači, Stela" rekao je s dosadom. Ne pristaje ti."

Prestala je istoga časa.

"U pravu si. Nisam to ja. Trebalo bi da znam šta da preduzmem, a ja sam utučena..."

"Glupost. Ništa nije izgubljeno. Pa, šta ti treba, mala? Hajde, reci."

"Trebam nekog ko će uplašiti nekoga, Gabrijele. Džerija Kastriatu."

"Ono što si učinila nije bilo najpametnije."

"U redu je, Gabrijele. Sada sam pametnija. Znam da se ništa ne dobija besplatno."

"I šta hoćeš da ja uradim?"

"Ti si uvek umeo da izvučeš ljude iz takvih situacija..."

"Ja sam dobar, Stela, kad mi ljudi plate da budem dobar" rekao je iskreno.

"Ako je u pitanju novac, Gabrijele..."

"Nemoj tako Stela. Nemoj me vređati" rekao je oštro i Stela je videla da je pogrešila. "Zar ti se čini da mi je potreban tvoj novac? Okreni se oko sebe. mala. Taj tvoj mali Džonatan Broud mi nije ni za mali prst... Mogao bih ga kupiti dok trepneš i nemoj to da zaboraviš. Zato mi nemoj nuditi novac, Stela..."

"A šta tražiš zauzvrat?" upitala je dok joj je srce snažno kucalo.

"Imaš ti šta da ponudiš, Stela" rekao je i stavio ruku na njeno koleno.

"To je gotovo, Gabrijele. To je prošlost..."

"Nemoj opet, Stela... Ti znaš šta si bila i šta još uvek jesi u mojim očima. Radila si to za novac, odeću, nakit, zar ne? Dozvoli da te podsetim, Stela. Sećaš se, zar ne?"

"Hoćeš li mi pomoći?" upitala je. Osećala je da je igra u koju se upušta opasna, ali joj to nije smetalo. Nije je ni vređao svojom iskrenošću...

"Naravno da ću ti pomoći, mala... Pomoći ćemo jedno drugom."

"Hvala ti, Gabrijele" promrmljala je i srela njegove usne. Bile su meke i ispitivačke. Odjednom se osećala sigurnom i to joj je prijalo.

Desilo se kao da se nikada i nisu razilazili. Gabriel je bio odličan ljubavnik i to je dobro znao. Svukao je pomalo nestrpljivo, a onda je usledila divlja ljubavna igra kakvu je volela. Svim srcem joj se predala, trudeći se samo da bude što bolja za njega, znajući da joj i od toga zavisi budućnost.

"Moram da idem" rekla je mnogo kasnije kad su nagi ležali jedno pored drugog.

"Nikad" rekao je.

"Ne brini" rekla je okrećući mu se. "Vratiću se."

"Nemoj me više napuštati, Stela."

"Zar misliš da bih te napustila? Meni je ovako dobro..."

"Lepo... ali ima tu još nešto."

"O, Gabrijele...rekla sam ti da moram da krenem."

"Ne, mala. Reč je o pogodbi. Nismo se dogovorili."

"Šta?" upitala je, osećajući da su joj usta suva.

"Ja ću se pobrinuti za debeljka, ali ti ćeš učiniti nešto za mene."

"Znam. Zar već nisam?"

"Jesi, mala. Ali zar si mislila da je to dovoljno?"

"Reci, Gabrijele," rekla je s naporom. Kao da je ošamario.

"Reč je o „*River parku*”."

"Šta u vezi s tim?" upitala je nesigurnim glasom.

"Hoću jedan njegov deo"

"Ti ne poznaješ Džonatana..."

"Ali ga ti poznaješ. Hoću restorane i salune. Ako mi to obezbediš, naša pogodba važi."

"To je nemoguće" počela je žurno. "Stvarno je nemoguće, Gabrijele. Džonatan vodi čist posao, veruj mi..."

"Stvarno?" upitao je nemarno zapalivši cigaretu. "Kako to da se oženio s tobom kad je tako?"

"Ti..." počela je besno, ali se na vreme uzdržala.

"Uzmi ili ostavi..."

"Ne mogu tako nešto da..."

"Sad idi. Sutra ćeš mi reći šta si odlučila."

Nije rekla ništa. Žurno se oblačila. Nije bilo ničeg više ponižavajućeg nego se oblačiti dok to neko čeka i gleda te. Kad je završila, pogledala ga je još jednom i izašla zalupivši vrata za sobom.

11.

Džonatan je posmatrao oca dok je spavao. Sada je bio u svojoj kući, okružen dvema medicinskim sestrama i svom mogućom negom. Svi su se borili da ga vrate u normalno stanje.

"Gospodine Broud" rekla je bolničarka. "Vreme je da pojedete vašu supu. Čujete li me?"

Njegov otac podigao je beživotne kapke i bezvoljno počeo da guta supu koju mu je sestra dodavala. Džonatan je ustao i otišao u biblioteku. Nije mogao da gleda Dejvida takvog.

"Nešto nije u redu?" upitala je Meri. Ona je radila ručni rad i samo za trenutak ga je pogledala.

"Ne, sve je u redu..." rekao je i okrenuo se prema njoj. Satima je tako sedela, da bi bila što bliže ocu.

"Zašto me tako gledaš?" upitala je postajući svesna njegovog upornog pogleda.

"Tek tako."

Nije joj se to dopadalo. Nikada nije volela da bude centar nečije pažnje. Dok je tako gledao, razmišljao je o načinu života. Njemu se činio promašen. Trebalo je da se uda, ima decu, svoj dom... nekoga o kome bi se brinula

"Vreme je da krenem" rekao je konačno.

"Tako brzo?"

Bio je tu već sat vremena. Svakog jutra i večeri dolazio bi da obiđe bolesnog oca. Činilo se da Meri ne miče iz kuće.

"Hteo bih da izađeš, Meri. Nije dobro da provodiš toliko vremena ovde."

"Molim te, Džonatan. Nemoj pričati kao doktor..."

"Ti si vrlo odana, Meri. Niko ne bi mogao da bude bolja kćerka."

"U pravu si, Džonatan. Niko nije bolje dete od Meri Broud!"

"Ovde si stalno pod pritiskom, Meri" rekao je zanemarujući njen bes. "Stvarno mislim da bi bilo bolje da..."

"Nemoj mi samo govoriti šta je bolje!" uzviknula je "Uvek mi govoriš šta je bolje! Uvek misliš da sve znaš najbolje!"

Bio je šokiran. Gledao je kao da je vidi prvi put. Onda je stavila ruku na usta i pogledala u stranu

"Meri" prošaptao je.

"Žao mi je, Džonatan.."

"Ne, meni je žao, Meri. Da sam znao da tako misliš..."

"Nemoj, Džoni. Ti vrlo dobro znaš šta ja mislim."

* * *

"Drugačiji si" rekla je Ebi milujući ga po muževnim grudima.

"Stvarno? Činilo mi se da je bilo dobro... da si.."

"Nemoj da budeš vulgaran. Nisam tako mislila."

"Kako si mislila, Ebi?"

"Nisam rekla da nije bilo dobro. Samo sam zabrinuta. Nekako si odsutan... drugačiji."

"Verovatno zbog oca" rekao je konačno.

"Jadni Dejvid. Nije mu valjda gore?" upitala je zabrinuto.

"Ne, ali se stanje ni ne popravlja. Kao senka nekadašnjeg Dejvida! Nikada nije bio čvrst, ali je uvek želeo da ozdravi kad mu je bilo loše. Sada je mršav, bled, a oči su mu izgubile sjaj."

"Teško je. Možda bi bilo dobro da je u bolnici, Džonatane? Možda bi za sve bilo bolje da je tamo, umesto kod kuće..."

Gledao je gotovo s nevericom. Takva je bila. Ono što nije prijatno, jednostavno treba udaljiti...

"Trebalo bi da razmisliš o tome."

"Da, možda bi trebalo razmisliti o tome" rekao je tek da završi razgovor o tome. Onda se obukao i krenuo dalje.

Čekao ga je naporan dan.

* * *

"Zar se ti brineš zbog stanara u Dvadeset i trećoj ulici i Dvanaestoj aveniji, Džonatane?" upitao je Sidni, a onda pogledao u Endersona.

"Džonatane" počeo je Enderson ignorišući Sidnija "taj Meloni, on nije samo jedan običan penzioner. On je postao medijski čovek. Doveo je pet reportera pred zgradu i više kako gospodin Broud želi da izbacij njegove komšije iz svojih domova za bednih dvadeset hiljada dolara."

"Ti nezahvalnici!" ljutio se Sidni. "Nikada u životu nisu videli toliko novca na gomili... i još se žale."

"Sačekaj Sidni" rekao je Džonatan "i sedi."

"U redu je, Džonatane..."

"Rekao sam da sedneš. Ako dvadeset hiljada nije dovoljno, mislim da ćemo morati da povisimo ponudu."

"Ne znam, Džonatane" rekao je Enderson "ali meni se čini da tom čoveku nije stalo do novca."

"Svakome je stalo do novca, Endi" rekao je Džonatan. "To nikad nemoj da zaboraviš."

"Tako je" požurio je da kaže Sidni. "I kad smo već kod onoga što škripi, da te podsetim na jedno ime, Romi Monahan. Sinoć je bila na večeri sa guvernerom i nije baš pohvalno govorila o našem projektu. Ne znam šta tu mladu ženu muči, ali mislim da bismo morali nešto da preduzmemo, Džonatane. Hoćeš li da se ja pobrinem za to?"

"Ne, Sidni. Prepusti to meni."

Kad su dvojica njegovih pomoćnika otišla, Džonatan je rekao Loti da pozove Romi. Međutim, ona nije bila u kancelariji. Prošao je veći deo popodneva pre nego što se javila. Kad je Loti još jednom pokušala, konačno se javila lično Romi.

"Gospođica Monahan?" upitao je Džonatan.

"Da?"

"Džonatan Broud ovde."

"Da, znam. Žao mi je što nisam stigla da vam se javim."

"U redu je. Neću to shvatiti lično." Za trenutak je zavladao tišina. Džonatan je očekivao da će ona nešto reći, ali nije. "Gospođice Monahan, pitao sam se da li biste mogli da ručate sa mnom... recimo sutra. Mislim da bismo morali da porazgovaramo o našem projektu."

"U redu" pristala je posle kraće stanke "pod jednim uslovom."

"A to je?"

"Da me zovete Romi."

"U redu, Romi. Moja sekretarica će vam reći pojedinosti" rekao je i prebacio vezu Loti.

Možda, ali samo možda, ovo bi moglo dobro da se završi, razmišljao je. Ipak, nešto ga je iznenadilo.

On se u stvari radovao što će je ponovo videti.

12.

Oko njega su bili bogati i slavni. Sedeo je i čekao Romi. Stela je obično ručala u tom restoranu. On je odlazio na druga mesta da se ne bi sreli, ali ovoga puta bilo mu je svejedno. Ako ona ima pravo da izlazi sa drugima, ima i on. A ona to čini sve više i više. Nije da mu je to nešto značilo...

"Otmeno mesto" rekla je Romi sedajući na svoje mesto. Nekako se nije osećala dobro među tim svetom. Bila je suviše obična za ručak u takvom restoranu i činilo joj se da to svi primećuju.

"Zabavno je, a i hrana je dobra."

"Pogledajte samo te žene oko nas. Zar ono nije Barbara Valters?"

"Jeste. Ona dolazi redovno."

"Hej, pa ono je Ričard Nikson!"

"Pa šta?" upitao je. Bilo je zabavno gledati je.

"Ne mogu da ručam svega nekoliko metara od Ričarda Niksona, Džonatane!"

"Pa, nemojmo preterivati, Romi."

"Mrzim ovakva mesta. Mrzim način na koji zveckaju mnogobrojne zlatne narukvice tih bogatih žena! Šta da kažem? Nisam tako vaspitana. Nadam se da mi ne... zameraš na iskrenosti" rekla je bez razmišljanja. Bilo joj je tako logično da prestane da mu persira.

"Hajdemo!" rekao je odjednom ustajući.

"Kuda?"

"Ti odluči" pristao je jednostavno. "Hitna stvar, Žan Pol" rekao je uz osmeh konobaru.

"Ništa za to, gospodine Broud" osmehnuo se konobar.

"Pa, gde ćemo?" upitao je kad su izašli.

"Ja vodim" rekla je i on je sledio.

"Znaš, Romi, ja jesam imao ono najbolje u životu, ali nisam rastao pod staklenim zvonom. Ne vidim šta je loše u tome da čovek ceni dobre stvari? Gde obično ručaš?"

"Najčešće imam vremena samo za sendvič. Kad imam poslovan ručak ili nešto želim da proslavim, idem u kinesku četvrt. Najviše volim da jedem na brodu moga oca."

"Na brodu?" upitao je i pogledao je. Nije znao o njoj baš ništa i bilo mu je žao što je tako.

"Da, moj otac i braća imaju ribarski čamac."

"Zato si ti tako osetljiva kad je projekat u pitanju?"

"Pa, gospodine Broud, životi mnogih ljudi trebalo bi da se iz korena izmene, zar ne?"

"Hej, ti hoćeš da te zovem Romi, a sada tako! Ako taj ručak važi, bolje me zovi Džonatan. Osim toga, mislim da je vreme da naučim

ponešto o tim ljudima na koje tako misliš."

"U redu. Hoćeš li prvu lekciju odmah? Onda idemo na brod."

"Šališ se..."

"Ne, ne šalim se. Poješćemo sendvič ili dva od tunjevine na brodu. Moj otac je majstor za sendviče od tunjevine."

Ušli su u njegov „rols rojs" i krenuli prema luci.

"Jesi li za piće?"

"Nemoj mi reći da imaš i bar" rekla je i nasmejala se. Nije mogla da odoli iskušenju. On je pogledao.

"Znaš, Romi mogla bi da ne kažeš baš sve što ti padne na pamet."

"Takvi smo mi, Monahani. Pretpostavljam da je to problem, ali šta mogu? Uostalom, čini mi se da ne podnosiš sve tako loše. Bar si me izveo iz onog restorana..."

"Pa, šta mi je drugo preostalo? Niko mi nikad nije rekao da na tom mestu ne može da ruča!"

"Nisam ni ja rekla da ne mogu, ali to jednostavno nisam ja."

"Ljudi koji uvek teže tome da ostanu ono što jesu, ne stignu daleko."

"Neki ljudi i ne žele da stignu daleko."

"Meni se ne čini da si jedna od njih. Čak bih rekao da si prilično ambiciozna."

"Do izvesne granice. Ne volim kompromise po svaku cenu."

"Zar ti se ne čini da stvari shvataš previše ozbiljno?"

"Kako to misliš? Meni se čini da je ono što nas vezuje u ovom času prilično ozbiljno."

"I još nešto... Sve uvek okrećeš protiv mene."

"Ja sam advokat. Mislim da je to jače od mene."

"Pa, slušaj, Romi. I ja uzimam stvari prilično ozbiljno..."

"Kao zarađivanje novca?"

"Opet ti."

"Izvini. Takva sam..."

"Stalo mi je do budućnosti ovoga grada, standarda života u njemu i... novca, ako baš insistiraš. Važno je da novac bude korisno uložen."

"Korisno za koga?"

"Za svakoga."

"Ma nemoj, Džonatane. Hoćeš da pomislim da si neki Robin Hud?"

"Eto, kakva si ti. Ti si jedna obična žena koja..."

"Tebi se čini da je sve obično i tako jednostavno zar ne? Sve se može kupiti... prodati. Izgubiti, pobediti."

"Ako me pitaš da li verujem u sebe, odgovor je pozitivan."

"Možemo mi odložiti ovaj ručak, ako hoćeš" rekla je posle nekoliko trenutaka neprijatne tišine. "Čini se da nismo dobro krenuli..."

"Nismo" rekao je "ali ja sam gladan. Baš mi se jedu oni sendviči koje tvoj otac tako dobro sprema."

"Sigurno ih nisi jeo godinama."

"Prošle srede... sa paradajzom."

"Pun si iznenađenja, zar ne?" upitala je kroz smeh.

"Da, videćeš ako budeš češće pored mene."

Čim je izašla iz kola, Romi je ugledala svoga oca.

"Tata!" uzviknula je i mahnula mu.

"Romi!" pridružio joj se u oduševljenju i blistav osmeh pojavio mu se na licu. "Kakvo iznenađenje!"

"Dođi" rekla je Džonatanu. "Zdravo, tata. Ovo je Džonatan Broud. Edmund Frensis Monahan" predstavila ih je jedan drugom.

"Drago mi je gospodine" rekao je njen otac i pre nego što je ispružio ruku, obrisao je u krpju koju je držao u rukama.

"Šta je sad to? Romi s nekim muškarcem?" upitao je Rajan pojavivši se na palubi. "Hej, Romi je dovela nekog muškarca!" povikao je, i Romi je poželela da propadne kroz dno starog broda.

"Saberite se, momče" rekao je Edmund videvši da Romi samo što nije prasnula od besa. "Gospodine... Broud... dozvolite da vas upoznam sa svojim sinovima, Rajanom i Denisom. A ovo je moj najstariji sin, Brendan" dodao je kad se pojavio i Brendan. "Gospodin Broud, Brendane."

"Džonatan Broud, zar ne?" upitao je Brendan.

"Da" odgovorio je Džonatan mirnim glasom.

"Pa, šta vi radite ovde?"

"Brendane!" uzviknula je Romi. Bilo joj je sve neprijatnije.

"Pa, pozvan sam na sendviče od tunjevine" rekao je mirno.

"Aha. Hoćete da vidite kako druga polovina živi, zar ne? Tako je, Romi, zar ne?"

"Da, Brendane, mislila sam da bi bilo dobro da gospodin Broud vidi kako živimo."

"Pa, onda je bolje da vidimo šta je s tim sendvičima" rekao je Edmund prekorno pogledavši Brendana.

"A možemo li malo i da provozamo gospodina Brendana dok jedemo te sendviče?" upitao je Brendan.

"Pa, mislim da bismo mogli da ga provozamo na našoj staroj lepotici ako je zainteresovan."

"Da, gospodine... Vrlo sam zainteresovan" rekao je Džonatan kad su se svi pogledi zaustavili na njemu.

"Nije ti hladno?" upitala je Romi kad su isplovili.

"Ne."

"To odelo od čiste vune je vrlo lepo, ali ovde bi ti neko drugo više prijalo."

"Koža mi je vrlo osetljiva. Ne podnosim veštačke materijale" rekao je uz osmeh. Nije joj ostao dužan. Ako je htela da ga pecka, morala je da bude spremna i na to da će joj ponešto i vratiti.

Dok su se vozili po mirnoj reci, Džonatan je slušao Edmunda koji mu je skoro počeo pričati životnu priču. Međutim, Džonatan je umeo i da sluša. Kad je konačno Edmund otišao da se pobrine oko nečeg, Džonatan se pridružio Romi.

"Moram da ti čestitam ovo je mnogo bolje od onog restorana..."

"Drago mi je što se nisi razočarao. Znaš, nisam očekivala ..."

"Zašto?"

"Pa, mislim da bi trebalo da budeš političar. Jedu ti iz ruke, a nisi morao da učiniš ništa naročito. Kakva budućnost! Prvo izgraditi nov, lep grad, a onda vladati njime."

"Znaš šta, ako ti nastaviš tako, neću ni ja imati mnogo obzira prema tebi. Ti i ja moramo da razgovaramo, a šansu mi moraš pružiti."

"A sada dolazi onaj deo kada mi kažeš kako ne moraš da budeš fer i kako..."

"Ne, sada dolazi onaj deo kada ti kažem da mi se tvoj otac i braća dopadaju, sem Brendana, jer on želi od tebe da stvori neku Širli Templ, i ja nemam nameru da im uništim svet u kojem žive... Moram li da ponovim? Možemo da imamo podeljena mišljenja o svemu, ali poštovanja moramo imati jedno prema drugom."

"Ima li još sendviča?" upitala je Romi. Bila je impresionirana i pomalo uplašena. Plašila se za svoj mali svet.

"Da i još tople kafe" rekao je.

"Hajde da se pridružimo ostalima" predložila je. "Videćemo šta se može učiniti" dodala je, kao odgovor na njegovo pitanje.

* * *

Stela je ušla u predvorje zgrade u „*Park aveniji*“ s naručjem punim žutih ruža. Volela je tu zgradu u kojoj je živeo Džonatanov otac i često je pomišljala kako bi bilo lepo upravljati njome. Stan je bio na jedanaestom spratu i sve u njemu mirisalo je na bolnicu. Steli je to odmah palo u oči. Bilo joj je jasno da nije baš poželjna, ali nije marila. Prvi put je došla da poseti bolesnog Dejvida. Njih dvoje nikada nisu imali nekih većih problema, ali nisu bili ni bliski.

"Da li gospodin Broud prima posete?" upitala je gospođu Martin, kućepaziteljku.

"U ovo doba obično se odmara."

"Neću ostati duže od jedne minute" obećala je Stela. Gospođa Martin pošla je prema sobi Dejvida Brouda i tiho otvorila vrata.

"Gospodine Broud? Vaša snaha je došla da vas poseti. Pogledajte samo kako je divne ruže donela..."

"Zdravo, Dejvide" rekla je Stela ušavši. Bolesnik je samo nezainteresovano pogledao.

"Ja ću poneti cveće" rekla je gospođa Martin i izašla.

"Kako se osećaš, Dejvide?" upitala je Stela. Pitanje je bilo

nepotrebno, jer je i sama videla da izgleda loše, kao senka nekadašnjeg Dejvida Brouda.

"Šta hoćeš?" upitao je šapatom.

"Htela sam samo da vidim kako si, Dejvide."

"Ti si brinula za moje zdravlje... smešno!"

"Imaš li sve što ti je potrebno? Mogu li da ti donesem nešto?" upitala je ne mareći za njegovu netrpeljivost prema njoj. "Mogu li bilo šta da učinim za tebe?"

"Da... Možeš da izađeš iz života moga sina." Osećala je kako bes raste u njoj. To je bio gore od šamara. "A sada izlazi odavde... i ponesi svoje ruže sa sobom!"

"Sledećeg puta kad te vidim, bićeš mnogo mirniji" rekla je i krenula prema vratima. "Čini mi se da se malo uzrujao" rekla je čim je ugledala gospođu Martin.

U liftu je upalila cigaretu. Poseta se isplatila. Došla je da vidi koliko će Dejvid još poživeti i to je doznala. Nije mu preostalo još mnogo...

"Šta ti radiš ovde?" trglo je pitanje kad je izašla iz lifta. Bila je to Meri Broud.

"Bila sam da posetim tvoga oca."

"Baš velikodušno... Samo, to nama nije potrebno, Stela."

"A meni nije potreban neko ko će mi reći šta mogu, a šta ne mogu da radim."

"Ovo je prosto neukusno..."

"Nikada mi nisi pružila šansu" rekla je Stela. "Od kad smo se upoznale..."

"Tačno, Stela. Nisam ti pružila šansu i nikada neću. Od prvog časa kad sam te videla znala sam da si jeftina prostitutka koja će unazaditi mog brata i celu njegovu porodicu!"

"Ti, kučko..." rekla je Stela besno. "Znaš li u čemu je tvoj problem?"

"Ne želim da znam" rekla je Meri i okrenula se da ode. Međutim, Stela je uhvatila za ruku i snažno povukla.

"Ali ipak ćeš da čuješ" rekla je Stela pakosno. "Ti si zaljubljena u svoga brata! Zato nijednog muškarca ne puštaš ni blizu sebe!"

"Ti si jedno bolesno, patetično stvorenje" rekla je Meri sva u suzama. "Ti nisi ništa drugo nego jeftina kurva. Ja to znam, a znaju i svi drugi... ali i tvoje vreme ističe, Stela!"

"Vidimo se na pogrebu" rekla je Stelu i krenula iz zgrade.

Onda se vozila kroz grad, osećajući se mnogo bolje nego poslednjih dana. Juče je razgovarala sa Gabrijelom i on joj je rekao da će se danas sastati sa jednim čovekom koji će nositi plave naočare. Rekla mu je da će razgovarati sa Džonatanom o projektu, ali se i sama plašila za uspeh tog poduhvata.

Bilo je tri sata po podne kad je bila na vrhu tornja za razgledanje grada. To je bio i restoran i Stela je naručila kafu. Međutim, prošlo je čitavih pola sata pre nego što se na stepeništu pojavio visok muškarac koji je nosio plave naočari.

"Gospođa Broud?"

"Da" rekla je gledajući ga netremice. Imao je nečeg životinjskog u sebi i Stela ga se iskreno plašila.

"Drago mi je" rekao je i seo.

"Sad možete da skinete naočari. Mogle bi da privuku pažnju" rekla je Stela.

"Ako hoćete..." rekao je i skinuo naočari. Tada joj je bilo žao što mu je to predložila. Čovek je tako izgledao još surovije. "Ovo je za vas" rekao je i pružio joj paketić.

"Da otvorim?" upitala je nesigurnim glasom.

"Naravno. Pokloni se uvek otvaraju čim ih dobijete."

Ipak, Stela se nije mogla naterati da otvori paketić. Nešto joj je govorilo da nešto nije u redu, da se radi o nečem previše opasnom. Ona je trebalo da dobije filmove, a ovo je bilo nekako...

"Šta čekate?"

"Kako se zovete?"

"Zar je to važno?"

"Samo vi meni recite vaše ime."

"Zovite me Blek."

To je nije nigde dovelo. Bila je prestrašena, ali nije imala kud. Gabrijel i njegovi ljudi bili su opasni, to je znala, ali nije znala šta može očekivati u konkretnoj situaciji.

"Neću da ..."

"O, da i te kako ćete ga otvoriti!"

"Ja ne želim da..."

"Učinite to, Stela."

Drhtavim prstima otvorila je paketić. Bili su tu filmovi, neke slike, ali i dve plastične vrećice. U njima je bilo nešto mekano, nešto crvenkasto i možda lepljivo. Stela je nekoliko trenutaka gledala u njih, a tek onda oseti užasan strah. U rukama su joj bili ostaci debelog Džerija. Jedan prst i jedno uho...

"Shvatite to kao suvenir. Suvenir od gospodina Kastriate. Ostatak se nikada neće naći."

"Vi... vi ste ga ubili" rekla je i stavila ruke na oči.

"Zar niste vi to poželeti?"

"Ne! Ne..."

"Znači, došlo je do malog nesporazuma."

"Ja sam samo htela te negative. Htela sam da ga neko uplaši. Nije trebalo da ga ubijete!"

"Ali ja sam morao. To nije sve. Ostatak negativa je kod Gabrijela."

Daće vam ih kad ispunite svoj deo pogodbe."

"Ne... ja to nisam htela..." ponavljala je, osećajući da će joj pozliti.

"Ne možete uvek dobiti ono što želite. Moram da krenem. Hvala."

* * *

Džonatan je upravo završavao razgovor s jednim novinarom kad je Loti ušla s tužnim izrazom lica.

"Prekini razgovor" rekla je.

"Majk, nazvaću te kasnije" rekao je i spustio slušalicu. "Šta se desilo, Loti?"

"Šta nije? Pogledaj ulicu... Pogledaj koliko se sveta skupilo i poslušaj šta viču. Ne pitaj..."

"Da čujem Loti. Sve."

"To su prave demonstracije, Džonatane. Predvodi ih neki Šerman Meloni."

"Gospode bože..."

"Sve izgleda kao armija siromašnih, Džonatane. Neće se ovo dobro završiti..."

"Napolju je prava bujica ljudi, gospodine Broud" rekao je liftboj kad je Džonatan krenuo da vidi o čemu je reč.

"Da, čujem..."

"Ne znam šta ti ljudi hoće" rekao je Fil zamišljeno.

"Pa, idemo da vidimo šta imaju da nam saopšte."

Napolju je zaista vrilo kao u košnici. Ljudi su vikali, izbacivali parole i Džonatan je u svemu tome imao glavnu, negativnu, ulogu.

"Da li je Šerman Meloni tu?" uzviknuo je Džonatan ostajući nedaleko od vrata. Nizak, proćelav čovek u braon odelu i patikama pošao je prema njemu. "Mislim da je vreme da popričamo, gospodine Meloni."

"Vraćiću se" rekao je Meloni i pošao za njim. Televizijske kamere i odobravanje mase bilo je evidentno.

"Skupili ste prilično ljudi, gospodine Meloni."

"Da. Goli i mrtvi" rekao je Meloni. "Takve ljude vi ne srećete često, gospodine Broud."

"Mislim da je to sramota... Doći i napraviti takav nered" rekao je Fil, liftboj.

"A ko je tebe šta pitao?" upitao je Meloni zauzimajući odmah napadački stav.

"U redu je, File. Gospodin Meloni i ja imamo mnogo toga da pretresemo."

Kad su izašli iz lifta i pošli u Džonatanovu kancelariju, gospodin Meloni našao se u čudu. Pogled iz njegove kancelarije bio je božanstven.

"Loti, ovo je gospodin Meloni."

"Drago mi je. Da li biste želeli nešto da popijete, gospodine?"

"Da" rekao je Meloni. "Kafu i četiri kesice šećera."

"Samo trenutak" rekla je Loti i pogledala Džonatana. Video je da se jedva uzdržava od smeha.

"Lepo mestašce, gospodine Broud" rekao je Meloni i seo.

"Drago mi je što vam se dopada. Pušite li?" Meloni je uzeo dve cigare, jednu stavio u džep, a drugu u usta. "Pa, gospodine Meloni, čini se da ja radim nešto što se vama baš ne dopada previše."

"Lepo rečeno, gospodine Broud. Ali ja bih to rekao drugačije. Ja bih rekao da radite nešto što se graniči s kriminalom."

"A po čemu to?"

"Vi hoćete da isterate ljude iz svojih domova, zar ne? Ili biste vi to drugačije nazvali?"

"Slušajte, Meloni. Ja u tom poduhvatu ne vidim ništa loše, a kamoli protivzakonito..."

"Možda vi ne vidite, ali mi tako vidimo. Vi..."

"Ko to mi?"

"Prvo su to bili samo komšije iz moje zgrade. Niko od nas nema kuda. Neki ljudi došli su da nam nude dvadeset hiljada dolara i ja sam ih oterao. Nije bilo lako, moram da priznam. Znaite, imamo i neke ograničene komšije u zgradi... Oni su toliki novac videli samo na filmu. A ja mislim da to nije dovoljno. Zato sam im rekao da sačekaju. Ako neko nudi dvadeset hiljada, daće i više..."

"Samo trenutak, gospodine Meloni..."

"Ne, sačekajte vi jedan čas, gospodine Broud. Ako mislite da ću ja pristati na to samo zato što ste ljubazni prema meni i zato što ćete mi ponuditi još poneku cigaru, varate se. Ja sam bio izveštač iz sudnice četrdeset godina. To niste znali?"

"Čuo sam."

"Znači čuli ste... Video sam sve, od robijaša do nevino osuđenih. Ako išta znam u životu, to je da prepoznam kriminalca."

"Jeste li zato tu da me vredate, gospodine Meloni? Možda biste hteli da me zaplašite?"

"Pa, rekao bih da me pomalo iznenadujete, gospodine Broud. Ja sam te ljude nagovorio da ne prenagljuju... Oni imaju stanarska prava. Niko im ništa ne može na silu. Zato su snažni..."

"I ti ljudi vas slušaju?"

"Naravno da me slušaju" rekao je Meloni ponosno. "Zašto me ne bi slušali? Znaite li ko su ti ljudi? To je neobrazovan svet koji voli da ima nekog ko će misliti za njega. Da se moja žena nije razbolela i da nismo potrošili gotovo svu ušteđevinu na lečenje, ni ja ne bih bio tamo gde jesam. Svako ko poznaje zakon za te ljude je svetinja. Slušaju me bez pogovora."

"Meni se čini, gospodine Meloni da vi prilično uživate u svemu

ovome...

"Ja da uživam? Za koga je ovo uživanje? Ja sam tu samo da spasem ono što se može spasti. Te jadne ljude napolju! Da li je vama stalo do tih ljudi napolju, gospodine Broud?"

"Naravno da mi je stalo. Zar ne mislite da..."

"Ne, ne mislim. Hoćete reći da vam je stvarno stalo do nas?"

"Šta vi hoćete, gospodine Meloni? Mislim da je vreme da i to čujemo."

"Ne želim dvadeset hiljada dolara, ni trideset, ni četrdeset."

"Pa ne možete tražiti više od toga, čoveče! Nije blizu pameti da tražite više..."

"Ja ne želim vaš novac, gospodine Broud."

"Pa šta onda hoćete?"

"Hoću da mi zajemčite da ću imati gde da živim... To jest, da svi mi živimo na pristojnom mestu... pristojnim životom."

"A kako vi to zamišljate, gospodine Meloni?"

"Tako da nam obezbedite stanove u toj vašoj novoj gradskoj četvrti... Da to ne bude mesto samo za bogate koji imaju novac da plate takvo mesto. Pokažite da vas zanimaju ljudi, a ne samo novac."

"Vi ste tvrd orah, gospodine Meloni. Ipak, bilo bi lepo od vas da povučete svoje ljude. Onda možemo da nastavimo razgovor."

"Razgovor? Ja mislim da je vreme za dela, a ne razgovor, gospodine Broud."

* * *

U sedam uveče Džonatan je otišao u stan da se presvuče za večeru koja ga je čekala. Stela je naga stajala pred velikim ogledalom i prislanjala uz sebe haljinu od svile. Bila je to najnovija kreacija jednog od vodećih kreatora i koštala je čitavih devet hiljada dolara. Uz to, držala je i neki šešir koji je bio sav od pera u istoj boji.

"Zar idemo na maskenbal?" upitao je Džonatan. "Ideš li kao Bik koji sedi?"

"Kako hoćeš. Ako ti se ne ide, ostani kod kuće."

Trebalo je da idu na veliko otvaranje kod Dajane Ros u Atlantik Siti. Bila je to priredba u dobrotvorne svrhe i zato je bio red da se pojave.

"Obuci nešto ispod te haljine" rekao je nervozno.

"Kako se usuđuješ da mi govoriš šta da radim?"

"Rekao sam ti da obučeš nešto ispod te haljine" insistirao je Džonatan.

"Rublje uništi pad ovog materijala."

"Možda, ali tako bar nećeš izgledati kao jedna od onih ženski koje svako može da kupi za sto dolara."

"Šta je Džoni?" upitala je odjednom mu se nasmešivši. "Zar ti je

krivo što će i drugi videti moje grudi?"

"Ponekad zaboravim gde sam te našao" rekao je, ali kad je njena ruka krenula prema njenim grudima savršenog oblika, osetio je kako njegovo telo ipak reaguje na to.

"Znao si ko sam... Neko s kim ti može biti lepo. Nevolje su počele tek kad si hteo da napraviš od mene ono što nisam."

"A šta si ti? Objasni mi to, Stela!"

Nije odgovorila. Bacila je haljinu na pod i počela da igra uz nepostojeću muziku. Njeno telo se uvijalo, izazivalo i mamilo.

"Prestani!"

"A zašto, Džoni?"

Nije više mogao da odoli. Prišao joj je i počeo da steže njene okrugle grudi. Bila je poželjna, poželjnija nego ikad.

"Uzmi me, Džoni... Uzmi me bar zbog onoga što je nekad bilo."

Džonatan više nije razmišljao. Bio je nošen valovima požude za koju je mislio da prema Steli više ne postoji. Ipak, kad je sve bilo gotovo, gotovo mu je pozlilo zbog onoga što je učinio.

"Bilo je dobro... Možda bi trebalo da to češće radimo, Džonatane" rekla je maznim glasom. Već mesecima mu ništa tako lepo nije rekla. "Ipak, sad moram još jednom da se tuširam" dodala je. "Možda ćemo zakasniti ..."

"Ne moraš odmah da..."

"Ne moram? Kako to misliš, Džonatane? Naravno da moram. Šta bi ljudi rekli da znaju? Mislili bi da smo čak i zaljubljeni..." rekla je kroz smeh i izašla u kupatilo.

* * *

"Uživaj u pogledu" rekao je Džonatan pokušavajući da je umiri. Stela ga je i dalje čvrsto držala za ruku. Plašila se samo nekoliko stvari u životu, ali vožnja helikopterom bila je jedna od njih.

"Baš me briga za pogled! Ako pogledam, povratću odmah tu..."

Džonatan je pogledao, kao da je vidi prvi put. Kako je mogla da bude tako lepa, a u isto vreme tako prosta i tako jeftina? Kad se oženio s njom, znao je vrlo malo o njoj. Rekla mu je da su joj roditelji umrli kad je bila još dete, i da su je podigli porodični prijatelji. Da bi sve bilo lakše, rekla je da se užasava velikih svadbi, pa su se venčali u kući njegovog oca uz prisustvo samo najuže Džonatanove porodice. U beloj haljini izgledala je zapanjujuće lepo. U početku je bila slatka mala ženica koja ga je slušala u svemu. Međutim, onda se pokazalo njeno drugo lice. Htela je da dominira. Džonatan joj je poverio upravljanje hotelima. Onda su počele žestoke noćne svađe. Ona je želela više slobode i novca. Deca je nisu zanimala. Govorila bi da još nije spremna za porodicu. Kad bude želela dete, ona će mu to reći.

"Zašto me tako gledaš?"

"Ne znam" odgovorio je.

"Misliš na nešto bezobrazno?" upitala je nasmešivši mu se mazno.

"Ne."

"O, Džonatane. Zašto ne priznaš? Dopalo ti se! Postaješ tako hladan... baš kao tvoj otac..."

"Dosta."

"O, razljutio si se samo zato što sam spomenula velikog Dejvida? Ja, koja..."

"Rekao sam, dosta!"

"O, Džonatane, nekada si kao dete. Ceo svet misli da si veliki graditelj, ali samo tvoja žena zna tvoje male tajne."

"Ti nisi moja žena" rekao je. "Udata si za mene, ali nisi moja žena."

"Pripazi malo, Džonatane. Ne bi bilo dobro da kažeš nešto zbog čega bi se kasnije mogao kajati... Zar nije divna noć?" upitala je kao da je baš sve u najboljem redu.

"Da, savršena" odgovorio je mrko.

Kad se helikopter spustio u Nju Džersiju, kola su ih dočekala da bi ih odvezla u kazino. U „rols-rojsu" je Džonatan gledao traku svojih omiljenih crtanih filmova, ali je to očito smetalo Steli.

"Zar baš moramo da gledamo to... đubre?"

Nije komentarisao ništa. Ignorisao je. Međutim, ona je jednostavno isključila televizor.

"Šta zamišljaš, Stela?"

"Hoću da razgovaramo."

"Ali, ja neću."

Izvadila je cigaretu i zapalila je.

"Vrlo dobro znaš da ne dozvoljavam pušenje u kolima..." bio je nervozan. Onda je shvatio njenu igru. "Dobro, o čemu hoćeš da razgovaramo?" upitao je, i Stela je ugasila cigaretu.

"Znaš, Džonatane, razmišljala sam o „*River parku*"..."

"Kakve to veze ima s tobom?"

"A meni se čini da nisi pokušao sve što bi mogao."

"Ti to hoćeš da mi održiš čas kako se vode poslovi?"

"Ne budi lud, Džonatane. Možda ti misliš da ti nisam od velike koristi, ali, jedno bi morao da znaš, mene vredi bar saslušati."

"Dobro. Slušam te."

"U ponedjeljak sam ručala sa Demetrijom Kolivurdas" počela je, namerno uvodeći ime kćeri prebogatog grčkog brodovlasnika "i ona je pozvala jednog svog prijatelja Gabrijela Mašinu. On je uspešan poslovni čovek, ali želeo bi da počne da radi u Njujorku. Kad bi mu poverio restorane, obećao je da bi to bio posao stoleća."

Pogledala ga je, nestrpljivo očekujući reakciju. Monolog nije bio lak, ali ni ono što je rekla nije bilo lako reći Džonatanu.

"O čemu ti to pričaš, Stela?"

"Pa, Demetria kaže da je on pravi čovek za to, da je genije..."

"O čemu ti pričaš, Stela?" upitao je ovog puta još glasnije. "Gabrijel Masina je glava Mafije! Zar misliš da bih mogao da budem ono što jesam u ovom gradu, a da to ne znam?"

"Mislim da bi ovo sa pravne strane bilo u redu... Demetria..." počela je, videvši i sama da gubi. Ipak, kako sad da odustane?

"Prestani s tim, Stela! Šta ti misliš, ko sam? Demetria ti je rekla! Ta žena s tobom ne bi ušla ni u isti avion! Nego, kakve ti veze imaš s Masinom?"

"U redu... Ja sam mu sama prišla..."

"Šta?" upitao je ovoga puta zaista šokiran.

"Tako je. Bilo mi je dosta. Nisam više mogla da te gledam kako ideš od jednog do drugog birokrate..."

"Čini mi se da ranije nisam imao problema i bez tvoje pomoći."

"Ali, ovo je veći poduhvat od svih do sada. Mislim da nisi ni svestan koliko je veliki. Ako hoćeš da ova stvar krene, onda se okreni na pravo mesto."

"Niko u mojoj porodici nije imao posla sa Mafijom, a neću ni ja, Stela. Jasno?"

"Taj posao nećeš dobiti bez pomoći određenih prijatelja... Kad ćeš već jednom da odrasteš, Džonatane? Kad ćeš prestati da budeš uzoran dečkić sa zlatnim medaljama i beli vitez za svoju sestru?"

Njegova ruka krenula je prema njenom licu i Stela je osetila vrelinu u obrazu. Nikada ranije nije udario ni jednu ženu, ali sada mu nije bilo žao, nije nameravao da se izvini i osećao se dobro.

"Jesi li sad srećan?" upitala je dok su joj suze navirale u očima, mada se trudila da ih prikrije.

"Da, zaista srećan. Hvala na pitanju."

"Nemoj ti meni da držiš predavanja, Džonatane! Neko ko može da udari ženu nije u situaciji da sudi o meni!"

"Bolje stavi nešto šminke na obraz, Stela" rekao je mirnim glasom. "Ne želiš valjda da i drugi vide da si dobila ono što si zaslužila?"

"Ti... Odvratan si! Ti u svom predivno, čistom i poštenom svetu gde svi svakom ljube stopala. Nadam se da će se taj tvoj svet raspasti i da ćeš propasti baš kao i tvoj otac!" vikala je nekontrolisano.

"Saberite se, Stela. Večeras izlazimo zajedno poslednji put. Posle ove večeri smo završili. Ne tiče me se koliko skandala, koliko novca će me to stajati.

"Koštaće te mnogo" rekla je. "Svi će znati tvoje male tajne."

"Ti jesi glumica, Stela, ali ne baš tako dobra kao što misliš."

"Svi će znati da si me tukao..."

"Oni kojima ti to kažeš znaju mnogo bolje..."

"Možda, ali tako nećeš nikad stići do samog vrha. Za nekoliko meseci svi će zaboraviti tvoje ime, a ja ću se pobrinuti da tako bude,

Džonatane! Ja ću biti na vrhu... U stvari, ja već jesam na vrhu i tu nameravam da ostanem. Ako budem morala da padnem, povući ću i tebe za sobom."

13.

Bilo je podne kad je Džonatan čuo da je njegovom ocu pozlilo i da je prenet u bolnicu. Tada je razgovarao sa Endersonom Kendalom i ovaj je insistirao da pođe s njim u bolnicu.

"Ali, nije potrebno, Endersone..."

"Zašto ga teraš, Džonatane?" upitala je Loti. "Nije zabavno sam sedeti u bolničkom holu. Znam iz iskustva."

"U redu, Endi, hajdemo."

"Ja ću reći Sidniju da ste otišli zajedno."

Vozili su se ćutke, ali je Enderson pokušavao da pomogne. Umeo je i da sluša.

"Znam da je u osnovi borac, ali osećam da ovu bitku neće dobiti."

"Ne znam" rekao je Enderson "Dejvid je izuzetan čovek. On nikada ne preurani s odlukama, uvek je pribran i zna šta hoće."

"Tačno. Neki ljudi misle da je flegmatičan, bezosećajan, ali to nije tačno. Ne znam šta ću bez njega, Endi."

"Mi smo tu da ti budemo podrška, Džonatane" rekao je Enderson i Džonatan mu je bio zahvalan.

"On je uvek verovao u Meri i mene. Nikada ni za tren nije posumnjao u nas. Uvek smo za njega bili najbolji, najpametniji..."

"Ali tako je i bilo, Džonatane..."

"Ne, nije baš tako. Uvek je bilo onih koji su bili po nečemu bolji od mene. Ali, razlika je bila u tome što se ja nikada nisam plašio da neću uspeti. A sad, kad budem ostao bez njega, kako ću verovati da je ono što radim dobro?"

"A zar misliš da je tako loše ponekad doživeti neuspeh?"

"Da... jer ja ne znam kako je to. Ferguse, zar ne možemo to malo brže?" upitao je nervozno. Saobraćaj je bio jako gust.

"Ne, gospodine. Samo ako budem vozio pločnikom."

"Brinem se i zbog Meri" priznao je Džonatan. "Godinama nije bila na odmoru i sad je u Akapulku. Neću je zvati sem ako budem morao."

"Da, previše je radila u poslednje vreme" složio se Endi.

"Kaži mi, Endi, učini mi uslugu... ostaće među nama. Da li postoji neki razlog zbog kojeg muškarce ne privlači moja sestra?"

"Meni se čini da nju muškarci ne zanimaju, Džonatane" rekao je Enderson birajući reči. "Mislim, muškarci van vaše porodice. Kad god razgovaramo, čini mi se da se uvek vraća samo na to šta Broudovi misle..."

"Hvala što si iskren, Endi."

Lekar njegovog oca već ih je čekao.

"Žao mi je, Džonatane. Njegovo stanje je sve gore."

"Ali... zar ništa ne može da se uradi?"

"Radimo sve što je u našoj moći."

Džonatan je odmah pokušao da dođe do Meri. Čim joj je ostavio poruku na recepciji hotela, vratio se krevetu svoga oca.

"Tata? Čuješ li me? Slušaj me, tata... Ja znam da ti možeš... da ćeš se izvući" govorio je, gotovo kao da sam sebe ubeđuje.

"Nadam se da ovakvo stanje neće potrajati dugo" rekao je Endiju koji ga je čekao. "Užasno je biti tako bespomoćan..."

"Poći će sve nabolje Džonatanane. Moraš se nadati."

"Hvala ti, Endi. Lepo je od tebe što si ovde sa mnom."

"Zato postoje prijatelji, Džonatanane."

* * *

Stela se uspravila na krevetu i zapalila cigaretu. Znala je da ne bi trebalo da puši u krevetu, ali zar ona nije bila ta koja je uvek kršila pravila? Čovek pored nje je spavao. Od svih njenih ljubavnika on je bio najbolji.

"Probudi se, mili..." rekla je i poljubila ga u uho.

"O, Stela..." promrmljao je zadovoljno.

"Hajde, Endersone, probudi se."

"Svaki lekar bi baš ovo preporučio posle napornog dana u kancelariji."

"I u bolnici" dodala je.

"Da, i u bolnici..."

"Uskoro će to sve pripadati nama, zar ne?"

"Tako si sigurna, Stela?"

"Da. Bez oca pored sebe, Džonatan će propasti. Ti ne znaš kakva je to porodica. To nije samo porodica, to je klan. Izvadiš jednu ciglu i sve se raspadne. A nas dvoje bićemo tu da prikupimo ostatke."

"Ti si čudesna, Stela. Ipak, ponekad mi se čini da me ne želiš zbog mene samoga. Ponekad mi se čini da ti služim samo kao oruđe."

"Ti si odlično oruđe Endersone. Pa iskreno rečeno, nas dvoje prilično smo slični. Oboje znamo šta hoćemo i ne sedimo skrštenih ruku. Želim te zato što si izvrstan ljubavnik, a i zato što Džonatan misli da si mu dobar prijatelj. A ja, ja sam shvatila da Enderson Kendal ima samo jednog prijatelja. Endersona Kendala."

"E, pa malo je preterano..."

"Ne brini, mili. Za mene to nije problem. Ti i ja ćemo biti veliki partneri i pobrinućemo se da Broudovi propadnu. Ja ću ti reći svoje, ti ćeš mi reći svoje tajne."

"Slažem se, Stela..." rekao je i uzeo je u zagrljaj. Stela se nije opirala.

Kad je izašla iz Endersonovog stana, Stela se uputila prema svojim kolima. Međutim, posle nekoliko koraka jedan čovek prišao joj je s leđa i čvrsto je uhvatio. Njegova velika ruka pokrila joj je usta i

Stela je bila primorana da uđe u parkirani auto. Kad je konačno prestala da se bori, pogledala je oko sebe. Bila je u mračnim kolima u kojima je Gabriel Masina mirno gledao.

"Gospode bože! Zašto si to uradio? Jesi li poludeo, Gabriele?" upitala je s nevericom.

"Pitanje je šta si ti uradila" rekao je i popio nekoliko gutljaja iz neke flaše. Stela je imala utisak da nije sve u redu.

"Kako možeš da mi učiniš tako nešto... na ulici... posle svega što je bilo među nama?"

"Da bih te podsetio da ovo nije igra, Stela. Ovo je život. Hteo sam da osetiš ukus straha u ustima."

"Šta hoćeš od mene?" uzviknula je.

"Ti znaš šta hoću."

"Ja sam došla kod tebe da tražim pomoć. Ponudila sam ti samu sebe. Onda si ti tražio da obećam da ću učiniti nešto što sam pokušala da učinim, ali već onda sam znala da nemam šanse."

"Stela, ti si već dovoljno odrasla da znaš da se obećanja moraju održati. To je najvažnije na svetu. Zar te majka tome nije naučila?"

"Gabrijele, molim te..."

"Trebalo je da dobijem restorane i barove, Stela."

"Razgovarala sam sa Džonatanom o tome. Nije hteo ni da čuje. Ti ne možeš da razumeš Džonatana i njegovog oca. Oni su pošteni ljudi i zar možeš i da zamisliš da bi oni..."

"Stela, neću priče. Hoću delo."

"Pokušavam da ti objasnim nešto. Dozvoli da ti objasnim."

"Ne" rekao je nagnuvši se bliže. "Ja ću tebi da objasnim ponešto, mala. Ja sam Gabriel Masina. Ja sam jedan od najmoćnijih ljudi u ovoj zemlji. Ti si Stela Nevins. Ti si jedna jeftina kurva, koja je u gadnoj neprilici ..."

Opet ga je gledala kao da ga vidi prvi put. Srce joj je snažno udaralo i pomislila je da će ga čuti. Sve je ovo samo košmar i kad se probudi sve će biti u redu... Na pamet joj nije padao niko moćniji od Gaborijela ko bi joj mogao pomoći. Da je hteo, ona bi mu bila robinja. Odjednom joj je postalo hladno i počela je da se tresse.

"Sam ću se pobrinuti o ovome. Sam ću otići tvome mužu i pokazati mu svežanj filmova i slike za koje će shvatiti da su vrlo zgodne."

"Onaj čovek... onaj čovek mi nije doneo sve negative."

"Rekao je da si bila nervozna" dodao je Gabriel kroz smeh. "Učinilo mu se da ti se nije dopao prizor..."

"Ja nisam... ti nisi rekao da ćeš ga ukloniti..."

"Ukloniti" ponovio je Gabriel. "Ti si, Stela, pročitala previše krimića. Mi obično sve zovemo svojim imenom. Ubistvo je ubistvo, Stela."

"Nisi mi rekao da ćeš ga ubiti."

"Ti nisi pitala. Rekla si da hoćeš da se izvučeš iz te situacije. Sada je situacija izmenjena."

"Gde je ostatak negativna?"

Izvukao je jednu aktovku i iz nje koverat. Stela je posegla za njom, ali on joj se samo nasmejao u lice.

"Ne tako brzo, mala..."

"Rekao si da ćeš mi ih dati..."

"Pod jednim uslovom" podsetio je. "U svakom slučaju, meni se dopadaju. Pogledaj samo" rekao je i izvukao film. "Pa, ti imaš talenta, Stela..."

Ni kada je morala da čini ono što je njen očuh tražio od nje Stela se nije osećala tako poniženom. Pokušala je da zaustavi suze, ali nešto se u njoj prelomilo i ona je briznula u plač.

"Zašto plačeš? Ne mogu da gledam žene dok plaču" rekao je Gabrijel.

"Šta hoćeš? Šta mogu da uradim?" upitala je kroz suze.

"Ono u čemu si najbolja" predložio je, ali ga ona nije shvatila. "Skinu se" nastavio je.

"Kako misliš?"

"Kako misliš kako mislim? Svući se i ne pričaj previše. Hoću samo osmeh, a ne suze!" rekao je i grubo strgnuo njenu svilenu bluzu.

"To boli..." otelo joj se kad je počeo svoj čin. Bilo je to bolno, ponižavajuće...

"Neka boli! Viči! Baš me briga, viči!" govorio je i nastavljao svoju poganu igru. "Sada si vlasništvo Gabrijela Masine!"

Kad je sve konačno bilo gotovo, Stela je bila prestrašena i iscrpljena. Nikada tako nešto nije doživela. A kad je podigao slušalicu telefona koji je imao u kolima, samo ga je zapanjeno gledala.

"Da li bih mogao da govorim sa Džonatanom Broudom?" upita je.

"Šta to radiš?" upitala je užasnuta.

"Recite mu da Gabrijel Masina želi da ga vidi sutra u osam sati na doku pored tornja. Jeste li zabeležili? Hvala" rekao je i spustio slušalicu. "Obuci bundu" naredio je istim tonom. Stela nije mogla da se pomeri "Obuci se!" viknuo je odjednom i zgužvao njenu iscepanu odeću. Stela je obukla bundu na gotovo golo telo, a on joj je pružio ostatke odeće. "A sada napolje!"

"Zašto mi to činiš, Gabrijele?" upitala je dok je drhtala celim telom.

"Zato što hoću da znaš i zapamtiš ko sam, a ko si ti. Sada izlazi. Kad mi budeš potrebna pozvaću te."

Izašla je na ulicu i gledala za kolima koja su krenula niz ulicu. Bila je u Dvanaestoj aveniji blizu reke. Bilo je prilično kasno, a opasni ljudi zagledali su je. Poželela je da potrči, ali je znala da to nije

pametno. Umesto toga je krenula prema svojim kolima, a njeni koraci odzvanjali su pločnikom.

* * *

Nema ničeg pustijeg od bolnice u šest sati ujutro. Naročito, razmišljao je Džonatan, kad očekuješ da neko ko ti je drag umre. Sedeo je s jedne strane kreveta svoga oca, a sa druge strane Meri je za kratko zaspala. Njegov otac i dalje je bio u komi.

Kad je stigla, Meri ga je zagrlila kao i obično, ali je bila ljuta što je nije pozvao čim je ocu bilo gore. Ipak, nisu se dugo prepirali. Sada je danima sve svoje slobodno vreme provodila u bolnici pored oca. Džonatan je gledao i razmišljao o onome što mu je Enderson rekao. Ako njihov otac umre, ona će se usredsrediti samo na njega. Da li će se ikada udati? Da li će ikada imati dece? On ne želi da bude odgovoran za njenu sreću...

Džonatan je razgovarao sa svojim advokatom i pokrenuo brakorazvodnu parnicu. Rekao mu je da želi da to bude što pre i bez previše buke, ako to bude moguće. Kad je to odlučio i pokrenuo, osećao se mnogo bolje.

Ipak, sada ga je uznemiravao poziv Gabrijele Masine. Ma u šta Stela bila umešana, sada ga se ne tiče, ali ipak ne može da se ogлуši o poziv jednog takvog čoveka. Pogledao je još jednom u svog oca, u Meri i krenuo na ugovoreni sastanak na doku.

"Hajdemo, Ferguse" rekao je sedajući u kola. Bio je nervozan i vrlo uznemiren. Sam je sebi govorio da je vreme krize prošlo, ali kao da nije mogao da veruje u to.

"Mislim da je najbolje da idemo „*Medoubрук parkom*”" rekao je Fergus.

"Kako ti kažeš Ferguse" prihvatio je Džonatan.

Fergus je bio izuzetan čovek i Džonatan ga je zbog toga i unajmio. Ne samo što je ceo Njujork imao u malom džepu, zbog čega mu se Džonatan iskreno divio, već je bio specijalno obučen za telohranitelja i poznavao je dosta od taktike gangstera. Imao je crni pojas u karateu, a uz sebe je uvek nosio jedan pištolj razornog dejstva.

Šta li Masina ima da mu saopšti, pitao se Džonatan dok su se približavali doku. Od Stele je saznao da Masina želi restorane i barove u „*River parku*”, ali nije znao na koji način misli da ga uceni da bi došao do toga. Mora da misli kako ima jake adute u rukama, razmišljao je, inače ga ne bi tako pozvao da dođe.

Stigli su nekoliko minuta kasnije i parkirali kola. Dok je bio pust i miris okeana dopirao je u kola. Nekoliko trenutaka posle njih stigao je i Masinin auto. Masina je izašao i Džonatan je sledio njegov primer. Odmeravali su se, ali s odstojanjem i nekom vrstom poštovanja za jakog protivnika.

"Gospodine Broud" rekao je Masina "drago mi je."

Rukovali su se, ali Džonatana nije znao zašto. Masina je bio naizgled pravi džentlmen u skupoj odeći i sa manirima pravog džentlmena.

"Mirno mesto, zar ne, gospodine Broud?" rekao je Masina i pogledao prema pučini. "Jedno od mesta u Njujorku koje još uvek izgleda kao nekada davno."

"Ipak, niste me pozvali da dođem ovamo da bismo razgovarali o ovom mestu, zar ne, gospodine Masina?"

"Bilo bi mi draže da smo negde zajedno doručkovali, ali do vas nije lako stići, a meni se žuri s ovim poslom" rekao je Masina i prijateljski mu se nasmešio.

"Možda, ali pošto smo već tu, molim vas da pređete na stvar. Čeka me naporan dan."

"Siguran sam u to, gospodine Broud. Sve oko „*River parka*”" rekao je i izvadio zlatnu tabakeru. Prvo je ponudio Džonatana, a onda sam uzeo cigaretu.

"Hvala, ne pušim" odbio je Džonatan.

"Vrlo lepo brinete o sebi, gospodine Broud, zar ne? I ja se brinem za svoje zdravlje. Volim lepe stvari i volim kad mogu sebi da ih priuštim."

Džonatan ga je slušao, postajući sve nervozniji. Onda je bacio pogled prema Fergusu, želeći da uspostavi kontakt.

"Ja vam se divim, gospodine Broud" nastavio je Masina. "Mislim da ste mnogo učinili za ovaj grad. Ja to znam, jer volim ovaj grad baš kao i lepe žene, dobru hranu i čist vazduh. Ceo život živeo sam u ovom gradu i mnogo mu dugujem. Zato vam se divim zbog onoga što želite da učinite."

"Sasvim sam siguran da me niste pozvali ni da bi ste mi rekli da ste moj vatreni obožavalac. Pređite na stvar."

"Divim se vašem planu u vezi sa „*River parkom*”, gospodine Broud. Mislim da daleko gledate u budućnost."

"Hvala vam."

"Mislim da bih mogao mnogo da vam pomognem u projektu, gospodine Broud... I, ne mislim da bi trebalo da odbijete moju pomoć."

"Vaš predlog da mi pomognete već je stigao do mene i iskreno rečeno mislim da od toga nema ništa."

"Ali, od toga mora nešto da bude, gospodine Broud. Ja bih bio vrlo razočaran kad to ne bi uspelo."

"Zaboravite, gospodine Masina. Ono što vi nudite mene ne zanima" rekao je Džonatan malo oštrije, videvši da mora biti odlučan i neprikosnoven.

"Ja hoću te restorane u „*River parku*” a i barove." Džonatan se nasmejao glasno. Međutim Masinino lice odjednom je dobilo opasan izgled. "Budite pametni, gospodine Broud. Ne mislite valjda da ćete

time što postavite projekat, što ćete uložiti nešto svog novca posedovati ceo taj prostor? Razumete na šta mislim, zar ne?"

"A vi morate razumeti da niko nije tu da mi kaže šta je dobro, a šta ne! Šta da mislim, a šta ne..."

"Nisam siguran da se razumemo, gospodine Broud. Vi mislite da ćete izgraditi još nekoliko lepih, prelepih zgrada i da ćete tako biti na vrhu sveta? Otvoreno ću vam reći šta ja mislim o tome. Kad neko hoće na našu teritoriju, a ne želi to da plati, onda mora da oseti šta znači biti kažnjen. Ponekad kaznimo onu osobu koja je kriva za sve, ali ponekad kaznimo neku, njoj dragu osobu. Vi imate sestru, zar ne, gospodine Broud?" upitao je i pitanje je lebdelo u vazduhu. Džonatan je osetio da će mu pozliti. "Kako se ono zove? Meri? Da li vaša sestra voli seks sa petoricom, šestoricom muškaraca u isto vreme? Da li bi to volela da joj se dešava nekoliko dana?"

Džonatan ga je gledao kao da prvi put vidi nekoga takvog. Bilo mu je muka. Prvi put u životu osetio je želju da ubije. Kad bi ova životinja samo dotakla njegovu sestru, on bi je ubio bez dvoumljenja.

"Nešto nije u redu? Zanemeli ste, gospodine Broud."

"Vi ste rekli i previše za dvojicu. Pozlilo mi je od vaše priče. Recite šta hoćete. Lep je dan, ali mene čeka mnogo posla."

"Vi ste oštar momak, zar ne?" upitao je i onda posegao za tašnom. Fergus se odmah pomerio, ali ovaj je to već primetio. "Ne boj se, momak. Nikakav zločin se ne sprema" rekao je mekim glasom, kao da uživa u situaciji. "Ni vi se ne bojte za vašu sestru, gospodine Broud, ne još... Sada ću vam pokazati nekoliko lepih sličica."

O čemu on to priča, pitao se Džonatan. Masina je primetio njegov zabezeknut pogled i nasmešio se.

"Da, gospodine Broud. Slike nekoga koga oboje volimo. Evo... Zar nema talenta?" upitao je i pružio mu svežanj slika.

Džonatan nije imao kud. Pred njim je bila gomila slika na kojima je Stela izlagala svoje najintimnije delove tela. Kako je samo mogla? Ovo je bilo gore od svega što je mogao da zamisli.

"Pogledajte ih sve" rekao je Masina.

Džonatan je odmahnuo glavom i Mašina mu ih je istrkao iz ruku. Onda ih je raširio kao lepezu i zamahao pred njegovim očima.

"Pogledajte samo ovu" podsticao ga je birajući sliku na kojoj je pored Stele bila i jedna druga žena.

Džonatan nije više mogao da izdrži. Zamahnuo je i izbio nekoliko slika iz Masininih ruku.

"Nije važno. Te su za vas" rekao je Masina kroz smeh. "Ja imam dosta primeraka i negative."

"Ne zanima me! Ne zanima me šta imate i šta ste mi pokazali!"

"Razmislite, gospodine Broud. Daću vam nekoliko dana. Razmislite kako bih ja dobro vodio restorane i barove i vama olakšao

posao. Ako pak odbijete moju ponudu, treba da znate da će sve ovo stići u ruke eminentnih novinara željnih skandala. Šta ćete vi onda?"

"Mene se to ne tiče... Ali vi ste bednik!"

"Samo ti razmisli, druškane" rekao je Masina zadovoljno i uputio se prema svojim kolima.

* * *

Stela je sedela u uglu malog restorana u jedanaestoj ulici i čekala. Vejn Mulins uvek je dozvoljavao da ga ona čeka. Znajući da obično zarađuje velike sume novca, obično nije marila, ali ovog popodneva osećala je žarku želju da ga što pre vidi. On će je izbaviti iz te situacije. Ovoga puta kasnio je čitavih pola sata i ona je postala nervozna. Kad se konačno pojavio, nije mogla da odoli njegovom šarmu. Umeo je tako lepo da se ophodi prema njoj...

"Zaista mi je žao šio kasnim, draga" rekao je milo. "Nešto je iskrslalo."

"U redu, je Vejne. Nije važno."

"To mi se dopada kod tebe. Stela. Ti nisi žena kojoj čovek stalno treba da podnosi račune. Ti razumeš sve, a to je retka osobina kod žena. Ponekad mi se čini da nas vezuje nešto naročito ... možda osećaj da smo oni koji pobeđuju."

Osećala se dobro. Govorio je kao da je voli... Zajedno su bili dobar par. Jednoga dana možda će zaista pobediti.

"Hajde da naručimo jelo. Umirem od gladi."

Naručili su jelo, ali Stela nije bila gladna. Osećala je čudnu mučninu poslednjih dana. Nije valjda u drugom stanju, prošlo joj je kroz glavu, ne, to je nemoguće ... Sigurno je to zbog nerveze.

"Ovo mesto je odlično" rekao je Vejn uživajući u hrani kad je stigla. On je uživao u svemu. U novcu, hrani, lepim ženama, kocki, kokainu... Ipak, Stela je osećala da je ne bi napustio u teškoj situaciji.

"Vejne, trebalo bi da razgovaramo o nečemu" rekla je.

"Opet ćeš početi priču o tome kako ćemo se dočepati kompanije tvog muža? Stela, taj čovek još živi..."

"Nije stvar u tome."

"Šta je, Stela? Da čujem?"

"U nevolji sam, Vejne. U gadnoj gužvi." Pogledao je, ali nije rekao ništa. Čekao je da čuje o čemu je reč. "Sigurno ti mogu reći?" Nije odgovorio. Nastavio je da jede. "Priča je pomalo dugačka. Vidiš... pre nekoliko godina bila sam sama u Njujorku... Bila sam gladna, Vejne. Razumeš na šta mislim?" upitala je. Zašto joj nimalo ne olakšava stvar? "Ti si rođen sa srebrnom kašikom u ustima... ali ti ne moram reći kako je kad si gladan. Neko mi je ponudio nekoliko stotina dolara da uradim nešto. Nije trebalo da to uradim, i ne bih to uradila da sam sad u situaciji. Ali, tada mi se činilo da nema drugog izlaza."

"Šta pokušavaš da mi kažeš, Stela? Zašto sve shvataš tako

ozbiljno? Zar je tako loše?"

"Jeste, Vejne. Stvarno loše."

"Da čujem?"

"Pozirala sam bez odeće."

"Pa? Ti i Džoan Kolins i Merilin i Ursula Andres i..."

"Ne" prekinula ga je. "Ne tako."

"Možda ne želim da čujem nastavak, Stela."

"Nisu to bile umetničke fotografije, Vejne" nastavila je. "Bila je to užasna stvar. Pornografija. Teška pornografija. Šta je? Šokiran si?"

"Možda ne bi trebalo?"

"Ne znam. Trebalo bi da nađeš razumevanja..."

"Ne bih rekao Stela."

"Ti ne bi rekao?" upitala je s nevericom.

"Dobro, hoćeš da kažeš da se stvar zbog tih slika iskomplikovala? Neko te ucenjuje? Treba ti novac? Pa, na tom planu nemoj da očekuješ moju pomoć. Meni to nije potrebno, Stela. S tobom je lepo, zabavno, ali ako misliš da ću se upetljati u nešto zbog tvoje prošlosti, ti ne poznaješ Vejna Mulinsa!"

"Potrebna mi je tvoja pomoć, Vejne. Ti si jedina osoba od koje mogu da tražim pomoć."

"Malo si pobrkala lončiče, Stela. Ja ti nikada nisam ponudio rame za plakanje. Ja jednostavno nisam takav. Ne znam kako si uopšte mogla da mi kažeš sve ovo?" rekao je i izvadio svežanj novčanica. "Moram da žurim" dodao je ustajući.

"Kako se usuđuješ da me ostaviš ovako?" povikala je za njim, ali on je već bio na vratima. Nije se ni okrenuo.

Njen život izmenio se za svega nekoliko dana iz korena. Niko joj neće pomoći, ako ona sama sebi ne pomogne, razmišljala je. Ali to je stara priča, zar ne?

* * *

Prepodne koje je bilo iza njega bilo je naporno. Imao je tri sastanka i morao je u bolnicu da poseti oca. Sada, oko pola dva čekao je Stelu u svojoj kancelariji.

Sastanak sa Masinom malo je izbledeo zbog brojnih obaveza, ali kad je sinoć legao, pred očima su mu stalno bile slike koje mu je ovaj pokazivao. Gadila mu se i pomisao na Stelu. Kako je mogao da vodi ljubav s njom? Kako je mogao da se oženi s takvom ženom?

"Donela sam ti sok od grejpa" rekla je Loti ulazeći.

"Jesi li usula u njega malo votke?"

"Šališ se? Samo bi još to trebalo" bila je ozbiljna Loti. Sve je više ličila na brižnu majku, pomislio je.

"Pogledaj se. Izgledaš deset godina stariji... Poslednjih nedelja previše radiš, Džonatane. Kosa ti postaje sve više seda..."

"Nemoj još i ti, Loti" prekinuo je.

"Piješ li vitamine?" Samo je slegnuo ramenima. Loti je podigla oči i ruke nemoćno. "Pa to je užasno. Jednom rečju užasno. Ovoga časa idem u apoteku da ti uzmem bar one osnovne. Ko zna šta si uradio sebi poslednjih nedelja... "

"Ko zna?"

"O, prestani s tim, Džonatane!"

"Nadam se da vas ne prekidam" začuli su Stelin glas s vrata.

"Uđi" pozvao je i osmeh je nestao s njegovog lica.

"Da li biste želeli nešto da popijete, gospođo Broud?" upitala je Loti, uljudno, ali hladno.

"Ne, hvala. Ali bih volela kad biste nas ostavili nasamo. Uh... Kako možeš da radiš s takvim ljudima?" upitala je čim je Loti zatvorila vrata za sobom.

"Mislim da to nije tvoja stvar. Treba da razgovaramo o daleko ozbiljnijoj stvari."

"O... nešto ozbiljno?"

"Na žalost, vrlo ozbiljno."

Stela je sela i prebacila nogu preko noge. Namerno je dozvolila da joj suknja otkrije lepo oblikovane noge.

"Nemoj se truditi, Stela. Neće ti uspeti, ovoga puta."

"Dobro, šta to imaš da mi kažeš?"

"Juče sam išao na dok... na poslovni sastanak sa Gabrijelom Masinom."

"Oh..." rekla je i duboko uzdahnula.

"Baš čudno... Nikada mi nisi rekla ništa o svojoj prošlosti."

"A šta je trebalo da ti kažem, Džonatane? Da sam bila kurva pre nego što sam te srela? Zar misliš da je trebalo to da učinim? Da li bi ti to učinio na mom mestu?"

"Pa, moram priznati da ne mogu lako da se postavim u tu situaciju."

"Da, razmem. Ti ne možeš da se postaviš ni u jednu situaciju osim one u kojoj si... zlatni dečake. Ali, nismo svi imali sve što poželimo..."

"Gospode bože" kazao je s gađenjem. "Nećeš valjda opet o tome? Mislio sam da je s takvim monolozima gotovo posle filmova sa Džoan Kraford."

"Bila sam gladna! Ti ne znaš kako je to, zar ne?"

"Ti si uvek gladna, Stela."

"Pa šta ako jesam? I ti bi bio da si odrastao kao ja. Otac nas je napustio..."

"Hajde, Stela, molim te poštedi me..."

"A očuh je jedva dočekao da napunim šesnaest da počne da me iskorištava iz večeri u več, dok je majka na dežurstvu."

Bio je šokiran. Nikada mu to nije rekla. Za trenutak je prema njoj

osetio sažaljenje. Očigledno je imala užasno detinjstvo.

"Imaš ti sad kome da se poveravaš, Stela. Meni si kasno došla."

"Šta ti misliš, Džonatane? On će odneti te slike prvom novinaru i ti to znaš!"

"A ti misliš da ću ja da se izravnam s tim nitkovom i upropastim sve za šta su se moj deda i otac borili da stvore, samo zato što si se ti skidala i radila gadosti pred ljudima koji sad hoće to da naplate?"

"Zar me nisi čuo! On će to odneti prvom novinaru! Te slike će biti na naslovnim stranama na svakom kiosku. Ti to hoćeš?"

"Mene to ne brine, Stela. Ja imam prijateljicu s kojom ću odmah da ugovorim intervju na televiziji. Otvoriću srce pred gledaocima i reći kako sam bio lud i nasamaren od jedne jeftine drolje. Svi će me razumeti, sažaljevati, ali će biti na mojoj strani."

"Mrzim te... U tvojim venama ne teče krv, već led! Ti ne znaš šta znači voleti nekoga... žrtvovati se! Ti si loš ljubavnik, Džonatane!"

"Nemam vremena za tvoje izlive, Stela" rekao je zatresavši glavom. "Po savetu mog advokata napuštam naš stan i odlazim u jedan apartman. Dobićeš formulare i potrebno je da predaš sve materijale u vezi sa hotelima na kojima si radila. Dobićeš jednu platu više i time smo nas dvoje završili sve."

"Ti me otpuštaš?" upitala je šapatom.

"Oslobađam te se na svakom planu, Stela. Danas."

"I misliš da je svemu kraj? Da ćeš tako jeftino proći?"

"Da, siguran sam. Ti si propala, Stela. Sasvim propala..."

"Povući ću te na dno, Džonatane! Hoću da vidim tvoje lice kad padneš sa svog pijedestala. Poželećeš da budeš mrtav zbog ovoga..."

"Nas dvoje nemamo više o čemu da razgovaramo, Stela. Možda, ako budeš imala sreće, možda ćeš dobiti ulogu u nekom od onih filmova. Ali, sada želim samo jedno, da izađeš iz mog života, zauvek! Ako ne izađeš svojevolejno, budi sigurna da ću naći nekoga ko će te izbaciti."

"Ti nikada ne grešiš, zar ne? Pa, dozvoli da ti nešto kažem, Džonatane. Upravo si napravio najveću grešku u svom životu" rekla je i izašla iz kancelarije.

"Loti, jesi li mi donela one vitamine što si obećala?" upitao je Džonatan.

Kasnije toga dana Džonatan je imao još jedan sastanak. Razgovor je trebalo da bude o nekim delovima plana za „*River park*“, a prisustvovali su mu neki uticajni i bogati ljudi koje je dobro poznao.

"Lepo je što te vidimo, Džonatane" rekao je Peri Bodin. "Mislim da bismo mogli da čujemo nešto više u vezi sa „*River parkom*“, ako nemaš ništa protiv."

"Naravno da nemam ništa protiv."

"Gospodine Broud" počeo je Vinston Majls "mislim da bismo

morali da obratimo vašu pažnju na Dvanaestu aveniju. Ti delovi trebalo bi da ostanu nepromenjeni..."

"Zašto, gospodine Mjals?"

"Zato što je to već jedna urbana celina, gospodine Broud. Ne možemo je nasilno menjati."

"Dvanaesta avenija pre izgleda kao ruševina. To je poprište lakih žena i narkomana. To nije urbana celina u drugom smislu."

"Vinston želi da kaže" prekinuo ih je muž Ebi Forester "da bi svaki deo koji je zahvaćen planom morao da očuva svoju osnovnu crtu."

"Mislim da sam shvatio šta želi da kaže... Mogu samo da vam kažem da „*River park*“ neće narušiti susedstvo, možda ga treba samo malo osvežiti i dati mu novu crtu."

"Lepo ste to rekli" rekla je Ester Esterhazi "udovica Mikloša Esterhazija koja je uložila veliki novac u kompjutere i mnoge druge stvari."

"Hvala vam, gospođo" rekao je Džonatan i nastavio ćaskanje i na mahove ozbiljan razgovor s ljudima bez čije pomoći nije mogao ni da razmišlja o uspehu plana. Ipak, kad je krenuo na večeru sa Meri, bio je umoran i pomalo nervozan.

"Hej, Džoni... Pa, ti ništa ne jedeš" rekla je Meri zabrinuto.

"Nisam gladan. Osećam se kao zverka na koju je već nedeljama otvoren lov. Sve me previše iscrpljuje..."

"Kad se samo setim da si ti taj koji mi govori da moram da štedim snagu i da ne treba po ceo dan da sedim pored očeve postelje. Eto, sad sam tu, umesto da jedem sendvič sa tunjevinom, čitam neki krimić u krevetu i odmaram se, a ti ni ne jedeš... Nije „*River park*“, zar ne? Šta nije u redu, Džoni? Tata te brine?"

"Naravno, ali..."

"Ali šta?"

"Nešto drugo" priznao je. "Stela i ja smo raskinuli."

"O, Džonatane... To je u redu. To je bilo neophodno."

"Meri... ovo se dešava pod izuzetnim okolnostima..."

"Pa, ljudi kao ti ne žene se, ali i ne razilaze bez buke. Ipak, mislim da je bolje i tako nego nikako."

"Nisam tako mislio. Možda će uskoro biti raznih članaka po novinama... nekih slika, koje će uticati na položaj svih nas."

"Ne razumem. Razvod danas nije ono što je bio pre dvadeset godina."

"Nije to... Mislio sam na pornografske slike... Stela je imala prošlost... Slikala se u najodvratnijim pozama za nekog sitnog fotografa i sada su filmovi pronađeni."

"Ali, zar ih ne možemo... otkupiti?"

"Stvar je komplikovana. Reč je o uceni i neko pretili da će ih uskoro objaviti svi seksi časopisi."

O, Džonatane! Kako si mogao da budeš tako glup? Pitanje je lebdelo u vazduhu. Nije imao reči. Šta joj je mogao reći?

"Žao mi je, Džonatane" promrmljala je. "Nisi ti kriv. Stvarno..."

"Jeste, krivica je moja, Meri."

"Nemoj kriviti sebe, Džonatane. Svi pravimo greške. Ponekad se zaljubimo u nekog u koga ne bismo smeli i umesto da to prestane, ide sve dalje, sve dublje..."

Gledao je ozbiljno, shvatajući da ona govori možda o sebi. Meri takođe može da ima tajne.

"Hoću da idem kući, Džonatane."

"Da li ti je dobro, Meri?"

"Ne, dragi, ne osećam se najbolje. Boli me glava... "

"Ne daj se, Meri. Razgovaraćemo sutra" rekao je Džonatan.

Kad je stigao kući, osećao se usamljenijim nego ikad. Trebalo mu je nečije društvo, ali čije? Odjednom mu je Romi Monahan pala na pamet. Jasno mu je dala do znanja da mu ne veruje previše, da joj se ne dopada previše, ali ipak ga je nešto privlačilo toj ženi. Bilo je skoro devet sati. Šta bi rekla kad bi je sad nazvao? Sigurno bi pomislila da želi da je zavede da bi pristala na njihov projekat. Pa ipak, ako ne pokuša, neće ni znati. Kad je podigao slušalicu, osećao se kao gimnazijalac koji treba nekog da pozove na sastanak prvi put.

"Molim?" začuo je njen glas.

"Zdravo, Romi. Džonatan Broud ovde..."

"Da?"

"Razmišljao sam o tome kako živiš u „Red huku“ i kako bih voleo da saznam nešto više o mestu koje želim da menjam..." govorio je i bio toliko nezadovoljan sobom da mu je došlo da spusti slušalicu. Ipak, nastavio je. Mislio sam da navratim... mogli bismo da izađemo u šetnju, negde da odemo na kafu..." rekao je i zastao. Zašto ne kaže nešto, pitao se u očajanju. "Znam da je malo kasno i ako si zauzeta..."

"Ne, nisam. U redu je. Malo sam iznenađena i to je sve. Naravno. Dođi" rekla je i dala mu adresu.

"Koliko dobro poznaješ taj deo, Ferguse?" upitao je Džonatan.

"Otprilike kao i vi, gospodine."

"Onda uzmi kartu..." predložio je i zavalio se na sedištu. Bio je srećan što je pokušao i što ga nije odbila.

"Lep stan" rekao je gledajući kroz ogroman prozor. Pred njim je bio prekrasan pogled na njujoršku luku.

"Hvala. I meni se dopada."

Bila je u farmerkama i belo-plavoj majici koja joj je bila prevelika. Nije bila našminkana, ali joj je lice sjalo jednom lepotom kakvu je Džonatan retko viđao.

"Od kad stanuješ ovde?"

"Dve godine, tri meseca i četrnaest dana. Sanjala sam o ovakvom stanu godinama" rekla je i nasmešila se.

Stan je bio ogroman i prostor je zaista bio prevelik za jednu osobu. U jednom uglu bila je kuhinja sa velikim stolom i mnogo posuđa koje je visilo na zidovima. Nameštaj je bio udoban, ali ne nov i bilo je očito da Romi ne pati od nameštaja koji košta ogromne sume. U jednom uglu nalazio se štafelaj i uopšte prostor za slikanje.

"Slikaš?" upitao je.

"Malo... većinom akvarela. Luku, galebove...znaš već."

"Pa, ovo je prilično dobro snabdeveno akvarelistu."

"Čovek s kojim sam živela bio je slikar. To je gotovo, ali je ostala oprema. Uostalom, prihod mi je potreban za izdržavanje ovog mesta. Rođena sam i odrasla samo nekoliko ulica dalje. Ne mogu ni da zamislim šta bi me moglo odvući odavde. Možda da se preselim u Belu kuću" šalila se. "Ovde su moji koreni i ovde poznajem ljude koji su mi slični. Zar tu ima nečeg čudnog?"

"Ne. U pravu si..."

"Obično jesam. Zar ti nisi primetio?"

"Jesam" rekao je i klimnuo glavom.

"Pa, otkud vi ovde noćas, gospodine Broud? Drugim rečima, čemu mogu da zahvalim što ste me posetili?"

"Rekao sam ti. Bio sa nemiran... Oećao sam potrebu da odem negde, da budem s nekim..."

"I zato si između Tibeta, „Gornje volte" i „Red huka" izabrao ovo poslednje?"

"Tako nešto."

"Moram priznati da sam malo zbunjena. Naši susreti do sada nisu bili baš topli i srdačni..."

"Ja jesam bio topao i srdačan. Ti nisi."

"Ali mi se ipak čini da nisi čovek koji se vraća po svoju kaznu. Bar te štampa ne predstavlja kao takvog. Da li je u tome tvoja tajna, Džonatane?"

"Nimalo mi ne olakšavaš to što sam ovde, Romi."

"Oh, izvini. Nisam mislila da se to od mene očekuje večeras."

"Možda je bolje da odem" rekao je smrknuo.

"Možda je bolje da mi kažeš zašto si došao. Da li je ovo privatna poseta? Da li je nešto onako, uz put? Da li si pomislio da sam samo još jedna od onih žena sa tvog verovatno podužeg spiska?"

"Hteo sam da dođem, jer sam zbog nekog glupog... jer mi se i pored svega dopadaš" priznao je ustajući. Bio je ljut na sebe, ali i na nju. "Očito je da privlačnost nije obostrana i bolje da sad stvarno krenem."

"Dozvoli da ti ja nešto kažem" nastavila je. "Mene ne zanimaju oženjeni muškarci... Ja jednostavno nisam taj tip, jasno?"

"Hoćeš da znaš zašto sam došao večeras?" upitao je gledajući u

njene oči koje su blistale. Bile su kao zeleni dragulji na mesečini. "Zato što sam bio potišten i usamljen. Zato što mi je otac na samrti, zato što imam nekih problema o kojima ne mogu čak ni da pričam i zato što sam pomislio da si ti osoba s kojom bih mogao da razgovaram, da popijem kafu ili prošetam. To je sve. Baš sve... Još se ne zna, ali, ja se razvodim sa Stelom. Ne živimo zajedno i advokati već rade na tome..." govorio je glasno, uzbuđeno i već bio na vratima kad je viknula za njim.

"Džonatane! Džonatane, sačekaj!" Zastao je i polako se okrenuo prema njoj. "Ti moraš razumeti taj deo mene. Najčešće sam stvarno previše iskrena i sumnjičava. To je moja priroda, pretpostavljam. Moji su poreklom iz Irske."

"Moguće je da je zbog toga" prihvatio je.

"Pa ipak, kad god primetim da sam pogrešila, vrlo brzo se izvinim. Prihvataš li?"

"Šta?" upitao je, ne pokušavajući da joj olakša.

"Izvinjenje."

"Da, prihvatom."

"Dobro" nasmešila se. Bila je lepa kad se smešila, pomislio je. "Mislim da bismo sad mogli da odemo kod Lusi."

"Ko je Lusi?"

"Pitaš ko je Lusi? Videćeš" rekla je i oboje su pošli napolje. "Šališ se?" upitala je kad je krenuo prema kolima.

"Šta je sad?"

"Ako misliš da bih otišla kod Lusi „bentlijem“, mora da si lud. To ne bih preživela."

"Dobro" slegnuo je ramenima.

"Zar tvoj vozač ne bi mogao sa nama?"

"Pa, ne. Posao mu je da vozi" rekao je vragolasto, a u stvari nije hteo da je deli ni sa kim. "Ovo kao da nije Njujork" primetio je.

"U pravu si. Većina ljudi koji žive ovde nikada ne idu do Menhetna. Većina radi u obližnjoj fabrici. Ja sam jedna od retkih koja prelazi na drugu stranu svakoga dana."

"Poznajete se, zar ne?"

"Da, ja sam za sve njih samo Romi. Zato i živim ovde. Svi misle da sam pametna, cene me, ali bi sve bilo bolje da sam se udala i imala dvoje dece, umesto što sam studirala."

"Imaš li prijatelje među njima?"

"Naravno, mnogo njih. Prijateljstvo je ovde nešto drugo nego među ljudima s kojima ti živiš. Ovde se ljudi posećuju mnogo češće, uvek ima neka svadba, krštenje ili pogreb. Meni se to dopada. Ovo je malo mesto i svi se dobro poznajemo."

Konačno su stigli u mali restoran koji je Lusi držala.

"Ovde svi zalaze pred večer. Moj otac i braća mogli bi biti tu."

Nadam se da ti to ne smeta."

"Ne, ne smeta mi... Ukoliko ne budu pomislili da smo nas dvoje..."

"Nije važno šta će oni pomisliti."

Restoran je bio pun mladih i starijih ljudi, kako muškaraca, tako i žena. Romi je mahnula Lusi i pošla u ugao sa Džonatanom.

"Nema ni tate, ni braće" rekla je.

"Kako je živeti u tako velikoj porodici?"

"Lepo. Vrlo smo bliski. Samo, malo smo čudni. Ni jedan brat se još nije oženio. Naravno, Džozef je sveštenik, ali ni ostali nisu oduševljeni tom idejom, baš kao ni ja. Mama i tata su imali divan brak i čini mi se da se svi pribojavamo da ne bismo imali nešto tako lepo."

"Zar to nije bežanje od nečega?"

"Čudno je da to kaže neko ko je upravo odlučio da se razvede."

"Ja ipak verujem u instituciju. I deca, takođe... Voleo bih da imam dece."

"Zašto onda niste imali? Možda ste bili prezaposleni?"

"Moja žena jeste. U stvari, nije bila žena koja želi da ima decu. Čini mi se da sam to otkrio prilično kasno, ali sam hteo, verovatno bi mi to bilo jasno još na početku."

"Romi, ko je ovo?" upitala je Lusi prilazeći njihovom stolu.

"Lusi Mincioti, Džonatan Broud" rekla je Romi zvanično ih upoznajući.

"Drago mi je... Tako zgodan čovek" rekla je Lusi kroz smeh. "Šta želite da popijete?"

"Samo kafe, Lusi."

"Ne dolazi u obzir, Romi. To nije za mlade ljude. Radije bih vam donela lepih kolača."

"Pa, kad baš hoćeš" rekla je Romi pogledavši u Džonatana.

"U redu je" složio se Džonatan.

"Tako vas volim. Odmah se vraćam" dodala je Lusi i požurila.

"Kad je mama umrla bila sam još devojčica. Lusi je uvek bila tu da mi pomogne. Govorila je da jedna devojčica mora imati žensku ruku pored sebe, kad živi sa pet muškaraca u kući. Kao što vidiš, i sada komentariše moj dolazak s tobom. No, moram priznati, retko ko zadovolji njene kriterijume. Najčešće mi niko i ne prilazi plašeći se Lusi."

"Dobro je obavila posao" primetio je Džonatan.

"Rekao si da ti je otac teško bolestan."

"Da, njegovi bubrezi su bolesni. Lekari kažu da nema pomoći."

"Žao mi je, Džonatan. Vrlo ste bliski, zar ne?"

"Bliski koliko je to samo moguće između oca i sina. Možda zvuči čudno, ali mislim da mi je on najbolji prijatelj."

"Tako i ja mislim o svojoj porodici. Pred njima sam stvarno ja, a za druge čovek mora imati drugo lice."

"Ne mogu ni da zamislim kako će život izgledati bez njega."

"Kolačići za moje drage goste" rekla je Lusi donoseći im pun tanjir domaćih kolača.

"O, Lusi... stvarno nisi morala..."

"Kako misliš, nisam morala? Romi..."

"Dobro, dobro" požurila je da je umiri Romi i starija žena ostavila ih je same. "Divna je, ali jako osetljiva. O ovome ću da slušam sledećih desetak dana."

"Žao mi je ako sam ti napravio teškoće."

"U redu je" nasmešila se.

Pili su kafi u jeli dobre Lusine kolače. Razgovarali su o svemu i svačemu.

"Slušaj, Džonatane. Čini mi se da mi počinje da biva jasno šta nameravaš s tim tvojim poduhvatom, ali mi se čini da nisi daleko odmakao. Kad to ne bi bilo mesto gde bi samo bogati mogli da žive, imao bi više podrške nego što misliš. Surovo je izbaciti svet iz svojih domova radi jedne zamisli o predivnom gradu unutar grada, ali gradu koji je skup za običnog čoveka. Kad bi to bila prirodna zajednica svakojakih ljudi, sve bi bilo normalnije. .. bar po mom mišljenju."

"Sve je to lepo, Romi, ali meni se čini da Njujork ne može unazad. Novac vlada svetom, a sve više će to da uzme maha."

"Ne, sve dok ima mesta za sve, taj projekat vredi truda. I stari vole da obilaze skupe radnje, baš kao i siromašni. Ali, zar je fer odvojiti bogat svet koji je i ovako izdvojen zbog svog povlašćenog položaja?"

"Zašto sve gledaš samo u tom svetlu? Zar je problem samo u tome?"

"Ne, nije. Ima tu bezbroj problema, Džonatane. Ali, ja govorim o onom najosnovnijem. Ipak, po meni je veštačko stvarati samo stanove za bogate, robne kuće za bogate, sve za bogat svet. Šta sa ostatkom, Džonatane? Ovo bi mogao biti veliki eksperiment današnjice, Džonatane! Nemoj mu smanjivati i sužavati značaj."

Nekoliko trenutaka su ćutali. Džonatan je razmišljao o onome što mu je rekla. Bila je u pravu, ali, zar on nije? Zar on nije hteo da ulepša taj grad? Da olakša ljudima život?

"O, bože! Pogledaj koliko je sati!" uzviknula je bacivši pogled na sat. "Kad ne spavam dovoljno, ujutru plašim ljude na poslu svojim podočnjacima."

"Moja krivica" rekao je Džonatan ustajući. Pozdravili su se sa Lusi i izašli. "Kad se razgovor odvija poput ovoga, ne znam kad je dosta" priznao je.

"Nemoj se izvinjavati" rekla je pogledavši ga svojim lepim zelenim očima. "Sa mnom je isto. Čini se da imamo dosta zajedničkog, mada ne izgleda tako."

"Pa, moram priznati da mi je drago zbog toga."

"Jadnik" pogledala je prema Fergusu koji je strpljivo čekao Džonatana. "Dosadnog li posla."

"Posao je posao."

"Nikada ne bih podnela da me ljudi tako čekaju" bila je iskrena. "Niti bih volela da mi neko drugi namešta i razmešta krevet."

"Čudno je to... Novac brzo izmeni ljude."

"Zato ja i ne želim da imam previše. Volim što sam ovakva kakva sam i ne bih volela da me bilo šta promeni iz korena."

"I meni se tako dopadaš" priznao je.

"Laku noć, Džonatane" rekla je posle trenutka zbunjenosti. "Drago mi je što si došao."

"Laku noć, Romi" uzvratio je blago i pošao prema kolima.

14.

Mora da nastavi. Mora napred, razmišljala je Stela trčeći. Obično je trčala tri milje, ali za ovaj dan predvidela je šest. Takva je bila. Kad je nešto išlo teško, ona je sebe opterećivala još više. Zato je bila jaka i spremna da izdrži mnogo toga.

Odlučila je da nastavi sa planom. Ona i Enderson razradili su detaljan plan kako da preuzmu Džonatanovu kompaniju. Naravno, niko neće verovati da je s njom i s Džonatanom sve gotovo. Svi će verovati Endersonu. On ima lice koje uliva poverenje, baš kao što je Džonatan mislio da pored sebe ima dobrog saradnika, čak prijatelja.

Enderson će se postarati da priča kako Džonatan nije dobar radnik, rukovodilac i kako ima posla s podzemljem, brzo običu grad. S obzirom da Džonatan već nema dovoljno podrške sa svojim najnovijim projektom, to sve neće biti teško. Bez oca, koji je sada zaista na samrti, Džonatan neće vredeti ništa. Biće prosto izgubljen. Enderson će se postarati i za to da se Gabrijel Masina uključi u plan i to će im sigurno olakšati posao.

Iako je Gabrijel iskoristio i ponizio one večeri u kolima, ona je naučila svoju lekciju. Sa Gabrijelom se može igrati samo po njegovim pravilima. Ona mu pripada, u njegovim je rukama i s tim je bolje da se pomiri što pre.

Naravno, kad dođe vreme za to, ona i Enderson će morati da prekinu svoju vezu, ali to im neće teško pasti. On joj se sasvim sigurno dopada, ali i on i ona znaju šta žele i to je najvažnije.

Trčanje joj je pomagalo. Bila je manje napeta i sigurna u sebe. Bila je sigurna da će njen plan dobro završiti. Slike i filmovi ostaće u Gabrijelovim rukama, ali njoj to ne smeta. Ovoga popodneva će voditi ljubav, lepše nego ikada ranije. Pružiće Endersonu ljubav kakvu još nije upoznao, razmišljala je i nastavila da trči.

Stela je ušla u skup rastoran u crnim kožnim pantalonama, velikom crnom džemperu i preko ramena je prebacila crnu kožnu jaknu. Izgledala je lepo, a lepo se i osećala.

"Izgledaš fantastično, Stela" rekao je Ogi kad je prišla i poljubila ga u obraz. "Postoje samo tri stvari posle kojih žena sija kao ti sada. Nakit, dve nedelje na nekom prelepom mestu na obali ili nov muškarac. Koja je stvar u pitanju, Stela?"

"Naruči šampanjac, Ogi. Moramo nešto da proslavimo."

"Ne podnosim neizvesnost, Stela. Šta se dešava?" upitao je trljajući ruke. Strasno je želeo da zna sve o životima drugih ljudi.

"Budi strpljiv, Ogi. Moram prvo da popijem nešto. Suva su mi usta" izazivala ga je namerno. Kad je šampanjac stigao, podigla je svoju čašu i nazdravila. Za novi recept za sjaj u očima! I, Ogi, moram

priznati da ovoga puta nisi bio u pravu. Nisam dobila nakit već poduže vreme, u nekom letovalištu nisam bila, mada bih volela, a nije se pojavio ni nov muškarac. Radi se o tome da nema više muškaraca u mom životu!"

"Pa, šta se desilo našem dragom prijatelju?"

"Bilo je zabavno jedno izvesno vreme, ali sada je tome kraj. "Tako" rekla je i podigla svoju čašu.

"Nisi jedina, ali kako ti je, Stela? Zar ozbiljno misliš da..."

"Istina je, Ogi. Napuštam Džonatana."

"Nisam čuo ništa o tome."

"Ti si prvi u gradu koji je saznao. Ipak, pretpostavljam da će do sutra svi da znaju."

"Šta se desilo? Svi znaju da ste oboje imali... nešto više od braka, ali, zar to nije funkcionisalo dobro?"

"Mogu li da ti kažem otvoreno, Ogi? Kao prijatelju?"

"Naravno, draga. Šta ti je taj grubijan uradio?"

"Džonatan je jako bolestan čovek. Svi njegovi ljudi ga se plaše. Poslednjih šest meseci s njim, bili su pravi košmar. Ne možeš ni da zamisliš. Nesanice, piće... Užasan čovek. Otac mu je teško bolestan i sada ga čeka prvi veliki slom u životu... Tukao me je, Ogi. I to ne jednom..."

"Ma, hajde, Stela. Tebe sigurno nije lako istući. To je kao ući u duel s pumom..."

"Ali, to je istina, Ogi. Nikad nikome nisam rekla. Pogodio me je četkom za kosu. Hteo je da mi zapali kosu..."

"Molim te, lepotice... To se nije desilo od kad su se neke filmske zvezde razišle!"

"Ogi! Ovo nije vreme za šalu! Prošla sam kroz nešto užasno. Zašto si takav?"

"Ti to ozbiljno, zar ne?" upitao je sada već šokiran.

"To je bila moja svakodnevnica. Zar ne razumeš o čemu ti govorim? Džonatan je bolestan čovek i učinila sam sve da mu pomognem, ali ne mogu više. Zar nije ljudski što želim da se zaštitim od takvog čoveka? Molim te nemoj da mi kažeš da grešim..."

"Naravno da ne grešiš, mila. Jadna moja Stela. Ogi će ti pomoći. Ako ti je potreban advokat, novac, bilo šta, samo reci Ogiju."

"Meni je potrebno samo jedno, Ogi. Tvoje prijateljstvo."

* * *

Njen život počinje opet da liči na predjašnji, razmišljala je Stela dok se vozila prema Long Ajlendu. Mora da uspe! Ona je jedna od onih koji uvek prežive, razmišljala je.

Stavila je kasetu „Toking hedsa" i uživala u muzici. Osećala se izvrsno. Posle novca i seksa, osveta je najslađa stvar na svetu! Pored Gabrijela se osećala sigurnom, moćnom i uživala je u tome.

"Zdravo, mala" rekao je Gabriel kad je ušla. Gledao je „*Malu kuću u preriji*”. "Gledaš li nekad ovu seriju? Divan je... Meni se ponekad plače dok je gledam."

"Podseća te na tvoju porodicu?" upitala je i nasmešila se. "Čudno. Jesam li ti rekla kako je ova kuća prelepa, Gabrijele?" upitala je skidajući rukavice.

"Ne, mislim da prošlog puta nisi baš mnogo videla."

"Videla sam dovoljno, ali ne sve. Jesu li te ruže iz tvog vrta?"

"Hm... ko zna?"

"Trebalo bi da znaš, Gabrijele. Trebalo bi da znaš koliko vredi ono što imaš i ono što jesi. "

"Čini mi se da ćeš sledeće nedelje biti na naslovnim stranama, Stela" rekao je odjednom menjajući temu. Nije znala zašto je tako otvoren. Da li misli na one slike od Džerija, ili zbog toga što se razilazi sa Džonatanom? "Pređaću ih Bobu i zamoliti da odabere one koje nisu mnogo neukusne. Toliko ću učiniti za tebe zbog onoga što nas je nekad vezivalo."

"Lepo od tebe, Gabrijele... Ali, šta se desilo? Zar nisi ništa postigao kod Džonatana?" upitala je terajući se da govori mirnim glasom.

"Čini mi se da mu ne smeta to što će njegova žena biti na stranicama pornografske štampe. Da li je tebi to jasno?"

"Sad znaš kako je bilo živeti s njim."

"Da. Novac nije pomogao."

"Ti si rekao da možeš da ga kupiš kad zaželiš, Gabrijele, a on ne stoji sjajno. Ja to znam. Ima dosta problema sa bankama. Ja ga napuštam, Gabrijele. Dosta mi je..."

"Hej, Stela! Zar i meni? Čovek saznaje da mu je žena bila, a verovatno i sad jeste drolja, a ti ga napuštaš!"

Mora izdržati, ponavljala je. Mora ići dalje! Nema povratka!

"Ponekad ti je potrebna nečija pomoć da bi doneo neku odluku. Mene ne brinu slike, Gabrijele. Ne želim da mislim na prošlost i ono što sam učinila iz očajanja. Bila sam gladna! Ljudi će razumeti, a ko ne razume, ne mora. Znam samo da sad imam tebe i da ti moram biti zahvalna na svemu. Ti si mi pomogao da donesem odluku koja je morala da bude doneta."

"Baš lepo, Stela" rekao je i seo naspram nje. "Ali šta ja imam od toga?"

"Ti? Šta da kažem? Dobio si slike... Za njih ćeš sigurno dobiti lepe pare."

"Zar ti stvarno misliš da ja želim da se te slike objave?"
Nasmešila se kao za reklamu.

"Pa, poverovala sam ti..."

"Pokušao sam da uradim ono što ti nisi kad se radi o našem dogovoru. Ali, to nije bilo zato da ti lično nanese bol..."

"A ono u kolima pre nekoliko večeri?"

"Samo sam hteo da znaš da sa mnom nema šale. Hteo sam da sve u vezi sa mnom shvatiš ozbiljno."

"Zar te ja ne shvatam ozbiljno, Gabrijele? Zato sam danas i došla. Znaš šta, učini sa slikama šta ti drago. Ali ipak sam htela nešto da ti predložim."

"Moraš da budeš obazriva, Stela. Mogla bi da dospeš i u zatvor."

"O, Gabrijele" rekla je kroz smeh. "Tako si sladak kad to hoćeš. A sada da čuješ priču. Kao što znaš, Džonatan će ubrzo propasti. Smrt njegovog oca biće za njega poslednja kap. On i njegova sestra gotovo su patološki vezani za njega."

"Nemoj da zalaziš u psihu, Stela. Pređi na stvar."

"Pa, kad Džonatan bude najslabiji, a ja ne budem pored njega, sve će da zavisi od Endersona Kendala. On me je uverio da će biti na mojoj strani."

"Čestitam. Ali, ko je Enderson Kendal?"

"Enderson je obrazovan, fini i Džonatan mu veruje. On je upućen u sve poslove i s njegovom pomoći sve će ići lako."

"Ne zvuči loše. Ali, zašto je na tvojoj strani? Spavaš li s njim, Stela?"

"Nemoj da budeš grub, Gabrijele. I, zašto uvek misliš sve najgore o meni?"

"Kako najgore? To je ono u čemu si najbolja."

"Enderson i ja samo smo poslovni... prijatelji. Ne spavam ja sa svakim, Gabrijele."

"I?" upitao je podigavši jednu obrvu.

"Mislim da bi nam, mogao pomoći. Takođe bismo mi mogli da pomognemo tebi. Uskoro će Džonatanov brod početi da tone. Mi ćemo biti spremni da uzmemo ono što ne propadne. „*River park*“ bi moga da bude naš. Sada je vreme da o tome razmislimo."

"Ne znam zašto, ali čini mi se da bismo sad mogli u krevet" rekao je.

"Nemam ništa protiv, Gabrijele" rekla je ustajući. Prišla mu je lagano i sela u krilo. Počela je da ga miluje po grudima, a onda stavila njegovu veliku ruku na svoje grudi. Uživao je u tome, razmišljala je.

"Možda nije trebalo da se rastajemo. Možda nam je suđeno da budemo par" rekao je promuklim glasom.

"Jeste, Gabrijele..."

"Nas vezuje nešto posebno, zar ne, Stela?"

"Naravno..."

"Ti voliš iste stvari kao i ja... Novac, seks, i seks i novac. Mi bismo bili najbolji poslovni partneri. Ako ti misliš da zajedno možemo da srušimo Brouda, hajde da to učinimo."

"Dragi Gabrijele..." promrmljala je i približila mu svoja usta.

Poljubac je bio dug i strastan. Kao da su na taj način želeli da zapečate dogovor.

"Ne, ne ovde, Stela. Hoću krevet. Veliki krevet... Hoću ceo svet..." mrmljao je i podigao u naručje.

Onda je poneo stepeništem do svoje ogromne spavaće sobe. Lagano je spustio, milujući je grubo, onako kako je volela. Polako ga je svlačila, dozvoljavajući da on to isto učini s njenom odećom. A onda je započela luda, iscrpljujuća ljubavna igra. Stela je mislila samo na jedno. Kako da Gabrijel bude zadovoljan što je s njom, što je ima. Mora da nastavi. Mora da izdrži u svemu da bi opstala u tom surovom svetu, ponavljala je neumorno.

* * *

Osmog dana Dejvid Broud došao je sebi i otvorio oči. Pogledao je oko sebe i pored kreveta ugledao svoju kćerku. Bio je u krevetu, u bolnici.

"Šta to radiš?" upitao je. Meri je ispustila časopis koji je čitala od iznenađenja.

Njeno lice odjednom se ozarilo.

"Tata! Tata..."

Džonatan je imao sastanak kad je Loti uletela u kancelariju.

"Izvinite..." rekla je gotovo bez daha. "Tvoj otac, Džonatan! Divne vesti!"

Fergus je stigao u bolnicu u rekordnom vremenu. Džonatan je trčao stepeništem ostajući bez daha. Kad je konačno stigao do sobe svoga oca, lice mu se razvuklo u širok osmeh. Osoba koju je najviše voleo na svetu opet je bila dobro.

"Tata!" povikao je i potrčao u očev zagrljaj. Meri im se pridružila i porodica je ponovo bila na okupu.

Lekari nisu imali objašnjenje za ono što se desilo Dejvidu Broudu. Bilo je to čudo koje nije moralo da potraje. Džonatan je bio zapanjen poboljšanjem svoga oca. U stvari, njegov otac je izuzetna ličnost i sve u vezi s njim je izuzetno. Tog popodneva nije nameravao da se vrati na posao. Taj dan za njega je praznik. Nije bio tako srećan već nekoliko nedelja. Razmišljao je i o Romi. Nije je video nekoliko dana i njegova osećanja za nju počela su da se komplikuju. Ako za njih postoji budućnost, a nadao se da je tako, onda sve mora ići lagano, pažljivo. Bio je toliko srećan da je to morao da podeli sa Ebi. Nazvao je, bila je kod kuće i pozvala ga da dođe. Dočekala ga je Rozana. Opet poznati osmeh i svetlucanje u očima.

"Ebi vas čeka u salonu" rekla mu je.

"Hvala, Rozana."

Ebi mu je usula piće i sela pored njega. Sunce je ulazilo u sobu i davalo joj posebnu toplinu. Ebi je bila divna, mirisala je divno i Džonatan je bio van sebe od sreće. Sve dok Ebi nije progovorila.

"Drago mi je što si došao, Džonatane. Htela sam da te nazovem. Na žalost, mene su odabrali, tome je donekle kriv moj muž, da ti kažem da od „*River parka*“ nema ništa."

"Kako to misliš" upitao je zabezeknuto.

"Kao što znaš, Vilson Majls je podrobno preispitao tvoj plan. Znaš da je izložio teoriju da gotovo sve treba da ima oblik kakav ima i sada. On je za tradiciju... Čini mi se da su ostali bili na njegovoj strani..."

"Ti ne misliš valjda tako, Ebi?"

"Plašim se da se slažem s njima, Džonatane. Porodica moga muža ima dosta poseda u tom kraju, kao što znaš. Ne mogu mirno da sedim i posmatram kako neko ruši ono što je još baka moga muža podigla... To bi bilo skrnavljenje."

"Gluposti! Od početka sam naglašavao da nameravam da sačuvam sve što vredi sačuvati. Siguran sam da niko iz komisije ne misli da je pametno sačuvati petorazredne hotele koji su morali biti srušeni pre nekoliko decenija!"

"Ti kao da ne shvataš ono glavno, Džonatane" rekla je hladno, Džonatanu se učinilo čak s prezirom.

"A šta je ono glavno?"

"Da žuriš, Džonatane. Želiš sve vrlo brzo... U tome je stvar."

O čemu je ona pričala? Otkuda taj izraz lica? Zar se sve promenilo među njima samo zato što njen muž misli da on želi sve prebrzo? Da želi na vrh mlad?

"Dobro, na čijoj si ti strani u stvari?"

"Na njihovoj, naravno. Mislila sam da ti je to jasno."

"Ne, nije mi jasno!" bio je ljutit. "Mislio sam da nas nešto vezuje. Nisam mislio da sam ti potreban samo za seks..."

"Možda bi bilo bolje da ti je Majls sam saopštio novost."

"Znači, on je novi? On je taj koji će da me zameni?"

"Da, u stvari već jeste. Samo, Džonatane, ja se slažem sa svojim mužem. Previše žuriš... Želiš sve odjednom."

"Ne moraš me pratiti" ustao je. Već dugo nije bio tako ljut. Tako ojađen.

"Neće mi biti teško."

"Ne, nema potrebe" ponovio je ledenim glasom.

"Džonatane" pozvala je za njim. "Nemoj sve to da uzmeš k srcu. Svi smo mi vrlo zahvalni za sve što si učinio za ovaj grad..."

"Dirnut sam, Ejbigel! Hvala."

Zatvorio je vrata salona za sobom i pošao prema izlazu.

"Zbogom, gospodine Broud..." čuo je iza sebe mek glas. Rozana je stajala na stepeništu. "Zar niste nešto zaboravili?"

"Jesam li?"

"Rekla bih da jeste" nežno je prešla rukom preko svojih bujnih grudi. Usne su zvale na poljubac.

"Kako sam samo mogao da zaboravim?" rekao je i stvorio se pored nje.

"Dođite" pozvala ga je. "Znam jedno pogodno mesto."

Ušli su u malenu prostoriju i Rozana je zaključala vrata. Onda je brzo svukla uniformu i Džonatan se zagledao u njeno lepo, mlado telo. Brzo je privukao sebi, kao da ne može da izdrži. Bila je izazovna, a u njemu se bio nagomilao umor i razočaranje. Trajalo je kratko, ali su oboje bili srećni i zadovoljni. Kao deca koja uspeju da ukradu nešto što je zabranjeno voće.

"O, gospodine, bilo je divno... Hoćete li uskoro opet doći?" upitala je oblačeći se.

"Ne verujem. Žao mi je..."

"Znači, neću vas više videti?"

Osećao se krivim što je uzeo tako, bez razmišljanja. Nije bilo pravo, nije bilo fer... On je trebao nešto više od neke žene, nešto što ne bi bilo možda tako slatko, ali što bi ostavilo traga.

"Mislim da nećeš... Dođi ako ti nešto zatreba. Posao, novac, bilo šta" rekao je na kraju.

Samo mu se toplo nasmešila. Njeno lice bilo je blistavo od sreće. Još jednom je poljubio i požurio iz kuće Ejbigel Forester sa zagonetnim osmehom na licu.

Deo poslepodneva proveo je u svojoj gimnastičkoj dvorani. Želeo je dobro da se istrči, izvežba i ispliva, da bi oterao umor i nezadovoljstvo koje ga je pritiskalo poslednjih nekoliko nedelja. Posle svega dozvolio je sebi sat vremena sna. I pored razgovora sa Ebi na kraju se osećao izvrsno.

Sve vreme u dvorani razmišljao je o svom razgovoru sa Romi. Možda je bila u pravu. Zašto ne bi ispunio očekivanja toliko ljudi? Zašto to ne bi bio grad u gradu? On se dokazao kao graditelj velelepni nebodera, zašto ne bi otišao korak dalje? Zašto ne bi učinio za ovaj grad ono što niko nije želeo?

Vraćajući se nazad u kancelariju, zakazao je sastanak sa Endersonom, Sidnijem i svojim arhitektom Vilsonom Marinerom. Saopštiće im da razmišlja o novoj varijanti „*River parka*". Reći će im, mada je već video njihova zabezegnuta lica, da hoće zgrade i stanove za različite ljude. Možda je i Šerman Meloni bio u pravu! Pomislio je na Stelu i zapitao se. Zar je i on takav? Zar je ceo njegov život samo borba za novac? Možda bi stvarno morao da misli i na siromašne, na decu i hendikepirane...

Pošto je njegovom ocu bilo bolje, pošto se razišao sa Stelom i našao Romi, osećao se kao preporođen. U stvari, bio je tako uzbuđen zbog svega da je odlučio da nazove Romi. Nije s njom razgovarao od one posete, a nije bio siguran zbog čega. Možda se plašio da neće podneti njeno odbijanje ako ga ne shvati dovoljno ozbiljno.

"Ovde Džonatan, Romi" rekao je kad se javila.

"O, Džonatane, zdravo..."

Samo to? On se nadao nečem više. Mogla je da ga pita gde je, da mu kaže da umire od želje da ga vidi...

"Zovem te da vidim da li bi mogla da izađeš sa mnom na večeru" pitao je duboko udahnuvši vazduh. "Naravno, ne bih te vodio na jedno od onih mesta koje ti ne voliš... Moj šofer zna jedan izvrstan restoran u Čajna-taunu. Ili... ako ti se ne dopada da idemo tako, ići ćemo bez šofera. Kao običan svet" žurio je da kaže sve, nadajući se da neće pomisliti da je brbljiv i zbunjiv. "Šta kažeš?"

"Imam jako mnogo posla" rekla je nakon nekoliko trenutaka ćutanja.

"Molim te, Romi. Teško podnosim poraz. To mi se gotovo nikada ne dešava" šalio se na svoj račun.

"U redu" nasmejala se. "Kako da odolim kad si spreman da izađeš čak i bez svog šofera? Završavam sa poslom u sedam. Dođi po mene."

"Biću tamo!"

Kad se kasno popodne vratio u kancelariju, Loti mu je dala poruke i zagledala se u njega.

"Izgledaš kao mačka koja je progutala miša" konstatovala je.

"Da, život može da se izmeni za tili čas, Loti."

Pošto je obavio posao koji ga je čekao, još jednom je otišao da poseti oca u bolnici. Dejvid Broud izgledao je kao onaj stari Dejvid. Bilo mu je teško kad je pomislio na one dane kad je bio u komi i kad mu se činilo da je tako blizu smrti.

"Tata, izgledaš sjajno" rekao je Džonatan ulazeći.

"Pa, ne verujem da izgledam baš sjajno, ali sam živ. Poslao sam tvoju sestru kući. Bila je tako zabrinuta i tako nervozna da nisam više mogao da je gledam. Bolničarke su mi kazale da je danima bila pored mog kreveta. Nisi joj to smeo dozvoliti, Džonatane."

"U pravu si, tata. Pokušavao sam da je nagovorim da ode kući i dobro se ispava, ali nije htela ni da čuje."

"Pa, šta imaš da mi kažeš, Džoni? Kako posao? Kako si ti?"

Džonatanove oči napunile su se suzama. Bilo je divno što sedi tu pored svoga oca i razgovara o svemu kao nekada.

"Problemi, tata. Problemi i razna rešenja" priznao je, pitajući se da li da mu kaže da se razvodi sa Stelom. Ipak, pre nego što se odlučio, bolničarka je ušla u sobu i rekla mu da je vreme da se njegov otac odmara. Pozdravio se s njim i izašao.

15.

"Zdravo" pozdravila ga je Romi čekajući ga na stepeništu. "Kako se snalaziš bez svog šofera?"

"Nije strašno. Zar nije divno kako se svuda za tili čas može stići taksijem?"

"Tako je, zar ne?" upitala je u stvari ga zadirkujući.

Dok su se taksijem vozili u kinesku četvrt, Džonatan joj je ispričao da se stanje njegovog oca naglo popravilo.

"O, Džonatan! Pa, to je neverovatno... Pravo čudo!"

Ona sama bila je najlepše čudo koje mu se desilo posle Stele. Možda je Stela bila lepa, izazovna i samosvesna, Ebi seksepilna i rafinirana, ali Romi je bila nešto gotovo nestvarno, razmišljao je Džonatan. Bila je inteligentna, duhovita i tako prizemna. Osećao je koliko joj je stalo do nekih stvari, istinski i strasno.

"To jeste čudo. I ja sam zahvalan" rekao je tihim glasom.

Restoran je bio nevelik, ali prijatan i tih. Romi je uživala od prvog trenutka. Džonatan je bio pažljiv, hrana izvrsna i usluga takođe.

"Kako je to, Džonatan?" upitala je. "Gde god odeš, svuda sve najbolje. Najbolje sobe, najbolja hrana, najbolje piće, najbolja mesta..."

"Taj deo života bogatih ljudi je onaj lepši deo" bio je iskren. "Lepo je ne morati da čekaš U dugom redu, ne morati voziti se podzemnom željeznicom, ne strepeti od nekih birokrata..."

"Prisutni se izuzimaju, naravno" prekinula ga je.

"Ja te ne smatram birokratom, Romi. Ti svoj posao radiš pošteno i neko na tvom mestu možda bi zloupotrebio svoj položaj..."

"Nisi tako mislio kad smo se videli prvi put. Koliko se sećam, bio si uveren da sam baš to."

"Ne, nisam..."

"Naravno da jesi, Džonatan" nasmejala se. "Znaš, razmišljala sam o tebi prilično... Činjenica je da mi se dopadaš mnogo više nego što sam očekivala."

"Pa, to je već neki početak..."

"Ne, dozvoli da završim" podigla je ruku. "Mnogo mi se dopadaš, ali ja ipak imam svoj posao. Zato, mislim da bi bilo najbolje da se ne vidamo dok se tvoji planovi ne prihvate ili ne odbiju."

"U pravu si, Romi" klimnuo je glavom. "Drago mi je što si dovoljno samostalna da mi to kažeš. Doduše, ja u to nisam ni za tren posumnjao. Ipak, važno je da prestaneš da razmišljaš o „*River parku*“ kao o pretnji lepoti luke koju voliš. Činjenica je i to da sam stvari počeo da gledam drugim očima otkad poznajem tebe. Ne samo ti, pomogli su mi još neki ljudi. Šerman Meloni na primer."

"Nisam sigurna da razumem šta hoćeš da kažeš, Džonatan."

"Ja sam gradu nudio jedan nov, lepi kutak u kojem nema opstanka za one siromašnije. Bila si u pravu, Romi. Bila bi to još jedna igračka za bogate. Kad si mi ukazala na neke stvari, sve se izmenilo. Ne znam još ništa konkretno, ali sam za sutra sazvaio sastanak i to ću predložiti mojim saradnicima. Želim stanove za sve kategorije, obične robne kuće, kao i ponešto ekskluzivno. Biće to zajednica svih ljudi koji i sad žive u tom kraju."

"Drago mi je što to čujem" izjavila je nakon nekoliko trenutaka. Dok su se vozili do njenog stana nastavili su razgovor o „*River parku*".

"Nije teško pogoditi zašto imaš toliko uspeha, Džonatane" konstatovala je Romi saslušavši ga. "Ti si onaj koji uvek nađe izlaz. Uvek se snađe."

"Ja ne bih da se već oprostimo, Romi" priznao je kad su stigli. "Zar baš moramo?"

"Pa, činjenica je da je kasno..."

"Ali, još uvek smo mladi. Kad me neka žena ne pozove na kafu posle izlaska, osećam se jadno" dodao je.

"Dobro. Pozvan si na kafu."

Skuvala je kafu i spremila nešto za grickanje. Pijuckali su kafu, pričali i slušali Šopena. Čudno, razmišljao je Džonatan. Imao je toliko veza, toliko žena želelo je da spava s njim, a on sad ne zna kako da pride Romi. Bila je lepa, poželjna i želeo je više nego išta na svetu.

"Romi, moram nešto da te pitam."

"Da čujem."

"Znam da smo gotovo na dve strane ovoga posla... ali, misliš li da bismo zajedno mogli... da imamo budućnost?"

"Mislim da bismo morali da otkrijemo šta možemo, a šta ne."

Pomilovao je po kosi, a onda po licu. Bila je tako nežna, tako drugačija.

"Romi..." šapnuo je i ona mu se privila u zagrljaj. Samopouzdanje koje mu nije bilo strano sada nije bilo prisutno. Plašio se da ne napravi pogrešan korak.

"Mislim da tražimo nevolje" promrmljala je

"Ne" rekao je ljubeći je u kosu.

"Velike nevolje."

"Mi se možemo nositi s tim, Romi."

"Dobro" složila se između dva poljupca "ali nemoj mene da kriviš ako bude tako."

Nije bila greška. Bilo je to jedno od najlepših njegovih iskustava u životu. Sa Romi sve je bilo drugačije. Vodili su ljubav i uživali, ali nije to bila samo strast i želja, bila je to nežnost koja je opijala srce. Kao da su se godinama poznavali. Kao da među njima nije bilo tajni. Samo privlačnost i ljubav... Da, ako o tome nije razmišljao, sada je bilo vreme da se suoči s istinom. Bio je zaljubljen kao pubertetlija.

Kao i obično, Džonatan se probudio pre zore. Na prstima je otišao

u kuhinju, skuvao kafu i spremio kajganu za doručak. Romi se probudila pre sedam.

"Ustaješ li uvek ovako rano?" upitala je prilazeći mu. Bila je još uvek malo pospana, a plava kosa padala joj je na ramena u divnom neredu.

"Da."

"A smem li da pitam zašto?"

"To je moj lek..."

"Moraćeš da menjaš svoj lek, drugar."

"Romi, za tebe bih promenio sve, samo kaži."

Ljubili su se kao da ne mogu da se odvoje ni za tren. Sećanja na proteklu noć oživela su za tren. Kad se konačno odmakla od njega, još jednom je pomilovao po kosi.

"Voliš li kajganu?"

"Mrzim jaja... Vratimo se u krevet. Imamo još pola sata do polaska."

Bilo mu je žao truda, ali s obzirom na predlog...

Pre osam sati bili su kod Lusi. Bilo je očito da se vole i da im nije stalo do toga šta će drugi misliti. Kad su stigla njena braća i njen otac, Romi im je mahnula i upitala da li se sećaju Džonatana. Naravno da su se sećali. Međutim, sada je bilo očito da su zajedno po drugoj osnovi. Romi je kao i obično išla s ocem preko reke, ali je putovanje sa Džonatanom bilo nešto drugo. Sve je imalo novu čar.

"Vidiš li, razumeš li zašto ne bih volela da se ovo promeni?" upitala ga je zagledana u reku.

"Zaštitiću sve što budem mogao, Romi" obećao je i klimnuo glavom. "Veruj mi na reč."

Kad je stigao na posao, osećao se predivno. Sve je oko njega bilo nekako lepše, nekako drugačije. Međutim, u kancelarijama su svi bili tmurni i zabrinuti. Nisu bili srećni kao on. A on je osećao potrebu da im vikne da je život lep, da je lepo živeti.

"Zdravo, Sidni. Zdravo, Loti!" rekao je veselo ulazeći u kancelariju. "Molim jednu kafu!"

Kad je ušla u njegovu kancelariju, Loti ga je zabrinuto pogledala.

"Jutros nisi bio kod kuće, Džonatane."

"Tačno, Loti."

"Džonatane, jutros smo pokušali da dođemo do tebe..."

"Hej, Loti! Šta hoćeš od mene? I ja imam svoj privatni život. Kafa će mi zaista prijati..."

Dok je prilazila stolu, Džonatan je odjednom shvatio da nešto nije u redu. Nešto se desilo. Ma šta to bilo, nije želeo da čuje ništa ružno. Bio je siguran da ne želi loše vesti."

"Žao mi je, Džonatane..."

"Loti, ta kafa..."

"Tvoj otac, Džonatane..."

"On se odlično oseća. Sinoć sam ga video. To je pravo čudo..."

"Umro je, Džonatane" rekla je Loti više ne mogavši da zadrži suze.

"Loti, video sam ga sinoć. Hej, s takvim stvarima se nije šaliti."

"On je mrtav, Džonatane. Umro je oko sedam sati. Bio je to još jedan udar. Žao mi je, Džoni. Tako mi je žao..."

Gledao je bez reči, bez razumevanja. Tek tada je istina počela da mu stiže do vijuga.

"Kažu da se to dešava ponekad..." rekla je Loti, ali on je više nije slušao.

Bio je negde daleko, a nije znao kako će smoći snage da se vrati.

16.

Većina uticajnih ljudi skupila se na pogrebu Dejvida Brouda. Bili su tu guverner, gradonačelnik, tri kongresmena, nekoliko federalnih sudija, mnogi bankari, prijatelji, kako poslovni tako i lični. Velika gotska katedrala jedva je primila sve one koji su želeli da odaju poslednju poštu velikom čoveku.

Džonatan i Meri bili su jedno pored drugog, svako izgubljen u svojim mislima. Za Džonatana je sve to bio ružan san iz kojeg nije mogao da se probudi. On jednostavno nije mogao da razume da je njegov otac mrtav.

"Nemoj da se okrećeš" rekla mu je Meri u jednom trenutku "ali, tu je i Stela."

Stvarno, Stela je došla. Bila u crnini u kojoj je izgledala lepo kao i obično. Posle govora im je prišla, ali njih dvoje užurbano su pošli dalje. Međutim, uspeła je da uhvati Džonatana na ruku. Stao je, ne želeći da pravi scenu.

"Žao mi je" rekla je. "Nadam se da ćete vas dvoje to preživeti..."

"Ta užasna žena" promrmljala je Meri. "Prava veštica."

Kad su prišli kolima, Džonatan se okrenuo, ali nje više nije bilo. A onda je ugledao Romi. Bila je tako nežna i tako mu je bila potrebna. Bilo bi mnogo lakše da je sad tu, pored njega. Ipak, bilo je još rano da budu viđeni zajedno. Naročito s obzirom na okolnosti.

"Osećam se tako čudno" rekla je Meri u kolima. "Tata je umro i nas dvoje smo ostali sami, Džonatane. Ne znam kako da ti to objasnim, ali, odjednom se osećam slobodnom, slobodnijom nego ikad." Bio je šokiran njenim rečima, ali nije kazao ništa. "Ja nikada nisam bila srećna, Džonatane" duboko je uzdahnula. "Mislím da ti to znaš. Celog života nečega sam se plašila i strepela od nečeg. Bila sam kod mnogih psihijatará, pokušavala da nađem pomoć. Ti to nisi znao, zar ne, Džonatane?"

"Zašto si to držala kao tajnu?"

"Imam ja još mnogo tajni, Džonatane je. Ali ti ne mogu reći ništa. Još ne."

Na groblju su bili sa njih dvoje i nekoliko najbližih rođaka. Tako bi to Dejvid želeo. Džonatan je i dalje bio u šoku. Kad su les spuštali u raku, suze su mu nekontrolisano tekle niz lice. Plakao je kao malo dete.

"Sada smo sami, Džoni" rekla je Meri kad su krenuli nazad u kola.

Samo je klimnuo glavom. Otišli su u stan njihovog oca i Meri je spremila omlet. Insistirala je da nešto pojede, mada nije osećao glad. I pored sve tuge i bola, bilo mu je drago što ima nekog ko će se brinuti o njemu.

"Meri, zašto ti nisi plakala?" upitao je nešto kasnije. Pogledala ga je i slegnula ramenima.

"Ne znam, Džonatane. Misim da nisam bila spremna..."

"Šta te to muči, Meri?"

"Stvarno hoćeš da čuješ?"

"Da!" Otvorila je tašnu i izvadila cigaretu. "Nisam znao da pušiš."

"Rekla sam ti, ima mnogo toga što ne znaš."

"Da, razumem."

"Jesi li za jedno piće?" upitala je i kad je klimnuo glavom, usula im je po jedan viski. Meri je bila nervozna. "U meni se celog života vodila borba, Džonatane. Ona dobra i ona loša Meri borile su se za prevlast. Ti i tata poznavali ste samo dobru Meri. Ali ima tu i ona druga polovina."

Imao je osećaj da će mu reći nešto ružno. Zaista ružno. Nije želeo da čuje to. Ne danas.

"Vidiš, Džonatane, ja sam celog života bila ljuta. Jako ljuta. Sve je počelo kad si se ti rodio..."

"Meri..."

"Ne, sačekaj. Moraš me saslušati. Kao što znaš, devojčice nikada nisu bile na prvom mestu u našoj porodici. Uvek si ti bio najvažniji. A ja sam bila po strani svega što je važno, što je veliko. Mislim da sam se promenila kad sam shvatila šta se dešava. Nisam više htela da budem dobra devojčica. U stvari, ja sam i dalje bila dobra za druge, ali sam u sebi izgradila jednu drugu Meri."

"Ovo je nešto kao psihoanaliza."

"Jeste, upravo to, Džonatane. I nemoj reći da je to sve glupost. Problem je bio u tome što nisam znala kako da budem loša. U početku sam mislila da će biti dovoljno ako se zaljubim u tebe. Znaš već, onako kako nije u redu između brata i sestre. Mislila sam da će to biti dovoljno."

Džonatan je osetio da mu se podiže želudac. Bilo mu je muka.

"Ne boj se, to je prestalo" rekla je videvši njegovo blede lice. "Stvarno. Odlučila sam da to nije dovoljno, a i silila sam se na to. Bilo je jednostrano i nije me ispunjavalo. I tako sam počela da tražim nešto drugo, nešto novo i našla sam to u školi, sa drugim devojčicama."

Nije znao o čemu govori, ali se nije usudio da pita.

"Ne kažeš ništa. Ne pomažeš mi."

"Zato što ne razumem."

"Ne? Postala sam lezbijka, Džonatane."

Gledao je kao da je vidi prvi put. Sada je sve dolazilo na svoje mesto. Sve se uklapalo. Već dugo je osećao da nešto u vezi sa njom nije kako treba, ali nije znao šta je to. Sada mu je bilo jasno. Njegova sestra bila je lezbijka. Nije znao šta da kaže, nije znao ni šta oseća.

"To je ono što želiš?" upitao je na kraju.

"Da" rekla je zadovoljno. "To je ono što želim. Počelo je iz želje da činim nešto što nije dobro, što nije dozvoljeno, ali onda sam shvatila da tu ima nešto što me ispunjava. Ono što sam radila nije bilo loše, Džonatane. Bilo je dobro, bilo je lepo. Posle nekoliko godina terapije, ja sebe prihvatam kao takvu. Konačno sam prihvatila činjenicu da sa muškarcem ne mogu da doživim ono što mogu sa drugom ženom." Klimnuo je glavom. Ona se nagla prema njemu i uzela njegovu ruku.

"Džoni, iako sam te mrzela toliko dugo, ja te volim. Moraš mi verovati. Tu sad nema pomoći. Ti si dobar i drag i želim da budeš srećan. Mislim da sam ja sad srećna. Konačno sam srećna, Džoni! I tebi želim isto." Opet je klimnuo glavom. "Biću tu još dok se ne oporaviš od svega ovoga" nastavila je. "A onda odlazim na neko vreme."

"Kuda?"

"Postoji jedna žena, Džoni. Moja prijateljica koja ima dizajnersku firmu u Parizu. Želi da joj se pridružim, da budemo partneri. Ja to želim, Džoni. Ja sam bogata žena bez obaveza, i želim da živim svoj život. Ali prvo želim da ti prebrodiš ovo."

Gledao je nekoliko trenutaka i mislio kako je u stvari hrabra.

"Meri, nisam siguran da sam baš sve shvatio pravilno, da sve mogu da prihvatim ali pokušaću. Obećavam."

"Znam da hoćeš, Džonatane."

* * *

Nekoliko sledećih nedelja Džonatan je bio u depresiji iz koje nije mogao da se iščupa. I pored izuzetnog truda kako Meri tako Loti, kretao se i radio kao duh. Sve više vremena provodio je sam, u gimnastičkoj dvorani i u bazenu. Tako je mogao da se preda svojoj tuzi, a da ga niko ne ometa.

"Zar misliš da bi tata bio srećan da zna kako provodiš dane, Džonatane?" upitala ga je Meri jednog dana. "Životariš. To nije ono što je očekivao od tebe."

"Žao mi je, Meri. Ti se osećaš slobodnom. Slobodnom da činiš šta ti drago. Ja se osećam drugačije. Valjda se to zove bol."

"A možda je to zbog toga što sad nema ko da te gleda kako si dobar, kako si jak i kako sve uspevaš. Žao mi je, Džonatane... Jednostavno nije lako gledati te takvog."

I Romi je, čini se, bilo dosta njegovog neraspoloženja.

"Pogledaj se, drugar" rekla mu je dok su večerali u jednom otmenom restoranu. "Senka nekadašnjeg Džonatana."

"Molim te, Romi... Nemoj sad i ti!"

"Šta je sad? Svako ti sudi zbog tvog ponašanja?"

"Dosta o tome, Romi! Misliš da mi nije dosta?"

"Drago mi je što sam uspela bar da te razljutim! To je bolje od letargije u koju si zapao!"

"Zar nemam prava da se oporavim na svoj način? Zar bi trebalo da

nastavim sa životom, a da se ne osvrćem na ono što je bilo? Kao da se ništa nije desilo?"

"Džonatane, tvoj gubitak je veliki. Svi to razumeju. Ali mislim da je došlo vreme da se nastavi sa životom. Normalnim životom."

"Ko to kaže? Ti? Meri? Loti? Ja ću nastaviti kad ja budem spreman!"

"A šta će bita sa „*River parkom*”? Šta će biti sa svim onim što si odlučio da izmeniš u luci? Šta je s velikim socijalnim poduhvatom koji si želeo? Sve ćeš to da ostaviš po strani zato što ti je teško?"

"Da! Baš to ću da uradim! Pa šta?"

"Da mi je to neko rekao pre šest meseci, rekla bih mu da je lud!" bila je ljutita.

"Pa, stvari su se promenile. Sada mi to ne izgleda više tako važno i to je sve."

"Ne razumem" odgovorila je. "Jednostavno, ne razumem. Misliš li da si jedina osoba koja je izgubila nekog dragog?"

"Hvala na saučešću, Romi. Fergus će te odvesti kući. Laku noć!"

"Džonatane!" viknula je za njim, ali on je već krenuo ka izlazu.

* * *

Enderson i Stela slavili su u „*Le ziku*” na Menhetnu.

"Za nas!" rekla je Stela i podigla čašu.

"Za nas!" pridružio joj se Enderson.

"Dragi Džonatan" nasmejala se. "Da li bi iko mogao da traži više saradnje? Ceo grad priča o tome kako propada iz dana u dan."

"Iskreno rečeno, ja sam malo iznenađen. Znao sam da je voleo Dejvida i da su vrlo bliski, ali, nisam mislio da će ga njegova smrt tako pokositi."

"On je slabić" konstatovala je s prezirom. "Nikada se nije morao boriti ni za šta. Uvek je sve išlo uz tatinu pomoć. Za koga će sad da bude dobar i pametan? Kome će to ikada biti tako važno kao što je bilo Dejvidu?"

"Očito ga dobro poznaješ."

"Pa, normalno. Gabrijel upravo radi na tome da mi dobijemo posao u vezi sa lukom. Biće to novi poduhvat pod nazivom „*River vju korporejšn*”. Kako ti se dopada naziv?"

"Odličan je. Originalan."

"To je najmanje važno. Mi ćemo ljudima da ponudimo ono što žele. Džonatanov plan biće sitnica prema ovome."

"Odlično. Kada počinjemo zajednički rad?"

"Kroz nekoliko nedelja. Tvoj posao je samo da naneseš onoliko štete Džonatanovoj kompaniji koliko je to moguće. Iznutra je to lako."

Enderson je uzdahnuo i to nije promaklo Steli.

"Šta nije u redu?"

"Ništa, sve je u redu."

"Glupost. Ne grize te valjda savest, Endersone?" upitala je uz osmeh. "Tebi se to ne bi smelo desiti, Endi. Uostalom, ti ćeš dobiti bar koliko i ja. Nemoj da misliš da sam samo ja ona koja nešto dobija."

"Ne znam. Za trenutak sam razmišljao o tome kako je lepo kad nekome veruješ."

"Meni možeš da veruješ, Endi. Meni možeš."

"U redu je..."

"Dobro, nemoj da budeš nevaljao. S tim smo završili. Sada imam samo tebe. Nijednog muškarca više."

"Ti?" upitao je i nasmejao se. "Ti si poslednja žena koja bi to mogla."

"Pa, ne možeš imati i ovce i novce" slegla je ramenima. "U svakom slučaju, ne treba mešati posao i zadovoljstva. Čućemo se sutra, ljubavi. Otvori te lepe oči i uši, a radi samo ono što ne očekuju od tebe. Za manje od mesec dana Džonatan će biti uništen i zaboravljen."

* * *

Bila je sreda popodne kad su stvari krenule nagore u Broud kompaniji. Jedan Sidnijev prijatelj čuo je od svog prijatelja da Enderson Kendal priča vrlo čudne stvari o Džonatanu. Kad je doznao i to da se Enderson i Stela sastaju, izvestio je Džonatana. Njemu nije trebalo mnogo da shvati o čemu je reč. Proverio je sve što je Enderson radio poslednjih meseci zajedno sa Loti, a onda ga je pozvao u svoju kancelariju.

"Endersone" počeo je Džonatan, "sedi. Jesi li za kafu, čaj?"

"Džonatane, ti znaš da ni jedno ni drugo nije zdravo. Sve sam otrov" rekao je Enderson uz blistav osmeh.

"Da, ti mnogo paziš na sebe."

"Jesu li Vilsonovi crteži gotovi?" upitao je Enderson.

"Da, da li bi voleo da ih vidiš?"

"Naravno."

"Naravno" ponovio je Džonatan.

Gledali su se bez reči nekoliko trenutaka. A onda je Enderson počeo da bleđi.

"Zašto to radiš, Endersone?"

"Kako to misliš, Džonatane? Ne razumem na šta se odnosi pitanje..."

"Preskočimo to sada... Trebalo mi je prilično vremena da saznam šta se dešava iza mojih leđa, ali sada znam. Nemoj praviti budalu od mene, ali ni od sebe. Zašto? Reci mi zašto? Da si želeo novac, ja bih ti ga dao. Imao si moje poverenje. Zašto onda?"

"Iskrsla je prilika, Džonatane. Činilo mi se da je to ono što treba da uradim. Prava stvar."

"Prava stvar? Ali, po čijim merilima, Endersone? Ja nikad ne bih pomislio da je to prava stvar. Stela je iza svega, zar ne? Kako je došla do tebe, Endersone? Moj prijatelj koji je bio pored postelje mog bolesnog oca!" Enderson je pognuo glavu. Nije imao šta da kaže. "Pogledaj me!"

"Šta hoćeš da kažem, Džonatan?" upitao je nemoćno. Izdao ga je i sada nije bilo povratka. Džonatan je izvadio koverat iz tašne i pružio mu ga.

"Tvoj novac, Endi. Uzmi ga i odlazi."

"Džonatanane..."

"Izlazi." Dok je izlazio, Džonatan ga je posmatrao.

"Džonatanane, dozvoli samo da ti kažem..."

"Nema više vremena za tebe, Endersone" rekao je i okrenuo mu leđa.

Kad je ostao sam, zagledao se u budućnost. Udarac koji su mu Stela i Enderson naneli bio je težak, ali je bio svestan i toga da se nalazi na raskrsnici. Može da se samosažaljeva ili da se bori. Dok je gledao na reku vozila daleko ispod sebe, Džonatan je doneo odluku.

* * *

"On zna" rekao je Enderson u slušalicu. "Džonatan zna. Izbacio me je" nastavio je dok je Stela ćutala. "Šta ću sada? Ne mogu ostati bez posla, a ko će me sad primiti?"

Negde je pogrešio, ispao je iz igre i sada joj više nije bio od velike koristi, razmišljala je Stela. Naravno, njegove informacije joj mogu dobro doći, ali da li joj je stvarno potreban? I on je slabić koji ume da igra samo po svojim pravilima. Zar je mislio da će sve teći glatko?

"Sačekaj, Endersone. Pobrinićemo se za tebe."

"Nadam se. I to brzo. Ti si me nagovorila na taj nesrećni plan i sada..."

"Ja te nisam ni na šta naterala, Endi. Saberi se i prestani da kukaš. Sad moram da idem" rekla je kad ništa nije odgovorio. "Nazovi me sutra. Javiću ti šta ima novo."

Možda je tako najbolje, razmišljala je kad je spustila slušalicu. Gabrijel i Endi nisu baš neki tandem. Nije ni moglo da ispadne dobro. Ipak, bilo joj ga je žao. Nije mu želela zlo. Nastavila je da se šminka i razmišlja. I ovako će mu trebati vremena da se oporavi. A ona, ona može sve što poželi. S njenim izgledom i iskustvom za nju nema prepreka. Ali, zašto se onda redaju problemi?

Odjednom je videla kraj svojim problemima. Sada je znala šta želi da uradi. Želi da Džonatan umre. Kako se toga ranije nije setila? Tako bi sve bilo lakše, sve bi teklo bez problema, razmišljala je. Gabrijel joj je pokazao kako je to lako. Niko se nikada nije upitao gde je debeli Džeri. Moraće da razgovara sa Gabrijelom o Džonatanu. Bila je

sigurna da će se složiti.

Te noći joj je Gabrijel rekao da nikada nije lepše izgledala. Vodio je na večeru u jedan privatni klub. Sa još dva poslovna prijatelja večerali su u zasebnom apartmanu. Za večerom su razgovarali o poslu, a Stelina uloga bila je da bude lepa i zabavna. Ona je to odigrala bez greške. Bila je zadovoljnija sobom nego ikad. Kad su prijatelji otišli, Gabrijel je poveo u jednu od soba na spratu. Sve je izgledalo kao bordel i Steli to nije promaklo.

"Dopada ti se?"

"Naravno. Nekadašnji bordel?"

"Još uvek je to. Sada ćeš da odigraš svoju ulogu dame iz noći, Stela."

"Ti voliš igre, Gabrijele. To je dobro" prihvatila je znajući šta je čeka. Međutim, nije joj ništa padalo teško. Znala je da za njega nema prepreka da dođe do bilo čega. "Ja sam tvoja igračka, Gabi" tepala mu je.

Stela je davala sve od sebe da ga zadovolji. Najvažnije je da on bude zadovoljan, razmišljala je. Samo to i onda je ceo svet njen. Međutim, u jednom času je osetila njegove ruke na svom vratu. Stezale su je kao dve čelične omče. Počela je da se otima pokušavajući da dođe do daha.

"Ne... Ne!" viknuo je u jednom času i Stela se umirila. Predala se svojoj sudbini. Tek onda je stisak popustio.

Kasnije dok je on spavao, počela je da drhti. Ne, ona može tako. Sve ona može da izdrži, ubeđivala se. Ako bude igrala njegovu igru, može da pobedi. A njoj je samo do toga stalo.

* * *

"Ko je?" upitala je.

"Isporuka cveća."

Pogledala je kroz špijunku i odlučila da otvori vrata. Pred njom je bio ogroman buket bledoružičastog poljskog cveća.

"Potpišite ovde, gospođice" rekao je mladić i ona je to učinila. Zbunjeno je posegla u džep i dala mu nešto sitniša. Tek kad je ostala sama pročitala je karticu koja je bila među predivnim, mirišljivim cvećem.

„Najdraža, znam da bi bila ljuta da sam ti poslao, recimo, ruže. Samo želim da ti se zahvalim na strpljenju.“

Nikada ništa slično nije doživela. Bila je presrećna i požurila je do telefona.

"Stvarno ti se dopalo?" upitao je Džonatan nežnim glasom. "Jutros

je ubrano za tebe."

"Džonatane, ovo je divno! Tako sam srećna! Srećna sam što si opet onaj stari Džonatan..."

Kasnije, te večeri, Džonatan je došao kod nje i ispričao joj sve o Endersonu.

"Kako je mogao da ti učini tako nešto?"

"Stela je iza svega. Ne mogu da ga osuđujem zbog toga. I ja sam napravio takvu grešku. Još goru."

"Pa, kakvi su izgledi? Šta će se sad desiti?"

"Ništa Iepo. Sve vreme dok sam ja... išao okolo ne znajući šta ću sa sobom, Sidni je pokušavao da mi pomogne. Nije znao o čemu je reč, ali kao da je osećao da nešto nije u redu. Naš plan sa „*River parkom*“ nije napredovao, samo nazadovao. Šteta što ja nisam slušao ljude oko sebe."

"Nastavi" podstakla ga je Romi želeći da čuje celu priču.

"Stela je uzela neke naše planove, deo projekta i već je oformila nov predlog za istu stvar. Naravno, oni nude više investicija, više svog novca i imaju neke ljude u rukama."

"Ali kako može sama da učini ono što ni tebi nije išlo lako?"

"Gabrijel Masina je iza nje..."

"Masina? Organizovani kriminal... Mafija?" upitala je Romi s nevericom.

"Sigurno nije Masina piljar."

"Zašto ne bi dao priču „*Tajmsu*“? Zašto ljudi ne bi saznali ko je iza svega i šta smeru, Džonatane?"

"Mi nemamo dokaza za sve, Romi. Oni nisu glupi. I, imaju mnogo novca."

"Slušaj, Džonatane. Oni ipak moraju dobiti naše odobrenje. Ne postoji mogućnost da dobiju više glasova od tebe."

"Ne možemo računati s tim, Romi. Masina ima mnogo uticajnih prijatelja."

"Pa, i ja sam na uticajnom mestu. Moje odobrenje neće dobiti."

"O, Romi! Nemoj biti naivna. Zar misliš da bih dozvolio da dođeš u sukob sa Masinom i njegovom prijateljicom Stelom?"

"Nemoj mi govoriti kao brižni otac, Džonatane. Moja je dužnost da štitim ljude i ja ću svoj posao pošteno da obavim. To je posao i moja osećanja nemaju s tim nikakve veze."

"Hoćeš da kažeš da možeš da staviš svoja osećanja prema meni na stranu?"

"Možda ih ne mogu staviti na stranu, ali ih svakako mogu razdvojiti od posla."

"Pa, moram priznati da mi je drago što mogu reći da te imam na svojoj strani."

"A meni je drago što je tako" priznala je i poljubila ga.

Sledećeg jutra, posle doručka, pošli su brodom Rominog oca preko reke.

"Pa, šta ćeš da preduzmeš, drugar?" upitao je Romin otac pošto je čuo celu priču.

"Pokušavam da odlučim šta je najbolje."

"Moraćeš da igraš po njihovim pravilima" konstatovao je Brendan. "Ako neprijatelji koriste nepoštena sredstva, tako im moraš i vratiti."

Džonatan je razmišljao o Brendanovim rečima. Pa, kad bi imao negative Stelinih slika, mogao bi ih dati nekom novinaru. Ali, da li bi to stvarno mogao da učini? A ako ne može da igra prljavo, da li se nalazi u pogrešnom gradu, na pogrešnom mestu?

"Ako igraš nepošteno, ruke ti uvek ostaju prljave, Brendane" rekla je Romi. "Kad bi Džonatan tako i dobio projekat za sebe, bila bi to Pirova pobeda. Kako bi mogao sebi da pogleda u oči posle svega?"

"Moja poštena sestrice" ismejao je Brendan. "Život nije tako jednostavan i nije uvek sve čisto i lepo."

Džonatan je počeo da hoda gore-dole, pokušavajući da donese neku odluku. Ispred njega bila je reka, bio je grad koji je obožavao. Ni jedan grad sveta nije bio poput Njujorka. On je dužan da ga zaštiti onoliko koliko je to u njegovoj moći, razmišljao je. Ne sme dozvoliti Steli i ostalim ljudima na njenoj strani da dobiju odrešene ruke.

"Za sutra ću da sazovem konferenciju za štampu" rekao je Romi. "Neću napadati Stelu i Masinu, jednostavno ću da objavim naš novi plan u kojem će svi žitelji ove luke naći sebe. Tako će Stela biti po strani i neće dobiti glasove ljudi koji su najviše zainteresovani."

"Pozovi Šermana Melonija da prisustvuje konferenciji."

"Tako je, Romi. To je odgovor. Ti imaš znanja i srca za ovo."

"Naravno, zar si i jednog časa posumnjao?"

* * *

Nekoliko desetina reportera bilo je u pedeset i trećoj ulici na konferenciji za štampu koju je Džonatan sazvao. Pored njega su bili njegovi verni saradnici, Sidni, Loti, Vilson i Meri. Meri je podigla palac u znak da mu želi sve najbolje i Džonatan joj se nasmešio. Osećao se sigurnim u sebe i bližim svojoj sestri nego ikada pre. Naravno, tu je bio i Šerman Meloni u plavom odelu i patikama.

"Novinari i reporteri" počeo je Džonatan "pozvao sam vas da danas dođete ovamo da bih vam nešto pokazao."

Klimnuo je glavom i Vilson je skinuo platno kojim je bila pokrivena maketa luke urađena po njihovom projektu. I novinari i okupljeni prišli su bliže.

"Naša kompanija odlučila je da napravi izmene u svom planu za „*River park*“" rekao je. "Gospodin Meloni ukazao nam je na naše propuste i na ljude koji bi po prvobitnom planu ostali bez svojih

domova, bez mogućnosti da plate ono što smo mi nudili. Ovom prilikom želeo sam da objavim i to da svima koji sada žive u luci, nećemo oduzeti krov nad glavom."

"Prazna obećanja!" začulo se iz daljine, a i drugi ljudi počeli su da bruje. Nisu znali kako da shvate ono što je rekao.

"Gospodine Broud, mislite li time da rešite neke naše socijalne probleme?" upitao je novinar sa televizije.

"Naša kompanija ponudiće stanove za siromašne i bogate. Za sve strukture."

"Da li mislite da ćete moći da imate profit u tom slučaju, gospodine Broud?"

"Svakako. Možda ne onakav kakav se očekivao, ali profit u svakom slučaju. Zar mislite da naš grad tako ne dobija više i da to nije najvažnije?"

"Gospodine Meloni, verujete li vi da će se ovo zaista obistiniti?" Gomila se odjednom utišala, želeći da čuje Melonija.

"Kao što znate, celog života bio sam okružen lopovima i zločincima. Četrdeset godina slušao sam ih kako se brane i pokušavaju da ne plate za ono što su učinili. Posle četrdeset godina mislim da mogu da prepoznam varalicu i mogu reći da verujem gospodinu Broudu. Možda će mi se to osvetiti, ali eto, ja mu verujem!"

Džonatan mu se zahvalno nasmešio i ispružio ruku. Šerman je prihvatio i to je bio trenutak kad su mnogi blicevi sevnuli. Džonatan je bio zadovoljan. Nije znao da li će time pobediti Stelu i Masinija, ali je osećao da se nalazi na prekretnici svog života. Novi vidici bili su pred njim.

17.

Sledećih dana štampa nije pisala ni o čemu u gradu koliko o Džonatanu i njegovom velikom koraku. Nikada nije imao toliko publiciteta kao tada.

"Mislim da sam konačno krenuo u pravcu kojim sam želeo da krenem od samog početka" rekao je Džonatan Romi, dok su sedeli u njenom prijatnom stanu. "To je politika. Zaradio sam mnogo novca, znam kako se do njega dolazi, ali sada želim više od toga. Čini mi se da bih to mogao uspešno da radim. Zar je to teže nego napraviti najvišu zgradu na svetu?"

"Gospode bože! Napravila sam Frankenštajna!"

Sledećeg popodneva Romi je prisustvovala otvaranju još jednog hotela kompanije Broud. Posmatrala je Džonatana među svojim zvanicama i mislila na ono što je rekao prethodnog dana. Verovala mu je. Bio je vrlo ambiciozan, ali i sposoban. Ako počne da se bavi politikom, ne zna se dokle će stići.

Njegova budućnost, razmišljala je. A njena budućnost? Da li njih dvoje imaju neku budućnost, pitala se posmatrajući ga s ljubavlju. Poslednjih nedelja su bili tako zauzeti da nisu ni razgovarali o tome.

Otvaranje je teklo prijatno i Romi se osećala lepo. Džonatan je održao kratak prigodan govor i po ko zna koji put pomislila je kako mu je to jedna od najjačih strana. Priređene su i modna revija i zakuska. Samo, kako će hoteli raditi sad kad nema Stele? Da li je ona bila zaslužna za to što su tako dobro poslovali, ili je to bila samo koincidencija?

"Nadam se da si raspoložena za ples?" upitao je Džonatan uz osmeh. Muzika je svirala lagani tango. "Znaš, moraćemo da razgovaramo o nama... o budućnosti" šapnuo joj je u uho dok su plesali.

"Ali ne sada, važi?"

"Ma hajde, Romi. Ja sam mlad, perspektivan, bogat i zaljubljen!" Romi se odjednom ukočila. Ne zbog njegovih reči, već zbog onog što je videla. "Šta nije u redu?" upitao je.

Onda se okrenuo u pravcu u kojem je gledala i ugledao Stelu. Bila je u prekrasnoj svečanoj haljini sa svojim najlepšim osmehom na usnama.

"Šta ona traži ovde? Ma šta da je, ovoga časa će otići" rekao je ljutito.

"Džonatane, nemoj da napraviš scenu. Nije vredna toga. Sve će biti gotovo za desetak minuta..."

"U pravu si" složio se i nastavio da pleše. Međutim, Stela je plesala s jednim privlačnim mladićem i sve više im se približavala.

"Lepo od tebe što si me pozvao, Džonatane" rekla je "posle sveg

mog truda..."

"Biću ti večno zahvalan" bio je ciničan.

"I treba da budeš" odmerila je Romi od glave do pete. "Ne znam kome je mesto tu, njoj ili meni?"

"Dosta! Nemoj izazivati kad si već tu. Hajdemo, Romi. Čekaju nas gosti."

Našao je privlačnu ženu, razmišljala je Stela. Osećala se dobro što je došla. Niko drugi ne bi imao hrabrosti da učini isto. Nju nikad ne treba potcenjivati. Dok je posmatrala Džonatanu kako se kreće među svojim gostima shvatila je da ne oseća ništa prema njemu.

Oko pola dva gosti su počeli da se razilaze. Džonatan se svima zahvalio na poseti i stao pored vrata da se još jednom s njima rukuje.

"Lep posao, Džonatane" primao je čestitke svojih prijatelja i poslovnih partnera.

"Jedva čekam da dođem ovde i doživim romantičnu avanturu" rekla je Elza Dejvis, njegova prijateljica.

"S nekim koga poznajem?" upitao je šaljivo.

"Nevaljali jedan" šalila se i poljubila ga u obraz.

Romi ga je posmatrala poizdalje. Bilo je već vreme da se vrati na posao, ali je htela da se poslednja pozdravi sa Džonatanom. Mnoge žene poljubile su ga u obraz, ali njoj to nije smetalo. U stvari, uživala je u prizoru. Međutim, dok je tako stajala, Romi je pao u oči čovek sede kose sa velikim naočarima na nosu. Iako je bio u pristojnom odelu, ono je doživelo i bolje dane. Nekako se taj čovek nije uklapao u ono oko sebe. Stajao je u nekoj vrsti reda i čekao da se rukuje sa Džonatanom.

"Veličanstven posao, Džonatane" rekao je modni fotograf kojeg je poznavao godinama. "Jedva čekam da radim ovde..."

Odjednom, dok su svi gledali u poznatog fotografa, sedi čovek izvukao je revolver iz džepa i uperio ga prema Džonatanu.

"Džonatane!" uzviknula je Romi iz sveg glasa.

Kad se okrenuo prema njoj, čovek je opalio. Džonatan je pao i na stepenicama se stvorila gužva. Neki su potrčali za čovekom sa naočarima, neki su vikali, žene vrištale.

"Napravite prolaz! Napravite mesta!" neko je vikao. Romi je nepomično stajala. Nije mogla da se pokrene. A onda je ugledala Stelu kako se probija prema njemu.

"On je moj muž! On je moj muž!"

Začula se sirena kola prve pomoći, a Romi nije mogla do njega. Stela je bila kraj njega, ne dozvoljavajući nikome da mu priđe.

18.

Džonatan je bio u operacionoj sali, a Romi je sedela u čekaonici. Minuti su polako tekli, a njene misli lutale su ne mogavši da se srede. Ceo događaj ličio je na košmar iz kojeg nije mogla da se probudi. Džonatanove šanse nisu bile stopostotne.

"Sve će biti dobro, Romi" rekao je njen brat Džozef.

"Ne znam, Džo. Imam osećaj da čim nešto krene dobro, nešto grozno mora da se desi. Nije mi bilo lako, Džo. Znaš da nisam poverljiva osoba koja se lako zaljubi. Mi smo tako čudni, zar ne? Kao da mislimo da je ceo svet protiv nas. I sada, kad sam konačno našla nekog do koga mi je užasno stalo, vidi šta se desilo..."

"Moraš da se nadaš, Romi. Takav je ceo život."

Romi je klimnula glavom. I protiv njene volje suze su curile niz njeno blede lice. Ceo događaj stalno joj se vraćao. Onaj sedi čovek, pištolj i onda krv... Zašto baš on, pitala se nemoćno. Kasnije su im se pridružili i Sidni i Loti. Oboje su bili van sebe od brige, baš kao i ona.

"Ne mogu da verujem... Ne mogu da verujem..." ponavljao je Sidni. "Ovo je san i ja ću se probuditi ..."

"Nije san, Sidni" rekla je Loti blago. "To je život. Surov kako samo život ume da bude. Dobri stradaju, loši se snalaze."

"Pa, ko je taj ko je pucao u njega? Da li je neko čuo nešto pouzdano?"

"Nismo čuli ništa. Ali hoćemo" rekla je Romi odlučnim glasom.

Meri Broud bila je u Konektikatu i pronašli su je tek posle nekoliko sati. Međutim, kad je stigla, pogledala je Romi i njih dve pošle su u jednu praznu sobu.

"Vi ste žena koja se viđa s mojim bratom?" upitala je Meri.

"Da i bila sam prisutna kad su pucali u njega."

"Razumem."

Romi nije volela ljude koji kažu da razumeju ono što nikako ne mogu razumeti. Znala je da su Meri i Džonatan vrlo bliski, ali nije znala da je Meri vrlo sumnjičava.

"I ne znate ništa o njegovom stanju?"

"Još uvek je u operacionoj sali... Već osam sati. Ne želim ni da mislim o čemu je reč kad im treba osam sati za operaciju."

"Cenim što ste tu, gospođice Monahan... ali ako želite da odete kući i odmorite se, slobodno idite. Odsada ću ja da razgovaram sa lekarima."

"Ne pada mi na pamet da bilo gde idem, gospođice Broud" rekla je Romi pomalo ljutito. "I, biću tu da lekarima postavim svoja pitanja."

"Razumem."

"Šta to razumete?" upitala je Romi odjednom. "Meni je samo jasno

da ste vrlo netrpeljivi i nije mi jasno zbog čega."

"Ne poznajem vas, gospođice Monahan" rekla je Meri. "I nemam razloga da verujem ženi s kojom se Džonatan viđa."

"Slušajte, gospođice Broud. Ja nisam tu da bih se svadala sa vama. Ja volim vašeg brata i on voli mene. Znam da ga i vi mnogo volite. Dvoje koji vole istu osobu morali bi bar pokušati da nađu zajednički jezik, zar ne?" Meri je samo ćutke gledala. Oči su joj odavale nepoverenje. "Znam s kakvom je ženom vaš brat bio oženjen, s kojom je još uvek oženjen. Ali, ja nisam takva. Zato ćete morati da odlučite. Ili ćete me mrzeti i prezirati ili ćete mi verovati. Radije bih da se odlučite za ovo drugo, ali ako se i odlučite za ono prvo, ja neću očajavati."

"Dobro, onda je bolje da odemo i potražimo lekara, hoćemo li?" upitala je Meri konačno.

Ipak, lekar je našao njih.

"Čini se da je operacija bila uspešna" rekao im je. "Imao je unutrašnje krvarenje, ali je metak prošao pored važnijih organa i arterije. Možda će biti komplikacija, ali očekujemo da će gospodin Broud preživeti."

Meri je odahnula i prihvatila Rominu ruku. Bila joj je potrebna podrška. Onda su pošle da i ostalima kažu vesti. Loti je zaplakala od sreće, a Romina braća počela su da slave. Sidni je otišao da razgovara sa novinarima.

"Zašto je taj čovek pucao?" upitala je Meri kad su njih dve ostale same. "Zašto na Džonatana?"

"Nadam se da će policija to doznati."

"Iz ovih stopa idem u policiju" izjavila je Meri odlučno. "Hoću da znam šta se tačno desilo, kako se desilo, zašto i šta oni čine da dođu do tog čoveka?"

"Tek si stigla. Zašto se prvo ne odmoriš?" upitala je Romi. "Sutra nećeš moći da stojiš na nogama."

"Hvala na brizi, ali ipak idem."

Dok su išle prema liftu, dogovarale su se za sutrašnji dan.

"Nikako da poverujem da u bolnicama dobijaju potrebnu negu" rekla je Meri. "Mora uvek neko da bude prisutan."

Međutim, kad su se vrata lifta otvorila, na njima se pojavila Stela. Bila je u svojoj dugačkoj bundi, s izgledom žene koja će uskoro postati udovica.

"Gde je Džonatan?" upitala je hladno.

"Šta ti tražiš ovde?"

"Ne pada mi na pamet da tebi polažem račune. Gde je?"

"To se tebe ne tiče" rekla je Meri odlučno. Bila je spremna za borbu.

"Zahtevam da ga vidim!"

"Samo preko mene mrtve!"

"Ako mi ne kažeš gde je, napraviću scenu..."

"To već jesi. Zašto se sad lepo ne okreneš i ne odeš, Stela? Tvoja uloga počinje da zamara."

Stela je nije više slušala. Htela je da nastavi dalje, ali joj se Meri isprečila.

"Meri, molim te!" rekla je Romi, nesvesno je oslovivši po imenu.

"Ja imam pravo da budem ovde! Više od vas dve u svakom slučaju" protestovala je Stela.

"Nemaš ti nikakva prava! Hoću da odmah izadeš odavde... Znam sve o tebi i objaviću to sve ako me nateraš! Ja volim svog brata i neću dozvoliti da ga..."

"Ne, ne voliš ti njega" prekinula je Stela. "Ti si zaljubljena u njega. Samo Džonatan može da te..."

Meri je zamahnula iz sve snage i njena ruka zaustavila se na Stelinom licu. Ova je kriknula i prinela ruku svom crvenom obrazu.

"Vi ste videli šta je uradila!" povikala je govoreći Romi. "Potrudiću se da te to prilično košta, Meri!"

"Vidimo se na sudu, Stela" rekla je Meri mirno. "A sada se gubi odavde!"

Stela je zaustila da kaže još nešto, ali se predomislila i vratila se ka liftu. Onda je ugledala jednu zabezeknutu bolničarku.

"Recite gospodinu Broudu da je njegova žena bila da ga vidi."

* * *

Ceo sledeći dan Meri i Romi bile su pored Džonatanovog uzglavlja. Romi je nešto podvlačila, a Meri čitala neki francuski časopis. S vremena na vreme jedna ili druga išle bi po kafu ili sendviče. Razgovarale su tiho i do kraja dana nepoverenje između njih sasvim je iščezlo.

Prepodne sledećeg dana Džonatan je zastenjao budeći se. Meri i Romi odmah su mu pritrčale. Onda je polako otvorio oči.

"Jesi li dobro, Džonatan?" upitala je Romi brižno.

"Ja... gde..."

"Sve je u redu, Džonatan. Desila ti se užasna stvar, ali sada je sve u redu. Tu smo, uz tebe, Džonatan."

"Gospode bože... kako boli..."

"Sećaš li se ičega, Džoni?" upitala je Meri.

"Bio sam u hotelu... Pozdravljao sam se sa gostima. A onda se začuo prasak..."

"Neko je pucao u tebe, Džoni" rekla je Meri blago. "Neko je pokušao da te ubije."

"Šta kažeš? Ne razumem..."

"Neko je pucao u tebe" ponovila je Meri. "Ali sada je sve u redu."

Biće sve u najboljem redu."

"Neki Maksimilijan Veber. Jesi li ikada čuo za to ime?"

"Ne, nikad. Da li je rekao zašto?"

"Policiji je rekao da je stanar jedne od zgrada koje si nameravao da srušiš. Rekao je da mu žena umire od raka... Ispitivanja su u toku" objasnila je Romi.

"Pa, to je užasno... Mi nikada ne bismo..."

"Molim te, Džonatane, nemoj. Moraš se odmarati. Važno je da ćeš ozdraviti, mili..."

* * *

"Razumem" rekla je Stela. "Hvala vam" dodala je i spustila slušalicu. Onda se okrenula prema Gabrijelu. "U dobrom je stanju."

"Da?"

"Rekla sam da se oseća dobro. Da će preživeti."

"Do đavola!"

"Takva prilika i on je nije iskoristio!"

"To je zbog njegove devojke... Pozvala ga je i on se u poslednjem času okrenuo. Tako su bar rekli na televiziji."

"Ti nisi unajmio devojku, već ubicu. Odrpanac kojem je ruka zadrhtala. Ja bih to uradila bolje."

"U to ne sumnjam. A sada učuti. Gledam televiziju."

"Ti gledaš televiziju? Ceo plan je propao, a on gleda program!"

"Dosta, mala. Sada je kasno."

"Ostali smo nas dvoje, a policija ima čoveka koji će sve propevati! Šta će se desiti kad..."

"Rekao sam dosta, Stela! Ti si me uvukla u sve to! Ti, kučko!"

"To boli, Gabrijele" povikala je kad je uhvatio za vrat. "Ako se nas dvoje budemo svađali, sve će propasti. Još uvek ima nade... Ne brini, Gabrijele."

Pogledao je i onda se okrenuo prema televizoru. Stela je otišla u kupatilo i stavila obloge na vrat.

* * *

„*Nisam imao šta da izgubim*“, bio je naslov u novinama posle izjave čoveka koji je pokušao da ubije Džonatana. Pogledao je tekst još jednom i bacio novine.

"Nemoj se uzbuđivati, Džonatane" rekla je Loti. Sedela je na ivici kreveta i pričala mu novosti. Želeo je što pre da se vrati na posao i nije hteo da izgubi kontakt sa svojom kompanijom.

"Kako to misliš? Zar misliš da je to moguće?"

"Pa, valjda si u pravu..." priznala je Loti.

Džonatan je pokušao da ustane, ali je bio preslab za to. Njegove povrede su još uvek bile takve da nije smeo da prenaagli. Ipak, posle šest dana u bolničkom krevetu, nije više imao živaca da se pomiri s bolešću.

"Dobro napreduješ" rekla je Loti. "Pogledaj ga samo. Još nekoliko dana i ići ćeš kući, a onda na posao." Nije odgovorio ništa. "Šta je sad?"

"Ništa."

"Kako ništa? Džonatane, šta te muči? Kaži Loti."

"Ovo mesto je sigurno?" upitao je na kraju.

"O čemu ti to pričaš?"

"Pravo je čudo što sam tu i da pričam sa tobom, Loti. Možda je to bio samo prvi pokušaj."

"O, Džonatane, prestani. Morbidan si. To je bio samo jedan od mnogih neuračunljivih tipova koji se muvaju po Njujorku. Bio je na pogrešnom mestu i učinio je pogrešnu stvar."

"Ne bih rekao, Loti. Možda je to čudno, ali meni se čini da me neko ima na nišanu."

"To je sve zbog premora, Džonatane. Potreban ti je odmor. Možda bi bilo najpametnije da odeš na jedan lep odmor. Znam da o tome ranije nije bilo govora, ali..."

"Tačno, odmor ne dolazi u obzir, Loti. Zar da dozvolim da se moj projekat sruši?"

"Ništa se neće srušiti. Sidni i ja možemo sve i sami... izvesno vreme. Šta kažeš na lep odmor od nekoliko nedelja na francuskoj rivijeri?"

"Zaboravi."

"S nekim kao što je Romi? Na takvom putovanju događaju še najlepše stvari."

"Loti, molim te..."

"Zaboravi na „*River park*“ za trenutak, hoćeš li? Zaboravi na sve i misli na tu divnu devojkicu s kojom bi bilo divno provesti i ceo život."

19.

Sledećeg dana, Lotine reči nisu mu izlazile iz glave.

"Kad izađem odavde, hoću da živimo zajedno, Romi" rekao je kad je došla da ga poseti. "Hoćeš li i ti da živimo zajedno?"

"Naravno da želim."

"Kad ćeš se preseliti kod mene?"

"Molim? Mislila sam da će biti obratno."

"Kako to misliš?"

"Iako si ti blizu neba, ja ne želim da živim u tvom stanu, Džonatane. Ako me želiš, onda se moraš pomiriti s tim ko sam i odakle dolazim."

"Ma hajde, Romi. Zar ja da se iselim iz svoje zgrade? Razmisli malo. Ljudi će misliti da s njom nešto nije u redu. Verovatno bi pomislili da će se sledećeg meseca srušiti..."

"Ali sa njom zaista nešto nije u redu. Ona nije izgrađena za mene. Ja tamo jednostavno ne pripadam. Ja ne želim sve tvoje bogatstvo i sjaj, ja želim samo tebe, Džonatane..."

"Smem li da uđem, gospodine Broud?" začuli su sa vrata.

"Da, samo izvolite" rekao je Džonatan ugledavši poznatog detektiva.

"Konačno smo razrešili slučaj, gospodine Broud. FBI je ispitao izvesnog Maksimilijana Vebera. Njegovo pravo ime je Ginter Herman. Došao je u Ameriku 1948. pod imenom Maks Petrov. Tražen je kao nacistički zločinac i neki Italijan mu je pomogao da dođe ovamo. Od tada se bavi teškim kriminalom za ljude koji se bave organizovanim kriminalom." Džonatan ga je gledao s nevericom. Detektiv Brigs je nastavio. "Gospodine Broud, molim vas recite mi iskreno. Da li ste imali neke veze sa Mafijom?"

"Nisam, ali... moja žena jeste."

* * *

Bilo je oko osam sati uveče kad je Gabrijel Masina razgovarao s jednim svojim prijateljem policajcem.

"Otkrili su Vebera" čuo je sa druge strane žice. "Vreme ističe, Gabrijele."

Za manje od sat vremena avion je bio spreman da njega i Stelu prebaci u Majami. Steli se Majami nikada nije dopadao, ali mirila se s tim putovanjem, naročito u situaciji u kojoj se iznenadno našla. Kad stignu tamo, razmišljala je, odlučiće šta dalje. Svakako postoji neko rešenje. Uvek postoji neko rešenje...

Kad je avion uzleteo, Gabrijel im je usuo po piće. Dok je pila gorkoslatko piće, Stela je ponovo zaključila kako ga je potpuno pridobila. Ali, muškarce nije teško pridobiti za sebe, mislila je.

"Jesi li za cigaretu?"

"Da... ali ne mogu da jedem dok letim."

Nisu se još ni popeli do najviše tačke, a on je već zaspao. Spavao je tako otvorenih usta i Stela ga je s gađenjem posmatrala. Ona je u stvari mrzela muškarce. Džonatana, Gabrijela, Vejna, Endersona, sve njih ... Mrzela je oca mada ga nije nikad ni upoznala. Svog poočima mrzela još više. Mrzela je sve muškarce koji su samo hteli da uzimaju, ali ništa da daju zauzvrat.

Ispod nje je bio ogroman grad sa svim svojim svetlima, reklamama koje su blistale u noći. Čudno je to koliko je zavolela taj grad. Koliko li će vremena proći pre nego što bude mogla da se vrati u njega?

* * *

Bilo je skoro jedanaest sati kad su se vrata Džonatanove sobe otvorila. U polusnu, postao je svestan nečijeg prisustva u sobi. Prvo mu je palo na pamet da se neko vratio da dovrši posao koji je propao prvi put.

"Džonatane?" začuo je šapat.

"Ko je to?"

"Enderson. Molim te, Džonatane. Moram da razgovaram sa tobom."

Džonatan je upalio svetio pored kreveta i pogledao u njega. Bio je nekako drugačiji, ne više onako nemaran i savršenog držanja kao pre.

"Kako si ušao ovamo? Pozvaću bolničarku..."

"Ne, Džonatane, molim te" molio je Enderson. "Uvukao sam se. Morao sam da te vidim. Samo mi daj nekoliko minuta."

"Šta hoćeš?"

"Od kad sam čuo šta ti se desilo, osećao sam da moramo da razgovaramo. Nikada nisam verovao u priču o Veberu..."

"Pređi na stvar."

"Stela je htela da joj se pridružim u poslu sa Gabrijelom Masinom. Rado sam pristao na to. Ali, to nije bilo zbog toga što sam tebi hteo zlo. Naravno, hteo sam ono što ti imaš. Ali, to nije sve. Duboko sam pao, Džonatane. Kocka, droga... počeo sam da gubim kontrolu. Ti to nikada nisi saznao. Malo ljudi to zna. Ja sam uvek bio na prvom mestu i svi su mi verovali... ponajviše ti."

"Da naravno... Sve je ovo vrlo dirljivo, ali sada sam čuo i previše."

"Ja nisam došao ovamo da bi me sažaljeval, Džonatane. Došao sam da ti kažem da je Gabrijel Masina sigurno unajmio tog Maksa Vebera, zajedno sa Stelom, naravno, da te ubije..."

"Da li bi to rekao i policiji?" upitao ga je Džonatan ozbiljnim glasom.

"Mislim da sada nemam mnogo izbora, zar ne? Čak i ako znam da će to značiti da sam posle svega mrtav čovek."

"Ja ću se postarati da dobiješ zaštitu, Endersone, koliko god je to moguće" obećao je Džonatan. "Ali, ne, ti zaista nemaš drugi izbor."

20.

Vreme u Majamiju bilo je sparno. Svakog časa počeo da pada ona tropska kiša koju toliko mrzi, razmišljala je Stela. Mrzela je Floridu. Mrzela je mnogobrojne turiste koji su mahom bili starci i starice. Mrzela je što je morala da dode baš ovamo i što je morala da beži.

Vozili su se u jedno malo mesto odakle je trebalo da nastave brodom. Putovanje je iznurilo i bila je nervozna. Na radiju su se čule samo kantri pesmice koje je prezirala.

"Čim kreneš na jug, moraš da slušaš tu dreku" žalila se.

"Stavi kasetu" rekao je Gabriel.

"Izbor nije mnogo bolji" nastavila je da prigovara. Ogromne kapi počele su da lupaju po krovu kola.

"Šta je s tobom? Od kad smo krenuli ništa ti nije po volji."

"Ne volim Floridu. Eto, jesi li sad zadovoljan?"

"A groblja, da li voliš groblja, Stela?" upitao je hladno.

Izvadila je cigaretu i zapalila je. Dim joj je ispunio pluća i za tren joj je bilo lakše. Nakon nekoliko milja stali su pored puta da ručaju. Nije bila gladna. Dok je on gutao masnu italijansku hranu, Stela je otišla da kupi novine. Nije bar morala da ga gleda kako jede. Priča o Veberu bila je na svim stranicama. Hvala bogu što je poveo sa sobom. Na vreme su izbegli gužvu.

"Hajdemo. Vreme je" rekla je vrativši se. Bila je još nervoznija.

"Meni se ne žuri..." izjavio je Gabriel.

"Kako samo možeš da jedeš te splačine?" nije mogla više da izdrži.

Put kojim su nastavili postajao je sve uži. Bilo je malo vozila na njemu. Trava je pored puta bila visoka i Stela se ježila od pomisli šta sve tu gamiže po tom tropskom vremenu.

"Zar ne možeš da se kontrolišeš?" upitala je kad je počeo da pevuši pesmu koja je bila na radiju.

"Ne, ne mogu? Imas li nešto protiv?"

"Šta to radiš?" upitala je kad je skrenuo u gustu travu pored puta.

"Moram da izađem... popio sam mnogo piva."

"Zar ne možeš da izdržiš dok ne stignemo do nekog restorana?"

"Ne! Hej, prestani, hoćeš li?"

Dugo ga nije bilo i Stela je počela da se brine. Nije ga valjda ujela zmija, pitala se. Misli su joj lutale, ali nije joj palo na pamet da izađe. Umesto toga, zapalila je cigaretu.

"Stela... donesi mi maramice."

"Ne pada mi na pamet!" doviknula je besno. "Dođi i uzmi ih sam!"

"Stela, ako ja budem morao da dolazim, teško tebi!"

Nerado je izašla na mokru travu. Ježila se od pomisli na nekog gadnog gmizavca pored njenih nogu. Međutim, kad ga je ugledala,

stala je kao ukopana. Gabrijel je držao revolver uperen u nju.

"Ne, Gabrijele... Ne!" viknula je, ali to je bilo sve.

Nije ni trepnuo dok je praznio šaržer. Njeno telo poskakivalo je od jačine i blizine metaka, ali, on nije imao milosti.

* * *

Džonatan nije hteo ni da čuje da iz bolnice izađe u bolničkim kolicima. Iako je to bilo bolničko pravilo, bio je nepopustljiv.

"Ali, takvi su propisi" insistirala je glavna sestra.

Kako da izađe pred brojne novinare koji ga čekaju pred bolnicom u bolničkim kolicima?

"Vi hoćete da ljudi misle da sam propao čovek? Uhapsite me" nastavio je uporno se braneći od nje. Tu je bio i Pablo, njegov trener koji mu je davao vežbe kako bi ojačao za poslednjih nekoliko nedelja.

"Spremni su Džonatane" rekla je Džonatan.

Suze su joj navirale na oči dok ga je gledala kako s naporom ide bez ičije pomoći. Smrt je bila tako blizu njih, da se sada osećala kao ponovo rođena, baš kao i sam Džonatan.

"I ja sam spreman" rekao je.

"Kakvi su vaši planovi, gospodine Broud?" došlo je očekivano pitanje.

"Da za prvo vreme ne idem na skijanje" odgovorio je Džonatan. "Što se tiče dugoročnih planova, želim da nastavim sa radom na projektu „*River park*”."

"Kakve su sada šanse?"

"Mene ne brinu šanse. Da nisam verovao u sve, ne bih bio ovde. Recimo da ću nastaviti da radim kao i do sada."

"Šta znate o glasinama da je vaša žena nestala i da je povezana sa Mafijom? Da li će to možda uticati na vaše planove?"

"O glasinama radije ne bih. Neće biti lako ni kad je posao u pitanju, ali, ja volim ovaj grad i učiniću sve da dobije ono što mu odavno nedostaje. Verujem u budućnost ovoga grada i pomoći ću mu koliko je to u mojoj mogućnosti. Hvala vam."

"Bilo je dobro" rekla je Romi kad su sa Fergusom seli u kola. "Ja sam ti poverovala, a verujem da ni ostali nisu ravnodušni."

Pogledao je i osmeh mu se pojavio na lepom licu. Privukao je sebi i poljubio u kosu.

"Lepo je živeti, Romi" rekao je s puno osećaja.

"Pa, s obzirom na alternativu..." promrmljala je Romi i prigrllila ga još više.

"Ja ne mislim ni na kakve alternative" bio je odlučan. "Znam šta želim i znam i da ću to dobiti."

"Čovek od akcije" šalila se. "Samo odluči šta je to, kreni za njim i tvoje je!"

"Ti ćeš se udati za mene, gospođice. I to uskoro. Čim budem mogao bez ičije pomoći. Mislim, kad budemo sasvim sami, bez Pabla i Fergususa. Bez uvrede, gospodo."

"Ništa, gospodine Broud. Samo vi što pre ojačajte i sve će biti u redu."

Romi se nasmejala i svi su joj se pridružili.

"Ti misliš da sve mora da bude po tvom, zar ne?" upitala je ne želeći da mu povlađuje čak ni u tom stanju.

"Da."

"Ali, meni ne pada na pamet da se uselim u tvoju kulu ni na nebu ni na zemlji" podsetila ga je.

"Da, znam."

"Ja ostajem u svom stanu, Džonatane."

"Slušajte, gospođice Monahan, o svemu sam imao vremena da razmislim" rekao je kao da je sad nastupio poslovni deo dogovora. "Moraćemo da popustimo i jedno i drugo. To se zove kompromis, zar ne? Na pola puta od mog stana i tvoga nalazi se Jedanaesta ulica. Kupićemo tu jednu kuću sa vrtom dovoljno veliku i za nas i za našu decu..."

"O, Džonatane..."

"A tvoj stan ćemo zadržati za vikende pored reke. Naravno, moraće da pretrpi neke izmene. Na primer, dobiće bazen, saunu, teren za tenis..."

"Najgore od svega je što ti to ozbiljno misliš" rekla je kroz smeh. Namignuo joj je i poljubio u obraz. Ipak, nije poricao.

"Ne znam, Džonatane. To nije ono što sam očekivala..."

"Život je pun iznenađenja, mila" poljubio je njenu ruku, svestan da je Romi ono pravo što je čekao celog života i. što namerava da zadrži za ceo život.

KRAJ